

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๓๖

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันเสาร์ที่ ๓๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๒๘ ถึง ครั้งที่ ๓๖ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๖

สารบัญ

๒๘
ครั้งที่ ๑๖/๒๕๗๖ (สามัญ)

- ๓ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล
เทศบาล ๒๕๒๓-๒๕๗๖
- ๔ เรื่องตัวพิเศษสำหรับสมาชิกโดยสภารรตไฟ ๒๕๒๗
- ๕ พระราชกฤษฎีกาจัดเก็บเงินรัชชูปการทั่วพระราชอาณาจักร์กหนดหนึ่งบาท ๒๕๒๗-๒๕๖๒
- ๕ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบบ้องกันพระราชอาณาจักร์กแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๒๗ ๒๕๖๕-๒๕๖๖
- ๕ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติโอนที่ดิน ตำบลบางเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ๒๕๖๗-๒๕๗๖
- ๖ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติลักษณะอุทธรณ์แก้ไขเพิ่มเติม และการตั้งกรรมการวิสามัญพิจารณา ๒๕๖๗-๒๕๗๓
- ๗ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างในเขตต์เพลิงใหม่ พ.ศ. ๒๕๗๖ ๒๕๖๒-๒๕๗๕
- ๘ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหารและพลเรือน ๒๕๗๖-๒๖๓๕
- ๘ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติราชบัณฑิตยสถาน ๒๖๓๕-๒๖๓๖
- ๑๐ พระราชกฤษฎีกาปิดสมัยประชุมแห่งสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๗๖ ๒๖๒๕-๒๖๒๖

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๓๖/๒๔๗๖ (สามัญ) สมัยที่ ๒
วันเสาร์ที่ ๓๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๖
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๙.๑๕ นาฬิกา

มีสมาชิกมาประชุม ๘๘ ท่าน

ประธานสภา ฯ กล่าวถึง พระราชบัญญัติที่ค้างซึ่งได้ตั้งเป็น
ระเบียบวาระไปแล้วมีดังต่อไปนี้ ๑. ร่างพระราชบัญญัติการตั้งมรดก
๒. ร่างพระราชบัญญัติอัตราค่าธรรมเนียมศาลยุติธรรม ๓. ร่าง
พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาชญา ๔. ร่างพระ
ราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาชญาของรัฐบาลฉบับที่ ๒
๕. ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลแพ่งพาณิชย์ ๖. ร่าง
พระราชบัญญัติเก็บเงินค่านา ๗. ร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบ
บ่อนกัษราชาณาจักร ๘. ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการโอนที่ดิน
๙. ร่างพระราชบัญญัติลักษณะอุกฤษณ์แก้ไขเพิ่มเติม ๑๐. ร่างพระ
ราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล ๑๑. ข้อบังคับการประชุมปรึกษาของ
สภาผู้แทนราษฎร เพราะฉะนั้นในวันนี้จะใคร่ขอถามรัฐบาลก่อนว่า
ควรจะนำเรื่องอะไรขึ้นพิจารณาก่อน

พระยานิติศาสตร์ไพศาล กล่าวหา ขอให้เอาพระราชบัญญัติจัด
ระเบียบเทศบาลก่อน เพราะเหตุว่ายังกำลังต้องการ

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าวหา ก่อนที่จะพิจารณาเรื่องอื่น ข้าพเจ้า
ขอชี้แจงในนามของคณะกรรมการตรวจร่างพระราชบัญญัติว่า มี
พระราชบัญญัติเรื่องหนึ่ง คือพระราชบัญญัติอาชญากรรมที่รัฐบาลได้
ส่งเข้ามาแล้ว คณะกรรมการยังไม่สามารถที่จะตรวจให้เสร็จได้
แต่ได้ทำความตกลงกับรัฐบาลแล้วว่า พระราชบัญญัติอาชญากรรมให้
เคยไปสมัยประชุมหน้า เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าขอรายงานต่อที่ประชุมอีก
อย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าขอเสนอเดือนสิงหาคมหรือถ้าแม้ว่าเราจะได้ทำงานกัน
เมื่อคนถึง ๑ นาฬิกาแล้ว เราก็ยังมีพระราชบัญญัติเหลืออีกถึง ๑๔ ฉบับ
แต่คนยังไม่เหมือนเมื่อก่อน ถ้าเราประชุมเกิน ๑๔ นาฬิกาก็เป็น
ผิดพระราชกฤษฎีกา ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าอยากจะให้พวกเรานั้นใจ
ว่าวันหนึ่งวันคนกระทั่ง ๒ ยามให้เราทำพระราชบัญญัติทั้งหมดให้สำเร็จ
จงได้

ประธานสภาฯ กล่าวหา เราจะได้เริ่มพิจารณาตามคำขอร้อง
ของรัฐบาลก่อน คือว่าด้วยพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล

- เลขาธิการสภาฯ อ่านว่า คำปรารภมาตรา ๑ ไม่มีแก้ไข
- มาตรา ๒ คัดคำว่า “เป็นกฎหมาย” ออก
- มาตรา ๓-๔-๕ ไม่มีแก้ไข

มาตรา ๖ บรรทัดที่ ๓ คำว่า “ราษฎร” เป็น “พดเมือง”
ซึ่งหมายถึงคำว่า “ซีตีเซิน” ในภาษาอังกฤษต่างกับคำว่า “ราษฎร”
ในความต่อไปซึ่งหมายถึง “อินแฮบิแทนท์”

มาตรา ๗ ไม่มีแก้ไข

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ถ้าไม่มีผู้ใดคัดค้านผ่านไป

เดชาธิกรสภาฯ อ้างว่า มาตรา ๘ ขุนสุคนธ์วิศศึกษากรได้ยื่นขอ
ขอแปรญัตติในมาตรานี้ คือ ขอเพิ่มคำว่า “และ” ลงในระหว่าง
คำว่า “บ้านเรือน” และ “อยู่ในตำบลนั้น” ซึ่ง คณะกรรมการ
ยอมให้เติม

กรรมการได้เติมคำว่า “มีถนนให้ขาดจากตมศึกษา” ลง
หลังมาตรา ๘ เพื่อให้ทราบแน่ชัดถึงผล แห่งการที่ ขาดคุณสมบัติ ตาม
มาตรานี้

ขุนชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าวว่า
ตามมาตรา ๘ เติม “และ” เข้าไป ไม่ได้ความอะไรเลย ไม่ควรเติม
เลย “ตั้งบ้านเรือนอยู่ในตำบลนั้น” ก็ได้ความดีแล้ว เห็นว่าไม่จำ
เป็นจะต้องเพิ่มเลย

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ตามมาตราที่เราได้เพิ่มนั้น “และ” ลงไป จะทำให้

ความหมายของมาตรา^๕แคบลงไปมาก คือผู้ที่จะรวมเด็กคงให้เบ็ด
 ด้มาชิกสภาตำบล^๖ จะคงตั้งบ้านเรือนอยู่ในตำบลนั้น ก็หมาย
 ความว่าต้องตั้งบ้านเรือนอยู่ใน^๗นั้น และอยู่ในตำบลนั้นด้วย ความ
 หมายเดิมเป็นแต่จะให้^๘ตั้งบ้านเรือนอยู่ใน^๙นั้น แต่จะไปอยู่ที่อื่นเป็นวง
 กราฟโดยเขาอาจมี^{๑๐}มิ^{๑๑}ตำแน่ง^{๑๒}ทาง และบางที่^{๑๓}เราอาจจะ^{๑๔}ตั้งบ้านเรือน
 อยู่ แต่^{๑๕}ว่าไม่^{๑๖}อยู่ใน^{๑๗}นั้นเช่น^{๑๘}ตั้งบ้านเรือน^{๑๙}อยู่^{๒๐}ตำบล ก. แต่^{๒๑}เราอาจจะ^{๒๒}อยู่
 ใน^{๒๓}ตำบล ข. ก็ได้ แต่^{๒๔}ความหมาย^{๒๕}ที่^{๒๖}เพิ่ม “^{๒๗}แะ” ^{๒๘}ลงไป^{๒๙}นั้น คือ^{๓๐}เรา
 ตั้ง^{๓๑}บ้านเรือน^{๓๒}อยู่^{๓๓}ตำบล ก. เรา^{๓๔}จะต้อง^{๓๕}อยู่^{๓๖}ใน^{๓๗}ตำบล ก. จะ^{๓๘}ไป^{๓๙}ไหน^{๔๐}ไม่ได้
 จะ^{๔๑}ทำให้^{๔๒}ความ^{๔๓}แคบ^{๔๔}ไป เรา^{๔๕}ตั้ง^{๔๖}บ้านเรือน^{๔๗}อยู่^{๔๘}ตำบล^{๔๙}หนึ่ง ถ้า^{๕๐}จะต้อง^{๕๑}ไป^{๕๒}อยู่
 อีก^{๕๓}ตำบล^{๕๔}หนึ่ง^{๕๕}ใน^{๕๖}ชั่ว^{๕๗}ครั้ง^{๕๘}คราว กลับ^{๕๙}จะทำให้^{๖๐}สมาชิก^{๖๑}ผู้นั้น^{๖๒}ขาด^{๖๓}จาก^{๖๔}สมาชิก
 บ่อย^{๖๕}ๆ แะ^{๖๖}จะต้อง^{๖๗}เด็ก^{๖๘}ออก^{๖๙}กัน^{๗๐}ใหม่^{๗๑}ไม่^{๗๒}มี^{๗๓}ที่^{๗๔}สิ้นสุด เห็น^{๗๕}ว่า^{๗๖}ควร^{๗๗}คง^{๗๘}ไว้^{๗๙}คำ^{๘๐}วาง
 เดิม^{๘๑}ดีกว่า

หตวง^๑ปรรคิษ^๒ฐมนุ^๓กรรม กล่าว^๔ว่า ร่าง^๕ของ^๖รัฐ^๗บา^๘ตมี^๙เพียง^{๑๐}ถ
 ตั้ง^{๑๑}บ้านเรือน^{๑๒}อยู่ แต่^{๑๓}เมื่อ^{๑๔}ภาย^{๑๕}หลัง^{๑๖}มี^{๑๗}สมาชิก^{๑๘}ขอ^{๑๙}แปร^{๒๐}ญัตติ^{๒๑}จำกัด^{๒๒}ความ^{๒๓}ให้
 แคบ^{๒๔}ลงไป กรรม^{๒๕}การ^{๒๖}ไม่^{๒๗}มี^{๒๘}ความ^{๒๙}ชัด^{๓๐}ช้อย^{๓๑}่าง^{๓๒}ใด เพราะ^{๓๓}เหตุ^{๓๔}ว่า^{๓๕}ได้
 พิจาร^{๓๖}ณา^{๓๗}ต^{๓๘}แล้ว^{๓๙}เหมือน^{๔๐}กัน ใน^{๔๑}ระยะ^{๔๒}แรก^{๔๓}ถ้า^{๔๔}จำกัด^{๔๕}ความ^{๔๖}ลงไป^{๔๗}แล้ว^{๔๘}บาง^{๔๙}ที่จะ
 หา^{๕๐}ผู้^{๕๑}บริหาร^{๕๒}ที่^{๕๓}อง^{๕๔}กัน^{๕๕}ยาก^{๕๖}เหมือน^{๕๗}กัน แต่^{๕๘}ทง^{๕๙}นัก^{๖๐}ดุด^{๖๑}แต่^{๖๒}แต่^{๖๓}ที่^{๖๔}ประชุม เพราะ^{๖๕}
 เหตุ^{๖๖}ว่า^{๖๗}เป็น^{๖๘}คำ^{๖๙}แปร^{๗๐}ญัตติ^{๗๑}ของ^{๗๒}สมาชิก^{๗๓}ที่^{๗๔}ได้^{๗๕}ขอ^{๗๖}ข^{๗๗}มา

ประธานสภาฯ กล่าวว่ เวลานี้เจ้าของผู้แปรรูปคดีไปแปรรูปคดี
ไปเป็นกรรมวิธีการเสียแต่เจ้ามาประชุมไม่ได้ เพราะฉะนั้นขอให้ที่ประ
ชุมวินิจฉัยกันว่าจะควรคงให้มีคำว่า “แตะ” หรือไม่

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์
กล่าวว่า ก่อนที่เราจะลงมติกันในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าใคร่ที่จะเรียนท่าน
ทั้งหลายว่าในมาตรา ๘๓ เราต้องการให้แคบหรือให้กว้าง ถ้าท่าน
ลงมติต้องการจะให้แคบก็เติม “แตะ” ลงไป ถ้าต้องการให้กว้างก็
ควรตัด “แตะ” ออก เป็นปัญหาว่าเราต้องการกว้าง หรือแคบ จึง
ได้ขอเรียนให้ทราบไว้

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะให้ มี “แตะ”
ไว้เพื่อให้มีความแคบขึ้น โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรอง ๓๓ ท่าน

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ท่านผู้ใดเห็นว่าควรคงไว้ตามรูป
เดิมเพื่อให้ความกว้าง โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรอง ๓๔ ท่าน

ประธานสภาฯ กล่าวว่ เป็นอันว่าให้คงไว้ตามร่างเดิม คือ ไม่
มี “แตะ” และข้อความในตอนท้ายมีผู้ใดขัดข้องหรือไม่

ขุนชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าวว่
“แตะ” ไม่มีแล้ว ข้างท้ายก็ไม่ควรมี เพราะไม่มีประโยชน์อะไร ควร
ตัดออก

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่ ในเรื่องนโยบายที่เหมือนกัน ในร่างของรัฐบาเดิมไม่ได้กล่าวไว้อย่างไร คือว่าการที่บังคับให้คงบ้านเรือนอยู่นั้นเป็นเหตุอันหนึ่งนอกจากกฎหมาย เดือกตั้ง ถ้าหากว่าเราไม่ได้เขาไปตงไว้ ผลแห่งการคงบ้านเรือนนั้นก็ไม่มีผลอะไร การที่เดิมอย่างนั้นเพื่อให้บริบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขุนชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าวว่ ข้าราชการชอลอน

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ถ้าไม่มีผู้ใดท้วงติงอีกจะได้ผ่านไป
เดชาธิการสภาฯ อ่นว่ มาตรา ๘ ไม่มีแก้ไข

“มาตรา ๓๐ อ่นว่การอยู่ในตำแหน่ง การเข้ารับหน้าที่และการสิ้นสุดแห่งสมาชิกภาพนั้น ท่านให้นำบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรสยาม มาตรา ๓๘-๓๘ และ ๒๐ มาใช้โดยอนุโลม”

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่ ตามความที่เพิ่มขึ้นนอก ข้าราชการก็ไม่มีข้อขกของอย่างใด แต่ใครที่ขอกตัดคำว่า “อ่นว่” ออกเสีย คงอ่านแต่เพียงว่ “การอยู่ในตำแหน่ง.....” การที่เราเพิ่ม “อ่นว่” เข้าไป จะเป็นเพื่อเหตุใด

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่ ให้ตัดออกได้

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ในมาตรา^๕ประธานกรรมการยอมให้ตัดได้ ไม่มีผู้ใดท้วงติงจะได้ผ่านไป

เดชาธิการสภาฯ อ่านว่า มาตรา ๓๓ ไม่มีแก้ไข

มาตรา ๓๒ ได้เติมข้อความขึ้นใหม่ตามคำแปรญัตติของขุนสุขวิชศึกษากร เพื่อให้สะดวกแก่การอ้างรัฐธรรมนูญคือ

“มาตรา ๓๒ อันว่าหน้าที่ประธานและรองประธาน การเลือกประธานและเพราะคราวประชุม องค์ประชุมและการกำหนดสมัยประชุมนั้น ท่านให้นำบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งพระราชอาณาจักรสยาม มาตรา ๒๓, ๒๔, ๒๕, ๒๖, และ ๒๘ มาใช้โดยอนุโลม”

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่ ยอมให้ตัด “อันว่า” ออก

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่ มีการแก้ไข^๕แล้ว ข้าพเจ้าขอเสนอความคิดเห็นว่ พระราชบัญญัติ^๕ได้ส่งไปแล้ว แต่สมาชิกเกือบทุกคนไม่ได้อ่าน เมื่อมีการแก้ไข^๕แล้วขอเวลาอ่านสักหน่อย คือสัก ๑ หรือ ๒ นาที คือคำถามว่ถ้าไม่มีผู้ใดคัดค้านจะผ่านไป เช่นนี้ไม่ทัน ขอเวลาสัก ๑-๒ นาที เมื่อพิจารณาดูทุก ๆ มาตราไป แต่ที่ผ่านมาแล้วคือ มาตรา ๓๐ แต่ก้ตกลงเสียในมาตรา ๓๒ นี้ ก็คงแก้ในมาตรา ๓๐ ได้ คือว่าเป็นอย่างเดียวกัน คือรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยามดูเหมือนเรามีพุทธศักราชด้วยหรือไม่ข้าพเจ้าจำไม่ได้ แต่ดูเหมือนว่ามี ถ้ามีเช่น

นั่นแล้วเราจะต้องพิมพ์ลงไปด้วย เพราะถ้ารัฐธรรมนูญไม่มีการแก้ไข
เปลี่ยนแปลง ควรจะได้พุทธศักราชลงไปด้วย จะชัดของหรือไม่

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า คำว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยามมีอยู่ฉบับเดียว ส่วนฉบับที่นั้นเราเรียกว่าฉบับชั่วคราวจะเข้าใจผิดกันไม่ได้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า เมื่อรัฐธรรมนูญไม่มีพุทธศักราชแต่ก็ไม่มีชัดของ

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ถ้าไม่มีใครชัดของจะได้ผ่านไประชาธิการสภาฯ อันว่า มาตรา ๓๓ ไม่มีแก้ไข

มาตรา ๓๔ เดิมคำว่า “ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๓๒” ตรงข้าง

หน้าความในมาตรานี้ เพื่อให้ความชัดช้น

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า แต่ก่อนๆมาในความ “ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๓๒” นี้
เราเคยมีว่า “ภายใต้บังคับแห่งในมาตรา ๓๒” แต่ถ้าเมื่อกรรมาธิการ
มาใช้ ภายใต้กับภายใน จะมีต่างกันหรือเหมือนกันอย่างไรข้าพเจ้า
ไม่ทราบ

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า เรื่องนี้ คำว่า “ภายใน
บังคับ” คำนี้ เป็นคำที่ขึ้นมาแต่ครั้งการประชุมของคณะมนตรีมหาดไทย
คือทำให้คนเข้าใจผิดตาม เมื่อกรรมาธิการได้พิจารณาเห็นว่าคำที่ว่า

“ภายในบังคับ” ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “ดัมเจกท” ถ้าหากใช้ คำว่า “ภายใต้บังคับ” ที่จริงข้าพเจ้าเห็นว่าถูกต้องกว่า แต่ว่ามาเวदान์ เราใช้เรียกว่า “ภายใต้บังคับ”

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่ ในเรื่องนี้ถ้าแม่เราจะใช้ “ภายใน” หรือ “ภายใต้” แห่ง มาตรา ๓๓ นี้ ก็ต่อไปเราจะร่างเป็นภายใต้ทั้งหมดอีกใหม่ก็ไม่ขัดข้อง ในเรื่องนั้นคนอ่านภาษาไทยแท้ๆ ไม่ถูก เป็นภาษาอังกฤษว่า “ดัม เจกท” ผู้ร่างเข้าใจมากมาย แต่ “ภายในบังคับแห่ง” นี้ ภาษา ไทยเขียนหมายเอามาตรานี้มาตั้ง บางคนอาจยกเว้นมาตรานี้ ความเข้าใจ ความเข้าใจของข้าพเจ้าว่านอกจากมาตรานี้ ซึ่งไม่เขียนก็เข้าใจว่าเรา ต้องมาตรา ๓๒ นั้นมาบังคับ โดยอนุโลม เพราะฉะนั้นจะให้เข้าใจใน ภาษาไทยจริงๆ แดงในภาษากฎหมายจริงๆ แล้ว เราจะใช้ว่านอก จากบทบังคับบทบังคับได้ในมาตรา ๓๒ นั้นแล้ว ทุกๆ คนจะขัดข้อง อย่างไรหรือไม่

หม่อมเจ้าวรรณไวทยากร วรวรรณ กรรมการธิการ ทรงกล่าวว่ ถ้าจะใช้ว่านอกจากแล้วหมายความว่า เป็น ๒ ตอนไป ที่ว่า ภายใต้ หมายความว่า ในที่นี้เกี่ยวกับกาหนดสมัยประชุม สมัยประชุมจะมี กี่สมัยแต่ละใครเป็นผู้ กำหนดคนนี้มีอยู่ในมาตรา ๓๒ คราวนี้เมื่อกำหนดลงไป แล้วว่ามีสมัยประชุมกี่สมัยตามมาตรา ๓๒ แล้วก็มีสมัยหนึ่งๆ ไม่ให้เกิน ๓๕ วัน เพราะฉะนั้นจึงไม่ใช่ นอกจาก ถ้าว่านอกจากแล้ว เป็นเรื่อง

๒. เรื่อง ๒ ตอนในชั้นนี้ว่า ภายใต้บังคับ คือหมายความว่าให้ตกลง
กันในเรื่องกำหนดสมัยประชุมเดียวกัน ตามมาตรา ๕ เมื่อตกลงกันไป
แล้วว่าสมัยประชุม ๑ สมัยหรือ ๒ สมัยแต่ก็เอามาตรา ๑๕ นั้นมาใช้
คือ เกี่ยวกับกำหนดเวลา เปลี่ยนว่าไม่ให้เกิน ๑๕ วัน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า พอใจแล้ว

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ผ่านไปได้

เลขาธิการสภาฯ ชำนาญ มาตรา ๑๕ และ ๑๖ ไม่มีแก้ไข

มาตรา ๑๗ ได้มีแก้ไขใหม่ เพื่อให้นายอำเภอรับผิดชอบโดยด่วน
ตามคำแปรญัตติของ นายมงคล รัตนวิจิตร คือ

มาตรา ๑๗ เมื่อสมาชิกสภาตำบลมีจำนวนไม่ต่ำกว่า ๑ ใน ๓ ของ
จำนวนทั้งหมดเห็นเป็นการจำเป็นเพื่อประโยชน์แห่งท้องถิ่นแล้ว ย่อมมี
สิทธิรวมกันทำคำร้องขอต่อประธานแห่งสภาฯ ให้รับรายงานค่อนาย
อำเภอเรียกประชุมวิสามัญแห่งสภาตำบลได้ ในกรณีเช่นนี้ท่านให้
ประธานแห่งสภาฯ รับนำความเสนอ ค่อนายอำเภอและ รับสนองคำสั่ง ซึ่งจะ
ต้องรับสั่ง โดยด่วน

สนอ.ทร.เกิด ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวว่า การ
ประชุมวาระนอกฤดูสุดท้ายแห่งปีประชุมแล้ว มีพระราชบัญญัติหลาย
ฉบับที่ประชุมจะให้พิจารณาเพื่อตัดเวลาให้เร็วเข้า ข้าพเจ้าเห็นว่า

การแก้ไขในถ้อยคำซึ่งไม่ใช่สำคัญ ถ้าขอแก้ ให้ถามตรงต่อคณะ
กรรมธิการว่าจะขอแก้ กรรมธิการจะขัดข้องหรือไม่ ถ้าขัดข้องก็ไม่ต้อง
พูดอะไรมาก แก้ไม่ได้เท่านั้น ผู้คิดใจขอให้รัดกุม ไม่ให้เสียเวลา
ถ้าหากว่าข้อสำคัญ เป็นใจความสำคัญแต่ก็ต้องการได้ แต่ให้
เข้าใจว่าต้องอธิบายให้รัดกุม

มีสมาชิกรับรองหลายท่าน

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ความจริงในการร่างพระราชบัญญัติวัน
ขึ้น ฉะนั้นอย่างยิ่ง พระราชบัญญัติฉบับนี้ ข้าพเจ้าเองก็รับสารภาพว่า
ยังไม่ได้อ่านเลยสักหน้าเดียวแต่ได้รับมาเมื่อเย็นวานแล้ว กลับไปถึงก็ถึง
๒ ยาม รู้สึกเห็นใจสมาชิกเหมือนกันว่าการที่จะพิจารณาไปดวกๆ ไม่
สู้จะมีประโยชน์ ก็ควรจะเปิดโอกาสให้เขาได้อ่านและครึกครองดูเสีย
บ้าง แต่ถ้าแก้ถ้อยคำแล้วจะเห็นว่าความไม่เสีย ข้าพเจ้าก็ใคร่อยากจะ
แนะนำว่าให้ผ่านกันไปแล้ว แต่ทั้งนี้แล้วแต่สมาชิกจะเห็นสมควร เท่าที่
สมาชิกเสนอมาเมื่อก่อนว่าข้อความใดไม่สำคัญแล้วให้ผ่านไป เมื่อมี
ญัตติขึ้นเช่นนี้ ข้าพเจ้าใคร่จะขอความเห็นที่ประชุมว่า.....

คุณอินทรมักดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวว่า มีได้ให้
ผ่าน คือขอให้ถามกรรมธิการว่า จะให้แก้กันนั้น ขัดข้องหรือไม่

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ในส่วนที่แก้ ถ้อยคำเล็กน้อยที่ท่านคิดใจ
สงสัยก็ให้ถามกรรมธิการดู ถ้ากรรมธิการยอมแก้หรือไม่ยอมแก้ก็

ให้บอกไป จะได้ตั้งมติทันที ท่านผู้ใดเห็นควรจะดำเนินการพิจารณารูป
นั้นโปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรองพร้อมเพียงกัน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า อยากจะคัดคำว่า “ ด่นอง ” ออก เพราะว่าตามความหมาย
ของศัพท์ด่นองมาความ เมื่อเรามีด่นองแล้วเราก็ควรมีด่นอง ภาษา
ไทยเราไม่ใช่เป็นภาษาที่พูดกันเช่นนั้น เราจึงไม่ใช่แต่ทว่าคำว่า “ รับ ” ก็
กินความถึงด่นองอยู่ด้วย เพราะฉะนั้นเมื่อเราจะอ่านว่า ด่นองค่อนาย
อำเภอแฉะรับคำดังก็ชัดเจนและดีดีกว่า ตามความเห็นของข้าพเจ้ามีเช่นนั้น

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ขอรับรองไม่ได้ เพราะว่าคำ
ด่นองที่เราเอามาจากรัฐธรรมนูญ ถ้าเรามีว่ารับคำดังเฉยๆ แล้วก็สุดแล้ว
แต่ นายอำเภอจะทำอย่างไรก็ได้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า รับคำดังนี้มีบังคับอยู่ในท้ายแล้ว ว่า รับคำดังแล้วก็ต้องรับ
พิจารณาโดยด่วน ข้าพเจ้าก็คิดว่ามีความหมายอย่างเดียวกัน

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าควรคัดคำว่า “ ด่นอง ”
ออก โปรดยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกรับรอง

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
 กล่าวว่า ดูเหมือนว่าเรามีความเข้าใจผิดอะไรกันขึ้นสักอย่างหนึ่ง ตั้งแต่
 เราพิจารณา มาตรา ๑๗ ดูเหมือนข้าพเจ้าพูดคนเดียว คล้ายกับว่า
 ข้าพเจ้าเป็นคนต้องเวตา อย่าเข้าใจผิดเช่นนั้น เราไม่ได้อ่านร่างนเดย
 เกือบจะทุกคน เมื่อไม่ได้อ่าน แล้วเราจะพิจารณาไป ก็เหมือนว่า
 พระราชบัญญัตินี้ไม่ได้ผ่านสภาฯ เสียเลย นอกจากท่านกรรมาธิการเท่านั้น
 เมื่อไม่ได้ถามว่าผู้รับรองอย่างไรหรือไม่เช่นนั้น แล้วเราจะมาตัดโดย
 วิชาหน้ามืออย่างนักการเมืองนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ชอบด้วยทางการ

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ที่ข้าพเจ้าไม่ได้ถามผู้รับรองนั้น ก็เพราะ
 คงได้ตัดเวตาเข้า คราวนี้ผู้เสนอญัตติแล้วให้บอกเสียทีเดียวว่า ถ้า
 ไม่มีผู้รับรองคงไปจะได้ ไม่ต้องเสียเวตา

เดชาธิการสภาฯ อ่านว่า มาตรา ๑๗ แก้วคำว่า “ราษฎร” เป็น
 “พลเมือง” และเติมคำว่า “แสดงเหตุผลและ” ลงในระหว่างคำว่า
 “ต้อง” กับ “มีกำหนด”

ส่วนการที่ นายเตียง ไชยกาด กับนายมงคล รัตนวิจิตร ขอให้
 ถดเวตา ๘๐ วัน ลงมานั้น เห็นว่าจะเป็นภาระลำบากแก่เจ้าหน้าที่ในการที่
 จะจัดให้มีการเลือกตั้งใหม่ได้ จึงคงมีกำหนดไว้ตามเดิม และทั้งกำหนด
 นี้ก่อนโดยตามรัฐธรรมนูญ

๒๔๓๕

นายมงคล รัตนวิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช
กล่าวว่า ในฐานะที่ข้าพเจ้า เป็นผู้เสนอญัตติและได้ฟังคำอธิบายของ
กรรมาธิการเป็นที่พอใจแล้ว ขอถอนญัตติ

นายเตียง ไชยกาต ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่า
เรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ตกลงกับกรรมาธิการแล้ว

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ไม่มีผู้ใดท้วงติง จะได้ผ่านไป

เดชาธิการสภาฯ อ่านว่า มาตรา ๓๘ ไม่มีแก้ไข

มาตรา ๒๐ วรรค ๒ ได้มีการแก้ไขใหม่ตามคำแปรญัตติของ
ผู้คนที่ศึกษากรและนายทองม้วน อัครถาวร คือแก้ว่า “อันว่ากรตั้ง
คณะกรรมาธิการ องค์ประชุมคณะกรรมาธิการนั้น ท่านให้นำบท
บัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยามมาตรา ๕๓ วรรคต้นและ ๕๔
มาใช้โดยอนุโลม”

อนึ่ง ประมุขของสภาตำบลนั้น ได้ยกไปร่างสัมพันธ์กับมาตรา
๒๑ ใหม่

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ตัดคำว่า “อันว่า” ออก
ประธานสภาฯ กล่าวว่า ถ้าไม่มีทักท้วง จะได้ผ่านไป

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ขอเดิคำกว่า “มาตรา” หน้าเลข ๕๔ เพราะว่าจะมีปัญหาได้

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ยอมให้เดิมคำว่า “มาตรา”
หน้าเลข ๔๔

ประธานสภา ฯ กล่าวว่า ถ้าไม่มีผู้ใดคัดค้าน จะได้ผ่านไป
เดชาภิการสภา ฯ อ่านว่า มาตรา ๒๓ มาตรานี้ได้ยกวางขึ้นใหม่
เอาเรื่องการประชุมลับของสภาตำบลมารวมไว้ด้วย คือ

“มาตรา ๒๓ การประชุมของสภาตำบลย่อมเป็นการเปิดเผยตาม
ลักษณะที่จะได้กำหนดไว้ ตามข้อบังคับของสภา แต่การประชุมลับก็
ย่อมมีได้ เมื่อคณะกรรมการตำบลร้องขอหรือสมาชิกสภาตำบลรวมกัน
ไม่ต่ำกว่า ๓ ใน ๓ ร้องขอ

ส่วนระเบียบการประชุมและการปรึกษาของสภาตำบลโดยทั่วไปนั้น
ให้ अनु โดมตามข้อบังคับการประชุมและการปรึกษาของสภาผู้แทนราษฎร”

ส่วนคำแปรญัตติของพระยาวิเศษถึงหน้าที่ให้มีระเบียบการประชุม
และการปรึกษาของสภาตำบลเป็นส่วนหนึ่งต่างหากนั้น กรมการเห็น
ว่าความประสงค์ของร่างพระราชบัญญัติ เพื่ออบรมวิธีการไปด้วยในตัว
แต่เพื่อให้สมาชิกสภาตำบลเข้าใจโดยชัดเจน ทางฝ่ายบริหารก็อาจ
ที่จะทำคำชี้แจงประกอบได้

ประธานสภา ฯ กล่าวว่า ไม่มีผู้ใดคัดค้าน ผ่านไป

เดชาภิการสภา ฯ อ่านว่า มาตรา ๒๒ วรรค ๓ ไม่มีแก้ไข

มาตรา ๒๒ วรรค ๒ แก้อำนาจ “กำกับ” เป็นว่า “รับผิดชอบ”
ให้คล้ายกับความในรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๒๒ วรรค ๓ ตัดคำว่า “ท้องถิ่น” หักคำว่า “เทศบาล”
ออก ส่วนคำแปรญัตติของพระยาวิเศษถึงหนาที่ขอให้นายกมนตรี
ตำบลและมนตรีตำบล ต้องเดีอกจาก สมาชิกสภาตำบลไม่น้อย กว่ากึ่งนั้น
กรรมการได้คำนึงถึงว่าในฐานะแห่งการศึกษาของประเทศสยาม อาจ
ที่จะเป็นการลำบากในการที่จะกระทำเช่นนั้นได้ เพราะนายกมนตรีตำบล
และมนตรีตำบลจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ในการจัดเทศบาล แต่แม้จะไม่
ใช้เป็นสมาชิกสภาตำบลก็ตาม นายกมนตรีตำบลและมนตรีตำบลก็
ต้องได้รับความไว้วางใจของสภาตำบลอยู่แล้ว ซึ่งเท่ากับสภาตำบล
เป็นผู้เลือกตั้งขึ้น

ประธานสภา ฯ กล่าวว่า ไม่มีผู้ใดท้วงติงอะไร ผ่านไป

เลขาธิการสภา ฯ อ่านว่า มาตรา ๒๓ แก้อำนาจ “ซึ่ง” เป็น
“ตามที่”

อนึ่ง ได้เติมความใหม่อีกวรรคหนึ่ง เพื่อป้องกันมิให้ผู้มีส่วน
ได้เสียในการรับเหมาทำการของเทศบาล เข้าเป็นนายกมนตรีตำบล
และมนตรีตำบลคือ

“นายกมนตรีและมนตรีตำบลต้องไม่มีส่วนได้เสียในการรับเหมา
ทำการของเทศบาล”

นอกจากกรณีการขอเสนอให้สถาปนา ๖ วินิจฉัยว่า จะสมควร
ห้ามมิให้ผู้ที่เกี่ยวข้องในฐานะที่เป็นสามีภริยา บิดากับบุตร หรือพี่น้อง
ร่วมบิดามารดา หรือบุตรเขยบุตรสะใภ้ ของมนตรีผู้อื่นในคณะมนตรี
ตำบลเดียวกัน เป็นนายกมนตรีหรือมนตรีตำบล คือหมายความว่า
จะมีให้ผู้เกี่ยวข้องกันดังกล่าวแล้ว เป็นมนตรีในคณะเดียวกัน ข้อความ
เช่นนี้ในกฎหมายบางประเทศได้มีกำหนดไว้ แต่ก็มีทางนำคิดได้เหมือน
กันว่าจะเป็นการตัดสิทธิของบุคคลเหล่านั้นได้หรือไม่ และถ้าจะมีข้อ
จำกัดเช่นนั้นแล้ว ก็จะต้องจำกัดไม่เฉพาะแต่การเป็นมนตรีตำบล จะ
ต้องจำกัดตลอดถึงการเป็นสมาชิกสภาตำบลด้วย

ประธานสภา ๖ กล่าวว่ ในข้อนี้ข้อตั้งเกิดของกรณีการด้วย
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะให้เวลาพิจารณา

ค. ยู่เกียง ทองดงยา ผู้แทนราษฎรจังหวัดกาญจนบุรี กล่าวว่
ขอเรียนถามกรณีการคว่า กฎหมายต่างประเทศกำหนดไว้เช่นนั้น
คือว่ากำหนดห้ามหรือกำหนดอนุญาตอย่างไรบ้าง ขอได้โปรดอธิบาย

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่ ในกฎหมายต่างประเทศเขา
กำหนดไว้ต่าง ๆ กัน อย่างในประเทศฝรั่งเศสกำหนดไว้ สำหรับตำบล
ใหญ่ๆ ถ้าหากว่าเป็นตำบลเล็กๆ แล้วเขาขอมให้ใจคอกันทั้งนั้น ถ้า
มีกรณีนี้จะหาใครในคณะมนตรีตำบลไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นควรจะ
คำนึงถึงข้อนี้ด้วย

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
 กล่าวว่า ตามความที่เพิ่มเติมใหม่ว่า นายกมนตรีคำบดและมนตรีคำบดไม่
 มีส่วนได้เสียในการรับเหมาทำการของเทศบาล ซึ่งคณะกรรมการพิจารณา
 มุ่งแต่เพียงรับเหมาทำการของเทศบาลอย่างเดียวนั้น ข้าพเจ้าคิดว่า
 ความสมควรเกินไป ควรจะให้มีความหมายถึงส่วนได้เสียในกิจการของ
 เทศบาลโดยทั่วๆ ไปด้วย ถ้ามุ่งเฉพาะการรับเหมาอย่างเดียวนั้น
 นายกมนตรีคำบดอาจจะมีส่วนได้เสียในกิจการอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับการรับ
 เหมาดังนี้ นายกมนตรีคำบดและมนตรีคำบดมีส่วนได้เสียในการของ
 เทศบาลแล้ว การบริหารงานก็จะไม่ถูกรวมและจะไม่ทำให้งานของ
 เทศบาลเดินไปได้พอควร การที่คณะกรรมการขอเดิมจำกัดตัวนาย
 กมนตรีคำบดและมนตรีคำบดไม่ให้มีส่วนได้เสียโดยที่เพราะการรับเหมานั้น
 ข้าพเจ้ายังไม่เห็นชอบด้วย อยากจะขอแก้เป็นว่าต้องไม่มีส่วนได้เสีย
 ในกิจการของเทศบาล ให้มีความหมายกว้างขึ้น ขอผู้รับรอง

มีสำเนาขีกรับรองหลายท่าน

ขุนชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าวว่า ตาม
 มาตรา ๒๓ ซึ่งเพิ่มความขึ้นใหม่ว่า นายกมนตรีและมนตรีคำบดต้อง
 ไม่มีส่วนได้เสียในการรับเหมาทำการของเทศบาลนั้น ในข้อนี้ข้าพเจ้า
 เห็นว่าไม่ควรจะมีได้ เทศบาลตำบลผู้รับทำงานต้องมีส่วนได้เสียอยู่ด้วย
 จึงจะทำให้ได้ผลดี การที่จะให้คนตำบลอื่นมาทำที่ตำบลนี้ ข้าพเจ้า

เห็นว่าไม่ควรมีไว้ที่เดียว ควรตัดออกที่เดียว ให้กระทรวงมหาดไทย
กำหนดกฎไว้ว่า จะเป็นคนอย่างไรก็ตาม ให้อำนาจกระทรวงมหาด
ไทยกำหนดถึงนายกมนครวัดำบดหรือนครวัดำบดก็ได้ ต้องอยู่ในที่นั้น เป็น
คนในที่นั้น ก็จะไปหาคนที่อื่นไม่ได้ คนตัวคนเดียวไม่มีของอะไร
ก็เขี่ยยกควรจะเป็นคนที่มาอยู่เช่นคนรับเหมาก็ดี คนที่เกี่ยวของกับ
บุคคลเหล่านั้นจะทำงานได้ ดีกว่าเพราะมีส่วนได้เสียอยู่ด้วย ให้กระทรวง
มหาดไทยมีสิทธิที่จะกำหนดก็ได้เช่นกัน ถ้าไม่มีผู้รับรองก็ตกไป

หอดวงประดิษฐมนุชรรม กล่าวหาว่า การที่จะให้เต็มคำว่ามีส่วน
ได้เสียอย่างกว้างนั้น ก็เป็นเช่นสามัญหนึ่งได้กล่าว ขอนกรมมา
พิจารณาได้ คำนี้ถึงถ้อยคำที่จะนำมาใช้และประกอบทั้งหลักฐานต่าง ๆ คือ
เห็นว่าตามธรรมดานักต้องมีส่วนได้เสีย ถ้าเราจะหาคนที่ไม่มีส่วนได้
เสีย ๆ ใดๆ บางทีก็อาจจะได้ แต่ก็ไม่น่าจะ ความประสงค์ของเรา
อยู่ที่ผู้ที่มีส่วนได้เสียเป็นปฏิปักษ์แก่การงานของเทศบาล เช่นผู้รับเหมา
ทำถนนของเทศบาลแล้วเป็นนายกมนครวัดำบดหรือนครวัดำบดด้วย ผล
ประโยชน์อันยอมเป็นปฏิปักษ์กัน ในการที่จะทำสัญญาอะไรต่างๆ ส่วน
ได้เสียอื่นๆ มีอีกมากมาย เพราะฉะนั้นจึงเสนอไว้แต่เพียงแค่นี้ ไม่
ขยายกว้างถึงสามัญเสนอมา

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวหาว่า ข้าพเจ้า
ขอพูดถึงข้อสังเกตที่เกี่ยว การเกี่ยวของสามัภรรยาและธิดากับบุตร

คือเป็นบุตรของมนตรีอื่น ๆ ก็ไม่ให้เป็นนายก ข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่
 กับประเทศของเรา นอกจากว่าดูทั่ว ๆ ไปแล้ว สำหรับประเทศเรา
 ยังไม่มีผู้คนมากมายนัก และเมื่อหาที่ไหนไม่ได้ เขาก็ต้องเป็นนายก
 เราไม่ควรจะห้ามเราต้องผ่อนผัน สภาของอำเภอยังกำหนดออกมนตรี
 อีกชั้นหนึ่ง ไม่เห็นมีการคัดค้านอย่างไร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอ
 ประมุขคดีว่า ไม่ควรห้าม

ประธานสภา ฯ กล่าวหา คำสั่งเกิดไม่ควรจะประมุขคดี

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวหา
 ในที่คณะกรรมการได้เสนอขึ้นมา ไม่ได้เป็นข้อสั่งเกิด แต่เสนอ
 ขึ้นมาให้สภา ฯ วินิจฉัย คือเราอ่านคำว่า “นอกจากนี้ กรรมการ
 ขอเสนอให้สภา ฯ วินิจฉัยว่า” เมื่อเสนอเช่นนั้นแล้วจึงไม่ใช่ประมุขคดี
 เป็นแต่เพียงว่าเราจะจำกัดหรือไม่จำกัด คือสภา ฯ เราจะวินิจฉัย
 ไปว่าเราจะจำกัดหรือไม่เท่านั้น ถ้าเราจะจำกัดแล้ว ใครจะแปรต้อง
 แปรตามความนั้น ถ้าเราไม่จำกัดก็ไม่เพิ่มลงไปเลย ก่อนที่เราจะวินิจฉัย
 คือผู้ที่เกี่ยวข้องเป็นมนตรีในคณะเดียวกันหรือไม่นั้น ข้าพเจ้า
 ขอกล่าวถึงเรื่องรับเหมาแต่ก่อน ที่กรรมการอธิบายมาในเรื่องรับ
 เหมาคือมุ่งเป็นการแคบนั้น ข้าพเจ้าสงสัยว่าการทำงานของเทศบาลกับการ
 งานของตำบลและการงานของส่วนตัว จะเกี่ยวกับการงานของเทศบาล
 หรือไม่ อย่างในราชการเช่นนั้น การงานของราชการส่วนหนึ่ง ของ

ส่วนตัวหรือของเอกชนกึ่งหนึ่ง เช่นเราไม่ให้ข้าราชการมีส่วนได้ส่วน
เสียในการงานของรัฐบาล ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าได้เต็มความดงให้กว้างเรา
ก็คงหาคนที่เป็นมนตรีและเป็นนายกมนตรีได้อยู่บ้าง

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า ที่ขอแปรญัตติไว้ว่า คัดคำ “รับ
เหมา” ออก

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ต้องไม่มีส่วนได้เสียในการงานของเทศบาล

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า ต้องไม่มีส่วนได้เสียในการงานของ
เทศบาล ตามที่สมาชิกขอแปรญัตติเช่นนั้น ท่านผู้ใดเห็นพ้อง โปรด
ยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรอง ๘ ท่าน

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า ท่านผู้ใดเห็นควรคงไว้ตามร่างเดิม
โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรองมากกว่า ๘ ท่าน

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า เป็นอันตกไป ค่อยไปได้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่่า
เรายังไม่ได้วินิจฉัยตามคำขอที่กรรมาธิการเสนอมา

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า ได้วินิจฉัยแล้วว่่า ถ้าหากจะเต็ม
ดงไปอีกก็เต็มดงไปในข้อแปรญัตติ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า กรรมการเสนอมาว่า เราควรจะห้ามผู้ที่เกี่ยวข้อง
ตั้งว่า นายกมนตรีและมนตรีตำบลที่ไม่มีส่วนในการรับเหมานั้น ที่
นายกมนตรีและมนตรีตำบลมี ๕ คน จะให้เกี่ยวข้องหรือไม่ เป็น
อีกส่วนหนึ่งต่างหาก ข้าพเจ้าคิดว่า กรรมการคงมีความหมาย
อย่างเดียวกับข้าพเจ้าที่ไต่เรียนมาน

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ขอให้วินิจฉัยกันในเรื่องนี้ เจริญ
ผู้ที่มีความเห็นในเรื่องนี้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ในเรื่องที่เราจะกำหนดอย่างที่ว่าประธานกรรมการว่า ใน
เรื่องที่เราจะกำหนดว่าผู้เกี่ยวข้องกัน ถ้าพูดโดยเฉพาะในตำบลนอก ๆ
เราก็ไม่น่าจะจำกัดเช่นนั้น แต่ในการเทศบาลตำบล ถ้าเราไปจำกัดก็
คงจะไม่ได้ มีผู้บริวารงานที่ลำบาก แต่ข้าพเจ้าสงสัยว่ากรรมการจะ
ได้จำกัดในเทศบาลเมืองหรือเทศบาลนครหรือไม่ เพราะว่าในเทศบาล
เมืองและเทศบาลนครนั้น เราน่าจำกัดลงในเมืองหรือในนคร ก็
ไม่น่าจะมีผู้เกี่ยวข้องได้ แต่ในตำบลนั้นก็ไม่น่าจะจำกัด ก็ชอบแล้ว
แต่ท่านกรรมการได้กล่าวแล้ว

หุดองประสิทธิ์มุนุธรรม กล่าวว่า การที่จะทำต้องทำให้เหมือน
กัน การที่จะทำหักการ กรรมการไม่เห็นเช่นนั้น ที่กรรมการ

ตั้งข้อสังเกตให้สภาฯ วิจัยดูว่าจะเพิ่มข้อความอย่างไร ควรจะแก้
ในมาตรา ๒๓ หรือไม่

นายสรวย ฅนดำปาง ผู้แทนราษฎรจังหวัดดงป่าง กล่าววา ตาม
ข้อตั้งเกดนี้ ที่กรรมาธิการได้เสนอเข้ามาถามสภาฯ นี้ ข้าพเจ้าเห็น
ว่าความคิดในการเทศมดที่เราคิดดงชน ท่านผู้ทรรุ ในเรื่องนควรอธิบาย
ให้เข้าใจ อยากจะให้กรรมาธิการถดงว่าเราควรรจะทำอย่างไร จึง
จะเป็นการเหมาะ

หตวงประดษฐมนุชรรรม กล่าววา ขอนเองที่กรรมาธิการได้แก้
และให้ความเห็นวาคควรหรือไม่ควร และแสดงเหตุผลไว้แล้วทั้ง ๒ ทาง
คือทั้งทางได้และทางเสีย จึงได้นำมาขอให้ที่ประชุมพิจารณา แต่
กรรมาธิการไม่ขอออกความเห็นอะไร

นายเนย สุจิมา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าววา
ในข้อตั้งเกดของกรรมาธิการนี้ ข้าพเจ้ามีความเห็นวาคควรจะให้เฉพาะ
บิดากับบุตร ๒ คนเท่านั้นเอง เพราะเหตุวาก้าหากว่ามีดาเป็นนายก
มนตรีตำบล และบุตรเป็นมนตรีตำบลเช่นนี้ ดูไม่สู้จรรด เพราะ
ฉะนันควรแยกออกเป็นคนอน ถ้าบิดาเป็นนายกมนตรีตำบล ดูจะเป็น
มนตรีตำบลไม่ได้ และดูก็เป็นนายกมนตรีตำบล บิดาจะเป็นมนตรี
ตำบลก็ไม่ได้ แปรดวาค้องแยกกัน

๒๔๔๕

นายฮั่ว ตามไท ผู้แทนราษฎรจังหวัดกำแพงเพชร กล่าว
ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรจะห้าม เพราะจะเป็นบุตรหรือพี่น้องหรืออะไร
ก็ต้องเห็นนโยบายร่วมกัน เมื่อเขาผิดก็มีกฎหมายลงโทษ เพราะฉะนั้น
ไม่ควรจะห้าม

ขุนสมหาร หิระคดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าว
ในข้อตั้งของกรรมาธิการที่แนะนำมา เสนอสภาว่า เราควรจะ
วินิจฉัยในข้อที่ห้าหรือไม่ ข้าพเจ้าเห็นไปในทางที่ว่า การที่จะเป็น
พี่น้อง อาจทำการไม่สู้รัดได้ นั้น ไม่ใช่เป็นความจริงที่แท้ คนที่ไม่ใช่
พี่น้อง อาจจะสมคบคิดกันได้ ข้าพเจ้ามีเหตุผลอีกประการหนึ่งว่า
ในการที่จะมีนายกมนตรีหรือมนตรีต่าง ๆ อะไรนั้น แท้จริงเราชอบ
ความไว้ใจให้เขาแล้ว เป็นหน้าที่ที่เขาจะเลือกและวินิจฉัยอย่างไร เรา
ไม่ควรจะตั้งกฎหมายว่าเขาจะต้องเลือกอย่างนั้น

นายเนย สุจิมา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าว
ข้าพเจ้าเห็นว่าควรที่จะกำหนดคนทั้ง ๒ นี้ออกจากกันในคณะมนตรีตำบล
เพราะเหตุว่ามีบิดากับบุตรอาจมีความสัมพันธ์กันในทางใจ และใน
ทางครอบครัว ถ้าหากว่าผู้อื่นไม่แซกแซงนั้น เราจะได้รับอะไรได้
เราจะปรึกษาอะไรกันก็ไม่ได้ เพราะฉะนั้น ควรห้ามไว้ และในกฎหมาย
นี้ควรเติมไว้ว่า ถ้าหากว่าบิดาเป็นนายกมนตรีตำบล ถูกจะเป็นมนตรี
ตำบลไม่ได้ อย่างนี้เป็นต้น ควรจะจำกัดสิทธิ์ไว้ด้วย

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ดงมดีว่าจะรับหรือไม่
 นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎร จังหวัด อุบลราชธานี
 กล่าวว่ ก่อนที่เราจะพิจารณา ดูเหมือนประธานกรรมาธิการได้ให้คำ
 อธิบายเช่นนั้น คือฝรั่งเขากำหนดแต่ในตำบลใหญ่ๆ ในตำบลเล็กๆ
 ไม่มีกำหนด ถ้าถูกเช่นนั้นแล้ว ในเทศบาลตำบลก็ไม่ควรกำหนด แต่
 ในเทศบาลนคร ก็ควรกำหนด แต่ที่ไม่ให้คำอธิบายเช่นนั้น ก็ไม่รู้ว่
 จะว่อย่างไร

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่ เรื่องอาจจะถกกันกันได้
 ถ้าเต็มไปแต่ต้องเต็มทั้งหมด ต้องเต็มสภาพตำบลด้วย ถ้าไม่เต็มก็ไม่
 เต็มหมด ขอให้ดงมดีสักที

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎร จังหวัด อุบลราชธานี
 กล่าวว่ ในฝรั่งเขากำหนดเช่นนั้นหรือ

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่ ในฝรั่งเขากำหนดเช่นนั้น
 จริง คือว่าสำหรับตำบลใหญ่จึงห้าม ตำบลเล็กไม่ห้าม

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎร จังหวัด อุบลราชธานี
 กล่าวว่ ในเมื่อฝรั่งเขากำหนดเป็นอารยประเทศเช่นนั้น เราก็ควรว่
 เรียบแบบเขาบ้าง

ขุนอินทรภักดี ผู้แทนราษฎร จังหวัด เพชรบูรณ์ กล่าวว่
 เพราะเหตุว่ต่าง ประเทศเขาทำางานมามากแล้ว ถ้าทำางานนั้นแล้ว
 ชาวเจ้าเห็นว่จะทำงานไม่ได้

ประธานสภาฯ กล่าวว่ามีผู้เสนอขอให้เติม แต่ไม่มีผู้
รับรอง เป็นอันว่าตกไป เพราะฉะนั้นเพื่อความเห็นเป็นการพร้อมเพียง
ท่านผู้ใดเห็นว่าควรเติมในมาตราบาง โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรองพร้อมเพียงกัน

เลขาธิการสภาฯ อ่านว่า มาตรา ๒๕ ได้ยกวางขึ้นใหม่ตาม
คำแปรญัตติของขุนสุคนธ์วิเศษวิทยากร และเติมข้อความข้างท้าย เพื่อ
แสดงถึงผลแห่งมาตรา ๒๓ วรรค ๒ คือ “มาตรา ๒๕ อันว่าสิทธิ
ของมนตรีตำบลในการเข้าประชุมในสภาตำบล การดำรงสมาชิกภาพ
การบริหาร และการออกจากตำแหน่งนั้น ท่านให้นำบทบัญญัติ
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม มาตรา ๕๗ วรรค ๓ มาตรา ๕๘,
๕๐ และ ๕๓ มาใช้โดยอนุโลม อีกทั้งมนตรีตำบลต้องพ้นจากตำแหน่ง
เมื่อขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๒๓ วรรค ๒ แห่งพระราชบัญญัติ”

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวหา ขอให้ตัดคำว่า “อันว่า”

ออก

นายเนย สัจจิม่า ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวหา
ข้าพเจ้าขอเรียนถามกรรมาธิการว่า ถ้าหากว่าเราจะขีด “และ” หลัง
มาตรา ๕๐ ออกเสีย จะขีดข้อหรือไม่ คำว่า “และ” นี้ ข้าพเจ้า
ไม่เข้าใจ ถ้าจะเติมก็เติมคำว่า “และมาตรา ๕๐”

หตวงประดิษฐานธรรม กล่าวหาว่า แด้วแต่ที่ประชุม ท่านสมาธิก
ที่ชำนาญทางไวยากรณ์จะมีความเห็นอย่างไร

ประธานสภาฯ กล่าวหาว่า ถ้าหากสมาธิกได้เสนอถามกรรมการ
ที่ไม่มีผู้รับรอง โปรดยุติคณะเพราะเรื่องแปรญัตตินี้ ถามข้อสงสัยไม่
เป็นไร มีแก้ไขอะไรบ้าง เมื่อไม่มีผู้ใดแก้ไข จะได้ผ่านไป

เดชาธิการสภาฯ อ่านมาตรา ๒๕

ประธานสภาฯ กล่าวหาว่า ไม่มีผู้ใดท้วงติง ผ่านไป

เดชาธิการสภาฯ อ่านมาตรา ๒๖

ประธานสภาฯ กล่าวหาว่า ไม่มีผู้ใดท้วงติง ผ่านไป

เดชาธิการสภาฯ อ่านมาตรา ๒๗

ประธานสภาฯ กล่าวหาว่า ขอให้พิจารณาตามลำดับในบรรทัด
ต้นว่าอย่างไร มีผู้ใดท้วงติงหรือไม่ ถ้าไม่มีผู้ใดท้วงติง จะได้ผ่านไป
ในบรรทัด ๓ ที่กรรมการตัดความตอนท้ายออก และในบรรทัด ๓

หตวงนรินทร์ประจักษ์เวช ผู้แทนราษฎรจังหวัดจันทบุรี กล่าวหาว่า
ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าไม่ได้เสนอแปรญัตติได้ แต่ว่าเมื่ออ่านข้อความใน
มาตรา ๒๗ นี้แล้ว ไม่พบข้อความตอนใดว่าได้จัดการให้ราษฎรได้
รับความปลอดภัยในการรักษาพยาบาล เพราะฉะนั้นขอเดชะ
“จัดการให้ มทรักษาหรือส่งค่าตัวสำหรับราษฎรในตำบลนี้”

หตวงประดิษฐอนุชรรณ กล่าวว่ามีในมาตรา ๒๗ แล้ว
 ประธานสภาฯ กล่าวว่ามีหรือไม่มีหรือไม่ คือใน ๕ ใน ๖
 นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
 กล่าวว่ามี ๖ นี้ ความหมายต่างๆ เราไม่ใช่จะให้บุตรภูกุศลธิดาได้รับ
 การศึกษาชั้นประถมทีเดียว แต่ความหมายคงหมายถึงว่า ผู้ที่ยัง
 ไม่ได้รับการศึกษาเลย จะให้ราษฎรเหล่านั้นได้รับการศึกษาอบรม ก็
 เมื่อมีความหมายอย่างนั้นอยู่แล้ว ทำไมเราจึงต้องเพิ่มคำว่าชั้นประถม
 เข้าไปเช่นนั้น เราจะไปอบรมความรู้ชั้นประถม อย่างนักเรียนชั้นประถม
 ๑,๒,๓,๔ เช่นนั้นไม่ได้ แต่ว่าที่ยังไม่ได้รับการศึกษาก็ต้องให้ได้รับการ
 ศึกษาพอควร ตามความหมายเดิมก็อาจจะหมายความว่า จัดการ
 ให้ราษฎรได้รับการศึกษาอบรมเท่านั้นก็พอควร เพราะว่ามีผู้ใหญ่ซึ่งเห็น
 ราษฎรโดยทั่วไป ไม่ถูกบังคับให้เรียนตามพระราชบัญญัติประถม
 ศึกษา จึงขอตกลงกับกรรมาธิการ คือถ้าหมายความว่า ถ้าเราจะอบรม
 ตั้งแต่ตอนเมือง โดยทั่วไป ก็ควร แต่ถ้าจะให้มีความหมายว่าราษฎรได้
 รับความอบรมชั้นประถมทีเดียวเท่านั้น ก็ต้องเป็นว่าจัดการให้บุตร
 ภูกุศลธิดาได้รับการศึกษาอบรมชั้นประถม ๑,๒,๓

หตวงประดิษฐอนุชรรณ กล่าวว่า ความประสงค์เราจะให้บุตร
 ภูกุศลธิดาเท่านั้น เมื่อเราจะให้มีพระราชบัญญัติว่าด้วยการประถมศึกษา
 ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการจะได้ดำริขึ้นใหม่ เราจะได้หา

วิธีอบรมราษฎร เพราะบางประเทศที่ได้เปลี่ยนการปกครองใหม่ หดายประเทศเขาพยายามให้ราษฎรที่ไม่รู้หนังสือให้รู้หนังสือได้โดยเร็ว เพราะฉะนั้นเราจึงได้รับวางลงไปอย่างกว้าง ๆ เพื่อจะให้การใช้รัฐธรรมนูญนั้นได้บรรลุผลสำเร็จได้ไวขึ้น จึงใช้ฉะเพาะราษฎร ไม่ใช่กุดบุตรกุดธิดาเท่านั้น

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุดรราชธานี กล่าวว่ามีคำถามหมายอย่างแรกที่เราจัดการให้ราษฎรทั่วไป ไม่ใช่กุดบุตรกุดธิดาเท่านั้น ก็ควรทั้งไว้แต่เพียงว่าให้ราษฎรได้รับการศึกษาอบรมอย่างเคียด ส่วนเด็ก ถ้าจะผูกมัดกับตามพระราชบัญญัติประถมศึกษาแล้ว เรามีพระราชบัญญัติประถมศึกษาแล้ว ถ้าแม้ว่าเทศบาลไม่ได้จัด พระราชบัญญัติก็บังคับให้จัด เรื่องนี้เป็นอำนาจของเทศบาลตำบลซึ่งจะต้องจัดการให้ราษฎรทั่วไป ทั้งผู้เฒ่าผู้แก่ที่ไม่อยู่ในเกณฑ์พระราชบัญญัติประถมศึกษาได้รับการอบรม เราอาจจะอบรมไปในทางการศึกษารวมต่างนาระบอบการเมืองและในทางทำมาหากินก็ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นควรอย่างยิ่งที่จะตัดประถมศึกษาชั้นนอกเสีย หรือซึ่งเราประกาศใช้อยู่เดี๋ยวนี้ จึงไม่ควรจะมีชั้นประถมศึกษาชั้นนั้น

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่าการที่จะทำอย่างนั้นก็ได้ แต่การที่เราทำเดี๋ยวนี้ เพื่อให้แน่ชัด การสำเร็จการประถมศึกษาชั้นนี้เป็นเงื่อนไขอันหนึ่งตามรัฐธรรมนูญ และเป็นเงื่อนไขสำหรับพระราช

บัญญัติจัดระเบียบเทศบาลอีกด้วย ส่วนการที่จะอบรมศีลธรรมนั้นได้
ไม่ทรงห้าม ทำได้ แค่นี้เขียนไว้เพื่อที่จะให้เข้าใจ ให้เทศบาลรู้สึก
ตนว่าจะสำเร็จตามความประสงค์ได้เต็มภาคภูมิด้วย การศึกษาชั้น
ประถมนี้ และราษฎรจะได้ใช้รัฐธรรมนูญเต็มที่อยู่ด้วย การศึกษาชั้น
ประถมศึกษานี้เป็นการเร้าใจ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัด อุตรดิตถ์
กล่าวว่า ความมุ่งหมายที่ข้าพเจ้ากล่าวนั้นกว้าง ๆ ถ้าให้ราษฎรได้รับ
การศึกษาอบรมโดยทั่ว ๆ ไป ถ้าเราไปจำกัดเช่นนี้ก็หมายความว่า ผู้
เฒ่าผู้แก่ตามบ้านนอก ต้องมาเรียน ก.ข.ค.ง. ประถม ๓,๒,๓,๔ ผู้
เหมือนจะเป็นไปไม่ได้ ส่วนคนที่ยังไม่ได้รับการศึกษาเลย เราจะอบรม
ก็ไปไม่ได้ ผู้ใหญ่เราไม่มีการสอบเป็นของแน่ทีเดียว สอบแต่เด็ก
ซึ่งถูกบังคับตามพระราชบัญญัติประถมศึกษา แต่ความมุ่งหมายเฉพาะ
อนุมาตรา ๖ นี้ จะตั้งสอนพลเมืองให้เป็นพลเมืองดีเท่านั้น จึงขอตัดชั้น
ประถมศึกษาออกเสีย

ร.ต. เนตร ภูนิวัฒน์ กล่าวว่า คำในนี้ ใช้คำว่า ชั้นประถม
เหตุใดมาว่าประถมศึกษา และเหตุใดอ้างประถมศึกษามาใช้ ด้วย เพราะ
ฉะนั้นจึงไม่เป็นการจำกัดอายุนักเรียน ต้องการให้คนทุก ๆ คนมาเรียน
อายุ ๓๐,๔๐,๕๐ ก็เรียนด้วย แต่ใช้คำว่าประถมนี้ เพื่อให้เป็นไป
ตามรัฐธรรมนูญที่เราได้กล่าวไว้

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ท่านผู้ใดเห็นควรงดวางไว้กว้างๆ อย่าง
ที่สมาชิกเสนอไม่จำกัดชั้นประถม เอาความเต็มไว้ คัดชั้นประถมทั้งชั้น
ท่านผู้ใดเห็นเช่นนั้น หรือเห็นว่าควรคงไว้ตามร่างเดิม ขอให้ลงมติ
ที่ประชุมลงมติเห็นพร้อมกันว่าควรคงไว้ตามร่างเดิม

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ใน ๗ เห็นว่าผ่านไปได้ ไม่มีอะไร ใน
๘ จะมีผู้ขอแก้ไขอะไร ถ้าไม่มีแก้ไข ผ่านไป ใน ๘...

ด. ยู่เกียง ทองตงยา ผู้แทนราษฎรจังหวัดกาญจนบุรี กล่าวว่า
ขออนุญาตถามกรรมการ ขอให้อธิบายคำว่า ศาลาเทศบาล ศาลา
เทศบาลนี้คือสำนักงานของเทศบาล หรือว่าที่ทำการของเทศบาล อย่าง
นั้นหรือ

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ความหมายเป็นสำนักงาน
ของเทศบาล เหมือนอย่างศาลากลางจังหวัดอะไรเช่นนั้น

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า เมื่อมีความหมายเช่นนั้นแล้ว เราไม่ควรทำให้อันฉงน คือคำ
ว่าจัดให้มีศาลาเทศบาล ควรจะแก้เป็นว่าจัดให้มีสำนักงานเทศบาล

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า นัยความถึงสถานที่สำนัก
งานเป็นองค์การ ศาลาเป็นสถานที่กว้าง เป็นที่สาธารณสถาน คือเป็น
ที่เทศบาลจะได้ตั้งสำนักงานในที่นั้น และยังมีอีกหลายอย่าง เช่นการบิศ

ประกาศเทศบัญญัติเป็นต้น ๆ คล้ายกับว่าศาลากลางจังหวัดที่เดียว ไม่
ใช้สำนักงานเฉย ๆ

เทศาภิบาลสภาฯ อ่านมาตรา ๒๘

ประธานสภาฯ กล่าวว่า มาตรา ๒๘ บัญญัติ ๑-๒ ผู้ใดจะ
ทวงตงอะไรบ้าง เมื่อไม่มี ผ่านไป ต่อไปใน ๓ เพิ่มคำว่า "โรงฆ่า
สัตว์" ขึ้น ใน ๔ ตัดคำว่า "หรือ" ออก ใน ๗ ตัดความเก่าความ
เดิมออกหมด

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ขอทศคำว่า "การ" ข้างหน้า
คำว่า "กีฬา" อ่านได้ความว่า "จัดให้มีและบำรุงสถานที่สำหรับ
การกีฬา"

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ข้อต่อไป ใน ๘

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า มาตรา ๒๘ นั้น ได้มีแก้ไข
คือว่าได้พิมพ์แจกแล้ว

ประธานสภาฯ กล่าวว่า คณะบดีแก้ไข

ขุนสุมานหารทิตะคดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าวว่า
ข้าพเจ้าขอถือโอกาสในเมื่อยังไม่ทันอ่านมาตรา ๒๘ นี้ เพื่อถามกรรมมา
ธิการว่า แบบของต่างประเทศนั้นบ้างหรือไม่ว่า ในองการที่จะจัดการ
อุทกหนูนกรวมกรด้วยเทศบาล ถ้ามีแล้วเทศบาลมีหน้าที่หรือเปล่า

ประธานสภาฯ กล่าวว่า มีความหมายอย่างไร ถ้าหากว่ามี
หรือไม่มีจะเพิ่มเติมหรือแก้ไขอย่างนั้นหรือ

ขุนสมุทรทิศคดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าวว่า ใน
มาตรา ๒๘ เป็นมาตราที่กำหนดหน้าที่อะไรต่าง ๆ ต่างประเทศมีบ้างหรือ
ไม่ แต่ถ้ามัวแต่เราควรที่จะเพิ่มเป็นมาตราหรือไม่

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ได้เสนอขอแปรญัตติหรือเปิด

ขุนสมุทรทิศคดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าวว่า ไม่
เพิ่มเว้นไว้แต่กรรมาธิการจะจัดการเอง

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ในเรื่องจัดการจัดตั้งสำนัก
งานท้องถิ่นเป็นหน้าที่ของเทศบาลที่จะต้องทำ แต่ในเรื่องนี้เรายังไม่
ได้ได้ไว้ ก็เพราะเห็นว่าเรายังมีพระราชบัญญัติจัดทำกรงานท้องถิ่นว่า
ด้วยจัดตั้งสำนักงานหางานท้องถิ่น คือไปเราอาจจะขอให้ เป็นหน้าที่
ของเทศบาลเพิ่มเติมได้ ถ้ายังไม่ได้แก่พระราชบัญญัติเดิมแล้ว การที่
ระบุไว้เช่นเราก็ไม่ได้ระบุตาม คือกิจการอื่น ๆ ซึ่งไม่ขัดต่อกฎหมาย
เทศบาลทำได้ เทศบาลอาจขออนุญาตตั้งได้ตามกฎหมายว่าด้วยกรนั้น

เดชาภิการสภาฯ อ่านมาตรา ๒๘

ประธานสภาฯ กล่าวว่า เท่าที่กรรมาธิการเพิ่มเติมแก้ไขนี้ ใน
ตัวมาตราวรรค ๑ และวรรค ๒ ไม่มีผู้ใดตั้งติง ผ่านไป

นายสนิท เจริญรัฐ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา ก็ดำริว่า
ข้าพเจ้าถามกรมการที่ว่ามาตรา ๒๘ บรรทัดแรกนั้น ขอเขาคำว่า
“จากประเภท” ออกเสียได้หรือไม่ คือเมื่อได้ขานแล้วได้ความว่า
“มาตรา ๒๘ ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายเทศบาลตำบลอาจมีรายได้ดัง
ต่อไปนี้”

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวหาว่า ขอให้ถามรัฐบาลในเรื่องนี้
ถามท่านรัฐมนตรีคลัง

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศร์ กล่าวหาว่า เรื่องนี้ข้าพเจ้าขอให้คงไว้
ตามร่างคือ “จากประเภท” ก็ได้ความชัดเจนดี

ประธานสภาฯ กล่าวหาว่า ไม่มีผู้ใดท้วงติง ผ่านไป ใน ๓ กับ ๔
แก้ไขใหม่ ๕ เพิ่มเติมและแก้ไข

เดชาธิการสภาฯ อ่านมาตรา ๓๐

ประธานสภาฯ กล่าวหาว่า ผ่านไป

เดชาธิการสภาฯ อ่านมาตรา ๓๐, ๓๑

ประธานสภาฯ กล่าวหาว่า ผ่านไป

เดชาธิการสภาฯ อ่านมาตรา ๓๓

ประธานสภาฯ กล่าวหาว่า มีผู้ใดจะแก้ไขอะไร เมื่อไม่มี ผ่านไป

นายทองอินทร์ ภูพิพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวหาว่า ดังตั้งข้อยู่นิตเดียวบรรทัดที่ ๓, ๔ คำว่า “ถ้าผู้กระทำผิดไม่

ชำระเงินค่าปรับภายใน ๓๕ วันนับแต่วันที่ค่าตัดสินที่สุดแล้ว” คำว่า
“ตัดสินถึงที่สุด” จะหมายความว่าคดีนั้นเป็นถึงที่สุดกระนั้นหรือ
ถ้าอย่างนั้นควรจะใช้ “เป็นคดี” ดีกว่า คือภายใน ๓๕ วันนับแต่คดี
ถึงที่สุด

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า เรื่องเหมือนกัน ความ
หมาย.....

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า ข้าพเจ้า
ยังสงสัยต่อไปในตอนนี้ คือว่าเมื่อค่าตัดสินถึงที่สุดแล้ว ให้ยึดทรัพย์
ของผู้หนี้ นั้นตามบทพระราชบัญญัติที่ว่าให้ปรับ แต่หาเมื่อไม่มีเงิน
เสียค่าปรับให้ยึดทรัพย์นี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ต้องด้วยลักษณะลงโทษ ขอ
ให้ชี้คำคำว่า “ยึดทรัพย์” ออกเสีย แล้วใช้คำว่า “ทำงานโยธา”
แทน ข้าพเจ้าขอแปรญัตติคือว่า ให้ชี้คำคำว่า “ยึดทรัพย์” ออกเสีย

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ไม่มีผู้ใดรับรอง ตกไป

นายบุญศิริ เทพาคำ รับรอง

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า รับรอง
ถูกต้องแล้ว

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า แปรญัตติหรืออย่างไรกัน

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า ต่อคำว่า
“ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ชำระเงินค่าปรับภายใน ๓๕ วัน ท่านอาจยึดทรัพย์”

ของผู้หนึ่ง” ขอแปรญัตติชี้ชัดมาคำว่า “ ท่านว่าอาชยัตถุพยของผู้หนึ่ง”
อ่านได้ความว่า “ ถ้าไม่มีเงินเสียค่าปรับก็ให้เขาทำงานโยธาคามที่
บัญญัติได้”

หตถประคิษฐมุนุขรรณ กล่าวว่าจะขออธิบายต่อนนศักดิ์เด็ก
น้อย บางทีจะไม่ต้องแปรญัตติก็ได้ คือว่าในการต่อไปนี้ เราควร
เปลี่ยนหลักใหม่ในเรื่องจำคุกคน ที่เบนอนุทุกวันจำคุกวันหนึ่ง ก็มี
สองวันก็จะมีประโยชน์อะไร ทั้งเป็นในเรื่องโทษเช่นนั้นเม้นต้น เรา
ปรับ ๕ บาทไม่มีเงินเสีย จำคุก ๕ วัน ตัดนิสัยคน ๕ วันก็ตัดไม่ได้
ความประสงค์จะต้องการที่จะตั้งโทษให้ผู้หนึ่งใช้เงิน ถ้าไม่มีเงินเสีย
ก็ต้องทำงานตามทกกฎหมายบัญญัติได้ ผลจะได้ คือว่า เมื่อเทศบาตออก
แล้ว โทษชนิดนั้นก็จะต้องส่งไปยังจังหวัดของเทศบาตนั้นชำระ คือคง
ให้ทำงานวันละเท่านั้นชั่วโมงเท่านั้นชั่วโมง แล้วที่เหลือก็ให้ไปหากินเช่น
ไม่ตัดจำหรือ การกระทำเช่นนั้นเห็นชัดแล้ว ก็อาจจะไปแก้ไขกฎหมาย
อาชญาที่วางไว้ได้

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวหาว่า ข้าพเจ้า
อยากจะชี้ชัดออก แปลว่าถ้าไม่มีเงินเสียก็ให้เขาตั้งทำงานโยธาคากว่า ถ้า
จะปรับเป็นการแสดงถึงความประสงค์ของกรมการคงเป็นเช่นนั้น แปลว่าไม่
อยากให้จำคุก ให้ยึดทรัพย์ใช้ค่าปรับได้ เห็นว่าโทษชนิดที่ไม่ร้ายแรง
ก็ควรเขาตั้งทำงานโยธา ก็เห็นจะพอแล้ว ขอแปรญัตติ

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่ ถ้าเช่นนั้นชัดของ คือว่าเรา
จะต้องเดินเป็นชน ๆ คือปรับก่อน เมื่อปรับแล้ว เขาก็เป็นลูกหนของ
เทศบาด แล้วเราใช้ผดทางแบ่งทรัพย์สิน เมื่อไม่มีทรัพย์สิน ให้ยึดเราที่ใช้ทำ
งานโยธา ที่ปรึกษาากฎหมายก็เห็นฟ้องด้วย นี่เป็นต้นร่างของท่าน ท่าน
เห็นด้วยตามหลักการหรือไม่

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่ ถ้าเช่น
นั้นขอเรียนอีกว่โทษชนิดนี้เป็นโทษละเมิดชนิดใด เป็นดหุโทษกิน
ความกว้างนัก สงเคราะห์เข้าในกฎหมายลักษณะอาชญาด้วย โทษ
ชนิดนี้เกี่ยวกับโทษชนิดใด เป็นลักษณะที่ไม่ร้ายแรง ถ้าหากว่
แปรญัตติไม่ได้แล้ว ข้าพเจ้าก็จะไม่แปรญัตติ

พระยามานวราชเสวี กล่าวว่ ความประสงค์ ที่ได้ไว้ในมาตรา
นี้ก็เป็นไปตามความคำริที่วางไว้ ที่ดำดับไว้ในประมวลวิธีพิจารณา
อาชญา คือว่ากำหนดโทษอาชญาตงเป็น ๓ สถาน สถาน ๓ เรียกว่
จำตรหุโทษ ถ้าจะดำเนินตามโดยวิธีนี้ ๒ เรียกว่มัธยมโทษ ๓ เรียกว่
จำออกฤชฎโทษ เพราะฉะนั้นเมื่อพระราชบัญญัติความอาชญายังไม่ออก
จะได้เห็นพระราชบัญญัติเทศบาด เป็นผู้นำ เพราะใช้ระเบียบการวิธี
พิจารณาใหม่เรื่องนี้เป็นเรื่องใหม่ก็จริง ใหม่ในเมืองเรา เมืองอื่น
เขาใช้นานแล้ว เช่นคนที่ชรถจักรยานตามถนน ตำรวจบอกว่ไฟดับ
เขาได้รีบแจ้งความของตำรวจก็เอาเงินไปใส่ ไม่ต้องไปโรงตำรวจ

ไม่ต้องไปศาลให้เสียเวลา ตัวเองไม่ต้องไปให้คนอื่นไปเสียค่าปรับแทน
 ก็ได้ ให้ความผ่อนผันสั้นยาวเพื่อความสะดวกแก่ราษฎรนั่นเอง แทนที่
 จะต้องไปศาลอำเภอซึ่งต้องไปคอยซัก หรือไปอะไรวะอะไรต่าง ๆ ผ่อน
 ผันสั้นยาวให้ความสะดวกแก่ผู้นั้นเอง แต่กฎหมายทุกอย่างที่ระเบียบ
 อย่างหนักต้องมับททโทษ แปลว่าผ่อนผันให้ใช้เงิน ถ้าไม่ใช่ก็ต้องบังคับ
 กิ่งแพ่งกิ่งอาชญาเรียกว่ายึดทรัพย์ ถ้าไม่ทำแล้ว ก็จะให้มาทำงาน
 โยธาเป็นการผ่อนผันผ่อนยาวเพื่อกันความเดือดร้อนของชาติ ไม่ใช่ทำ
 ได้ง่าย ๆ เพราะฉะนั้นในข้อนี้ข้าพเจ้าเองก็มีส่วนในเรื่องพระราชบัญญัติ
 ดักษณะ^๕ อยากจะให้คงไว้อย่าง^๕

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า แปลว่า
 ถ้าเช่นนั้นวิธีดำเนินการขณะนั้นจะขัดกับวิธีการตามโรงศาลหรือไม่ เดี่ยว
 ฐานท^๕ โทษไม่มีเงินเสีย แม้แต่บาทเดียวก็จำคุกแทนเงิน เรามันวิธี
 ดงโทษเป็น ๒ แห่งขอให้อธิบาย

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ขอให้ดำเนินการตามแบบ
 เก่าไปจนกว่าจะแก้ไขใหม่ เป็นคนละวิธี ทำผิดตามพระราชบัญญัติ
^๕ ก็เป็นตามแบบใหม่

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า เป็นที่
 พอใจแล้ว

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
 กล่าวว่า ที่ข้าพเจ้าว่าคดีนั้นเป็นอันพันไป มีข้อที่ข้าพเจ้าจะผ่านไป
 ไม่ได้ ๒ ข้อ “ท่านว่าอาชญากรรมของผู้หนึ่งใช้แทนค่าปรับได้ ถ้า
 ไม่มีทรัพย์สินให้ยึด” ที่นี้มีปัญหาอยู่ว่าคำว่า “อาชญากรรม” ก็ได้ หมายถึง
 ความว่าจะทำก็ได้ ไม่ทำก็ได้ เพราะฉะนั้นควรจะบังคับลงไปให้ตายตัว
 ความเดิมต่อไปว่า “ถ้าไม่มีทรัพย์สินให้ยึดถูกปรับ ๕๐ บาท” ถ้าเรามี
 ทรัพย์สินให้ยึดเราก็ยึด เมื่อเช่นนั้นเขาได้รับความเดือดร้อนมาก อย่างไร
 กัดเราจะต้องไม่ทิ้งวิธีพิจารณาความแพ่งว่าด้วยการยึดทรัพย์สิน เพราะฉะนั้น
 ควรตัดคำว่า “อาชญากรรม” ได้ ในความเดิมก็อ่านได้ความว่า “ท่านว่าให้
 ยึดทรัพย์สินของผู้หนึ่งใช้แทนค่าปรับตามวิธีพิจารณาความแพ่ง ร.ศ. ๑๒๗”

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ได้ ขอมตาม คือเปลี่ยน
 คำว่า “อาชญากรรม” เป็น “ให้” และตัด “ได้” ทั้งเสีย

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
 กล่าวว่า และมีคำต่อท้ายอีกว่า “ตามวิธีพิจารณาความแพ่ง ร.ศ.
 ๑๒๗”

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ในเรื่องนี้ไม่จำเป็นจะต้องไป
 ไล่ได้ เพราะถ้าในกฎหมายอาชญากรรมก็ไม่ได้ไล่ได้ เพราะเกี่ยวกับวิธี
 พิจารณา

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ กล่าววา ก้ได้

ขุนอินทรภักดิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าววา ข้าพเจ้า
ขอเสนอญัตติความการที่เอา "อาจ" ออกเปลี่ยนเป็น "ให้" เป็นคำ
ตายตัวไปและทำให้ราษฎรได้รับความเดือดร้อนก้ได้ "อาจ" เป็นคำ
กว้างตั้งแต่ และดำเนินได้ ๒ ทาง ถ้าหากว่าเทศบาลมีความจำนง
ว่าถ้าหากย้ดทรัพย์จะได้รับความเดือดร้อนว่าจะหมดทรัพย์ไป เราจะ
ยอมรับเข้าทำงานโยธาที่ทำได้ มีค่ากว้างเช่นนี้แล้ว ถ้าหากว่าบังคับ
ให้เป็นคำตายตัวแล้วราษฎรจะได้รับความเดือดร้อน ราษฎรไม่ได้รับ
ความผ่อนผัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอว่าให้คงไว้ตามเดิม ไม่
ควรแก้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าววา การที่ตัดขอนเราต้องไม่ลืมว่าเราเดินบนถนนนี้เป็นทางผิด
กฎหมาย เราปรับ ๕๐ บาทเราต้องหาเงินให้ได้ ๕๐ บาท ถ้าเขา
ไม่ชำระเงินค่าปรับ ทางกฎหมายเราต้องย้ดทรัพย์ เมื่อไม่ให้ เรา
เอาไปทำงานโยธาเมื่อไม่ได้เช่นนั้นก็ต้องบังคับให้ตายตัวลงไป เราจะ
ต้องไม่ลืมว่าการบังคับกว้าง ๆ เช่นนี้มีผลเสียเช่นคนทหมดทรัพย์ ๓๐๐ บาท
จะสั่งให้ทำงานโยธาที่ทำได้ เมื่อบังคับตายตัวว่าเราต้องย้ดทรัพย์ ถ้าผู้
นั้นไม่มาเสียค่าปรับก็เอาทำงานโยธา ซึ่งเรียกว่าเป็นการถูกกว่า นั้น
เราจะเอาไปจำคุก จึงเห็นว่าทกรรมาธิการตกลงนั้นชอบแล้ว

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ผู้ใดเห็นว่าควรบีคอบิปรายได้ โปรด
ยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก เป็นอันว่าบีคอบิปรายได้
ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ที่ปัญหาที่จะให้ตั้งมติว่า ควร
จะให้คงไว้ตามความเดิมหรือเปลี่ยนแปลงอย่างทีสมาชิกผู้หนึ่งเสนอ ซึ่ง
กรรมวิธีการยอมแล้ว ท่านผู้ใดเห็นว่าควรคงไว้ตามความเดิม โปรด
ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก จึงเป็นอันคงไว้ตามความเดิม

เดชาธิการสภา ฯ อ่านมาตรา ๓๔, ๓๕

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่ ยังกอนต่อไป ที่เรื่องทำงานโยธาแทนค่าปรับ ค่าปรับ
อย่างสูง ๕๐ บาท แต่เราจะต้องเอาผู้นั้นมาทำงานโยธาถึง ๖๐ วัน เรื่อง
การทำงานโยธา ถ้าเจ้าไม่ชอบเลยเถย แต่ถ้าไม่ชอบเช่นนั้น
ก็ถับมาชอบในเรื่องนี้ เพราะจะตุตามกฎหมายอาชญา ถ้าผู้นั้นไม่มีเงิน
เลยจะต้องถูกจำคุก ถ้าเปลี่ยนจากจำคุกมาทำงานโยธา ฯ เจ้าก็เห็น
ดีด้วย สำหรับทำงาน โยธา ๖๐ วันมากถ้ากัณอยู่ เจ้าก็เห็นว่าถ้า
ได้เดินตามกฎหมายอาชญา คือทำงานโยธาวันละ ๓ บาท เช่นนั้น
ก็จะดี คือว่าท่านมิให้เกินกำหนด ๕๐ วัน

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่ เรื่องนี้ได้ คัดแล้ว การที่
จะกำหนดวันละบาทตามกฎหมายอาชญา ขอให้ คัดดูว่าไม่สม่ำเสมอ

ค่าแรงในกรุงเทพฯ อาจจะเป็นวันละบาท ทางท้องถิ่นอาจจะเป็นวันละ
๕๐ สตางค์ นั้นเราจะต้องปล่อยให้เทศบาลออกเทศบัญญัติ กำหนด
ได้ว่าค่าแรงเท่าไร สันนิษฐานว่าถูกตัดสินให้ปรับ ๕ บาท แต่ในท้อง
ถิ่นนั้นค่าแรง ๕๐ สตางค์ ก็ต้องทำงาน ๓๐ วัน จะให้เหมือน กฎหมาย
อาชญากรรมไม่สมควร ถึงรัฐบาลก็เหมือนกัน ในกรุงเทพฯ ค่าแรง
๓๕ วัน ในหัวเมืองค่าแรงถูกก็ ๓๕ วัน

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า เมื่อข้าพเจ้า
ได้ พังข้ออภิปรายของกรรมาธิการแล้ว ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นพ้องด้วยนั้น
เอง เพราะเหตุว่าโทษฐานตรู่โทษตามกฎหมายอาชญากรรมกำหนดได้ว่า
ปรับไม่เกิน ๓๐๐ บาท จำคุกไม่เกิน ๓ เดือน

นายฮั่ว คามไท ผู้แทนราษฎรจังหวัดกำแพงเพชร กล่าวว่า
ข้าพเจ้าได้เรียนกรรมาธิการ ขอแก้มาตรา ๓๓ วรรคต้น ความว่า
“ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ชำระเงินค่าปรับภายใน ๓๕ วัน” ขอแก้เป็น “๓๐
วัน” เพราะเวลา ๓๕ วันผู้กระทำความผิดนั้น ผู้ถูกปรับจะนำเงินมาชำระ
บางทีจะไม่ทัน

หอดวงประติษฐมนุธรรม กล่าวว่าไม่คัดค้าน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ในเรื่องซึ่งเราจะคำนวณโดยอาศัยแรงรายวันในท้องถิ่น ซึ่ง
เราจะมาปรับเรื่องทำงาน โยธาธิการข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ตามที่คณะกรรมา

วิธีการว่า ที่ว่าไม่เห็นด้วยอย่างไร คือเรายังมีคนมาทำงาน โยธา
๒๕ เป็นการตัดอดีตระดับภาพ เป็นการลงโทษอย่างหนึ่ง ทนถาในบาง
กอก ค่าแรงวันหนึ่งบาทหนึ่งอย่างนี้ สันนิษฐานว่าจะทำงานโยธาบางกอก
ทำงานโยธา ๓๕ วัน จะต้องถูกตัดเดรัภาพไป การบังคับคนทำ
งานโยธา กรรมวิธีการมุ่งอะไร กรรมวิธีการมุ่งต้องการทำโทษ
หรือต้องการงานแทนอย่างพระราชบัญญัติรัฐูปการ ข้าพเจ้าไม่คิดว่า
รัฐบาลต้องการแรงงานของผู้นั้นเป็นของแน่ แต่เป็นการบังคับโดยทาง
ข้อมที่จะให้ได้เงินรัฐูปการนั้นมากกว่า เพราะฉะนั้นการตัดเดรัภาพ
ของบุคคลทั่วประเทศ ๓๕ วันเป็นการยุติธรรม แต่ในหัวเมืองตัด ๒๐
วันบ้าง ๒ เดือนบ้าง เดือนหนึ่งบ้าง บางคนถูก ๓ เดือน โดยลักษณะ
ทำผิดอย่างเดียวกัน ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย อย่างคนดักทรัพย์ บาง
กอกก็ตัดสินจำคุก ๓ เดือน หัวเมืองก็ ๓ เดือน แต่ในเทศบัญญัติเอา
๒ เดือนเช่นนี้ เราจะต้องมุ่งถึงเดรัภาพและบุคคลมากกว่า ที่กรรมวิธี
การว่านี้ ก็หมายความว่า เดรัภาพของคนหัวเมืองน้อยกว่าเดรัภาพ
ของคนบางกอก เพราะว่ากรรมกรรมมุ่งในเรื่องนี้ ที่เราจะต้องได้
ได้งานมากกว่าเงิน เช่นเงิน ๓๐ บาท เราจะต้องให้ได้งานมาก
กว่าเงิน แต่ในบางกอกเงิน ๓๐ บาท แรงงานจะต้องบังคับ ๓๐ วัน
เช่นนี้จึงเห็นว่า ถ้าเราจะพูดถึงเดรัภาพของบุคคลให้เสมอกัน และ
สมรรถภาพของบุคคลให้เสมอกัน เราไม่ควรจะมุ่งถึงแรงงาน

ประธานสภาฯ กล่าวว่า เพราะฉะนั้น เป็น ๓ ญัตติ เราจะ
ลงมติกันว่า มีผู้เสนอขอให้แก้ ๒ เดือนเป็น ๕๐ วัน และเป็น ๓๐ วัน
เราจะลงมติกันว่า เราจะแก้พระราชบัญญัตินี้หรือจะให้คงได้ตามร่างเดิม
ท่านผู้ใดเห็นว่าสมควรจะแก้ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรอง ๓๓ ท่าน

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าควรคงไว้ตามร่างเดิม
โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรองมากกว่า ๓๓ ท่าน เป็นอันว่าให้คงไว้ตาม
ร่างเดิม

เลขาธิการสภาฯ อ่าน มาตรา ๓๕-๓๕ ไม่มีแก้ไข ส่วนการ
ที่นายทองม้วนขอให้สภาตำบลมีอำนาจตีความในเทศบัญญัตินั้น กรรมา
ธิการเห็นว่าอำนาจตีความในกฎหมายอยู่แก่ศาล สภาจังหวัดไม่ควรมี
อำนาจ เพราะต่างกับรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุด

มาตรา ๓๖ กรรมาธิการให้เติม “รับ” ระหว่าง “เพื่อ”
กับ “เสนอ” ในบรรทัดที่ ๒

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า ยังเป็น
ปัญหาอยู่หน่อย ในมาตรา ๓๓ ที่แก้มาแต่จในเรื่องเวลา

หตวงประดิษฐมนุชธรรม กล่าวว่า ก็ ๓๕ วันยอมให้แก้เป็น
๓๐ วันแล้ว แต่ว่า ๒ เดือนนั้นไม่ยอม

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ถ้าไม่ขัดข้องจะได้นำไปพิจารณากันในมาตรา ๓๖ ต่อไป เมื่อไม่มีผู้ใดขัดข้อง ผ่านไป

เดชาธิการสภาฯ อ่าน มาตรา ๓๗ ไม่มีคำแก้ไข คำนำแปรญัตติของนายทองม้วนให้เดิม “แต่กระทรวงมหาดไทยต้องขจัดแจงเหตุผล” ข้างท้ายมาตรานี้ และให้ตัด “แต่” หน้าคำว่า “ถ้า” ในบรรทัดที่ ๓ ออก กรรมการรยยอมตามนั้น

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ถ้าไม่มีผู้ใดคัดค้านจะผ่านไป

เดชาธิการสภาฯ อ่าน มาตรา ๓๘ ไม่มีคำแก้ไข อนุโลมตามคำแปรญัตติของนายมงคลและขุนสุคนธ์ฯ ในวรรคที่ ๑ ให้แก้ “มี” ในบรรทัดที่ ๑ เป็น “ไม่” และแก้ “จะ” ในบรรทัดที่ ๒ เป็น “อาจ” และตัด “ก็” ในบรรทัดเดียวกันออก และให้เอาคำว่า “๗ วันจริง” บรรทัดสุดท้ายออก

ในวรรคที่ ๒ ให้ตัดคำว่า “คำสั่ง” ในบรรทัดที่ ๒ และ ๓ ออก และเติม “เทศบัญญัติชั่วคราว” แทน

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดชนบุรี กล่าวว่า ในมาตรา ๓๘ นั้นข้าพเจ้าขอให้คงไว้ตามร่างเดิม เพราะการที่จะประกาศไว้ โดยเปิดเผยที่ศาลาเทศบาลแล้วก็ให้ใช้บังคับได้ การที่ไม่กำหนดวันลงไปเช่นนั้นจะทำให้ราษฎรไม่ทัน เพราะฉะนั้น จึงให้กำหนดเอาไว้ตามร่างเดิมไม่ให้เปลี่ยนแปลงอะไรเลย

ประชาชนสภาฯ กล่าวว่า ไม่มีผู้รับรอง ตกไป ผ่านไปได้

เลขาธิการสภาฯ อ่าน มาตรา ๓๘ ไม่มีแก้ไข ส่วนที่ ๕ แก้
เป็น ส่วนที่ ๖ มาตรา ๔๐ กรรมการแก้ไขคือตัด “กรรมกร”
ในบรรทัดที่ ๓ ออก เติม “ข้าหลวงประจำ” แทน ตัด “และ”
ในบรรทัดเดียวกันออก บรรทัดที่ ๑ เติม “อำนาจ” ในบรรทัดที่ ๒
ระหว่างคำว่า “ตาม” กับ “หน้าที่” เติม “หน้าที่” ในบรรทัดที่ ๓
ระหว่างคำว่า “อำนาจ” กับ “ชี้แจง”

บรรทัดที่ ๒ ตัด “กรรมกร” ในบรรทัดที่ ๓ ออก เติม “นาย”
แทน และเติม “อำนาจ” ในบรรทัดที่ ๓ ระหว่างคำว่า “มี” กับ
“หน้าที่” ตัด “กรรมกร” ในบรรทัดที่ ๓ ออก เติม “ข้าหลวง
ประจำ” แทน เติม “หน้าที่” ในบรรทัดที่ ๒ ระหว่างคำว่า “อำนาจ”
กับ “ชี้แจง” ในบรรทัดที่ ๓ ตัดคำว่า “กรรมกร” และเอา
“ข้าหลวงประจำ” แทน

ประชาชนสภาฯ กล่าวว่า ไม่มีใครทักท้วง ผ่านไป

เลขาธิการสภาฯ อ่าน มาตรา ๔๓ ได้มีการแก้ไขโดยกรมา
ธิการและอนุโตมตามคำแปรญัตติของพระยาธรรมสารคามฯ และนายมงคลคือ
ตัด “กรรมกร” ในบรรทัดที่ ๓ ออก ใช้ “ข้าหลวงประจำ” แทน
ในบรรทัดที่ ๒ เติมคำว่า “อำนาจ” ระหว่างคำว่า “ตาม” กับ “หน้าที่”

และคำว่า “กระ” ระหว่างคำว่า “หรือ” กับ “ทำการ” ออก และ
เติมความต่อไปในตอนที่ขอยของมาตราขค

“เมื่อมีกรณีนี้ต้องนำความกราบบังคมทูลตามมาตรา ข่า ท่านว่า
ต้องให้ โอกาสสภาตำบลและคณะมนตรีตำบลนั้น ๆ ได้ ช้แจงโดยแสดง
เหตุผลตามสมควรก่อน”

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า ในข้อนี้
ไม่มีบัญญัติไว้ให้ ได้สัดส่วนก่อน ช้ใจอยู่ที่ท่านเองขอให้กรรมมา
ติกร อธิบายว่าไม่ต้อง มีการได้สัดส่วนที่ไหนหรือเป็นแต่จะให้ ช้แจงให้
สภาตำบล

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ในเรื่องนี้ได้กล่าวไว้แล้ว
คือได้เพิ่มเติมข้อความลงไว้ว่า “ท่านว่าต้องให้ โอกาสสภาตำบลและ
คณะมนตรีตำบลนั้น ๆ ได้ ช้แจง โดยแสดงเหตุผลตามสมควรก่อน” คือ
หมายความว่าเราให้ โอกาสอยู่แล้ว เพราะเหตุว่าในบางกรณี ถ้าจะ
พูดไปแล้วมันอาจจะเป็นการฉุกเฉินบ้างในบางคราวก็ได้ ถ้าได้สัดส่วน
บางทีก็เกินเวลาถึงหมาน แต่อย่างไรก็ตามข้อความไว้แล้วว่าต้อง
ชี้แจงแสดงเหตุผล แต่ถ้ามีการได้สัดส่วนแล้ว ต้องใช้ดุลยพินิจตามสมควร

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า ถ้าหากว่า
ไม่มีการได้สัดส่วน ถ้าข้าหลวงประจำจังหวัดเห็นสมควรว่าไม่ควรจะตั้งต่อ
ไปแล้ว เราจะแสดงเหตุผลได้อย่างไร

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าว่า ก่อนที่จะยุบ เราต้องให้
โองาต์เราชี้แจงแสดงเหตุผล ความที่เดิมใหม่นี้ ขอให้ท่านความที่
เดิมใหม่ จะเข้าใจผลตามที่ท่านประสงค์

ประธานสภาฯ กล่าว่า ถ้าไม่มีใครคัดค้าน ผ่านไป

เลขาธิการสภาฯ อ่าน หมวด ๒ คำว่า "นครบาล" แก้เป็น
"เทศบาลนคร" มาตรา ๕๒ ในเรื่องย่านกลางแห่งการค้าขายนั้น
ได้กำหนดจำนวนราษฎรลงไว้ด้วย เพื่อให้ได้ความชัดคือในวรรค ๒ ว่า
"ถ้าแต่ท้องถิ่นใดมีราษฎรตั้งแต่ ๓๐๐๐ คนขึ้นไป และราษฎรเหล่านั้น
อยู่หนาแน่น คิดเฉลี่ยได้ ไม่ต่ำกว่า ๓๐๐๐ คนต่อ ๑ ตารางกิโลเมตร
ก็อาจจัดตั้งท้องถิ่นนั้นเป็นเมือง มีฐานะเป็นเทศบาล มีสภาพเป็นเทศบาล
การเมืองเรียกว่าเทศบาลเมืองคู่กัน

การตั้งเทศบาลเมืองจะทำได้ ก็แต่โดยบทพระราชกฤษฎีกา ซึ่งจะ
ได้กำหนดเขตต์ และนามของเมืองนั้นด้วย"

ร.ต.เนตร พูนวิวัฒน์ กล่าว่า ขอคัดแก้ แต่ว่าอยากทราบ
ข้อสงสัยเพื่อให้กรมการชี้แจงต่อที่ประชุม ให้เป็นที่เข้าใจและหวังว่า
กรมการคงคิดไว้แล้ว คือในจำนวนพลเมืองนี้ถ้าหากว่าตำบลใดมี
นักโทษอย่างเช่นบางขวางเป็นต้น ที่มีทหารอยู่มากอย่างเช่นบางซื่อ
เป็นต้น การคิดจำนวนจะทำประการใด

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่ ในเรื่องผู้ทอชวศกรว
เช่นอย่างว่านักโทษเช่นนเบนคน ในทางหลัก เขาถือว่เป็นราชฎรที่ไม่ใช่
อยู่ประจำในทั้นเช่นนั้น เพราะฉะนั้น ก็ไม่หมายคความรวมอยู่ด้วย

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ในเรื่องถ้อยคำมีผู้ใดจะแก้ไขอย่างใด
บ้าง

นายสนิท เจริญรัฐ ผู้แทนราชฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าวว่
ขอแก้ไขคำว่ “ราชฎร “ เป็น ” พดเมือง ” เพราะข้างต้นแก้มาแล้ว

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่ คำๆ นี้ อยากรจะขอสงวน
ไว้ ๒ อย่าง คำว่ “พดเมือง” อยากรให้ตรงกับคำว่ “ซีตีเซนต์”
ในภาษาอังกฤษ คำว่ “ราชฎร” นั้นหมายความว่า “ปอบเดชัน”
ความคนดะอย่าง พดเมืองหมายความว่าผู้ที่มีสิทธิออกเสียงการเลือกตั้ง
หรือผู้ที่มีสิทธิในฐานะที่ใช่สิทธิของพดเมือง ราชฎรนั้นหมายความว่าผู้
ที่มีบ้านเมือง ตั้งอยู่ในกฎหมายเลือกตั้งเช่นนั้น หมายความว่าคนดะอย่าง

นายสนิท เจริญรัฐ ผู้แทนราชฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าวว่
พอใจแล้ว

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ผ่านไปได้

เดชาธิการสภาฯ ถ่านว่ มาตรา ๕๐ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๔
กรรมธิการได้แก้ไขคือ เติม “ โดยอนุโตม เว้นแต่อำนาจซึ่ง

กำหนดไว้ว่าเป็นของนายอำเภอ^๕ ให้เป็นอำนาจของข้าหลวงประจำจังหวัด ” ต่อท้ายมาตรา^๕

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่ มาตรา ๔๔ เดิมในเรื่องที่เราจะนำบทบัญญัติว่าด้วยสภาพตำบลมาใช้ในสภาพเมือง^๕ เราไม่ได้กำหนดโดยเฉพาะให้เป็นอำนาจของข้าหลวงประจำจังหวัด คือเราออกกำหนดให้เป็นอำนาจของนายอำเภอ^๕ ทนข้าพเจ้าคิดว่าอำนาจอาจจะคล้ายกันบ้าง เพราะว่า ในจังหวัดหนึ่ง ๆ อย่างจังหวัดอุบล เรา^๕ ก็มีเทศบาลเมืองได้ ในราว ๔ แห่งเท่านั้น ในตำบลที่ตั้งทำการอำเภอที่เราจะเป็นเทศบาลเมืองได้ อีกก็น่าจะให้เป็นอำนาจของนายอำเภอตามความหมายเดิม

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่ คือเรื่อง^๕ ข้อที่เราควรจะดำริสำหรับท้องถิ่นเป็นเมืองแล้ว เป็นท้องถิ่นที่ราษฎรอยู่หนาแน่น และการที่ท้องถิ่นนั้นจะประกอบเป็นเทศบาลก็มีผล เมืองอยู่มากกว่าเทศบาลตำบล และโดยเหตุนี้เราจึงประสงค์ที่จะให้ข้าหลวงประจำจังหวัดเป็นผู้ควบคุมเทศบาลนั้นโดยตรง และอีกประการหนึ่งเมื่อเทศบาลเราได้จัดโดยเรียบร้อยแล้ว อำเภอที่^๕ เป็นอยู่ทุกวันนี้ก็อาจจะเปลี่ยนฐานะและสภาพไปเป็นศาลแขวง กล่าวคือเมื่อเทศบาลเราได้^๕ ใช้^๕ อยู่เต็มที่แล้ว เราก็ยังมีเทศบาลจังหวัด อำเภอที่อำเภอมีหน้าที่ในทางศาลแขวงและหน้าที่ในทางที่จะเรียกว่าการรักษาความสงบเรียบร้อย กล่าวคือหน้าที่ตำรวจ ส่วน

การอื่นๆ เราก็จะให้พิจารณาอำนาจของอำเภอเช่น การทะเบียนกัก อดไว้
กักไปอยู่ในเทศบาล ควรที่จะตั้งอำนาจจากนายอำเภอเข้ามาอยู่ใน
ข้าหลวงประจำจังหวัดให้มาก

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ถ้าไม่คัดค้าน ผ่านไป

เลขาธิการสภาฯ อ่าน มาตรา ๔๕ ไม่มีแก้ไข มาตรา ๔๖
ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยกรรมการและแก้ไขคำผิดในตัวเดิมมาตราที่อ้าง
ตามคำแปรญัตติของนายมงคลและนายทองม้วน ในบรรทัดที่ ๒ “มาตรา
๒๕” แก้เป็น “มาตรา ๒๖” และเติม “อำนาจ” ระหว่างคำว่า
“มี” กับ “หน้าที่” เติม “กระ” ระหว่างคำว่า “ต้อง” กับ “ทำ”

ในอนุมาตรา ๑ ยกความใหม่คือ “จัดให้มีและบำรุงตลาด คอก
สัตว์ โรงฆ่าสัตว์ ที่อาบน้ำและซักฟอก สุสานและ฼าปนสถานของ
เทศบาล”

เพิ่ม “อนุมาตรา ๕ จัดให้มีและบำรุงกองดับเพลิง” ในวรรค ๒
ให้ตัด “ให้มีหน้าที่ซึ่งอาจทำได้ตามมาตรา ๒๖” ออก

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ใน ๒ บรรทัดนั้น ผู้ใดต้องตั้งบ้าง
ถ้าไม่มี ผ่านไป

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ส่งด้วยมาตรา ๔๖ ข้อ ๓ นั้นเหมือนหน้าที่เทศบาลนี้จะซ้ำกับ
เทศบาลตำบล

หุดวงประดิษฐมนุธรรม กล่าวว่่า บังคับไม่เข้ากันคือว่่า เรือง
 เหล่านี้ในเทศบาลตำบลนั้นอาจทำได้ ไม่ทำก็ได้ สุดแต่ผู้ดำรง
 ของเขา แต่ท่ว่่าเทศบาลเมืองแล้วต้องทำ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
 กล่าวว่่า พอใจแล้ว

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า ข้อ ๕ ค่อยไป

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น กล่าวว่่า
 สำหรับข้อ ๓ นี้ ในเทศบาลเมืองและตำบลต่างกัน ชาวเจ้าอาวาส
 จะให้เต็มลงไปให้เหมือนกันด้วย

หุดวงประดิษฐมนุธรรม กล่าวว่่า ไม่ขัดข้องแต่ถ้าถ้าเราจะทำต้อง
 หนักถึงเงินเสียก่อน เท่าที่ให้นั้นคือว่่าการสร้างทำเทียบเรือ ทำข้าม
 เช่นนั้นเรามีเงินเพียงเล็กน้อยแล้วเราจะทำไม่ได้ ต้องมีเงินมากพอ แต่ว่่า
 ไม่ห้ามจะทำก็ได้ ถึงแม้ว่่าจะไม่ได้ ในนั้นแล้ว ถ้าราษฎรมีความประสงค์
 ที่จะทำและมีเงินพอก็สุดแต่จะประสงค์ แต่ที่บังคับได้ ในเทศบาล
 เมืองนั้นแล้ว จะเกิดการเดือดร้อน ขอให้ท่านทั้งหลายจะหนักดูให้ดี

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า เท่าที่ประธานกรรมาธิการแถลงมาแล้ว
 พอใจหรือยัง

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น กล่าวว่่า
 พอใจแล้ว

เดชาธิการสภาฯ อ่านว่า มาตรา ๕๗ ได้ยกวางขึ้นใหม่ อนุโลม
ตามมาตรา ๕๕ ที่ได้แก้ไขใหม่คือ “ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการคลัง
เทศบัญญัติ การควบคุมเทศบาลตำบลมาใช้ โดยอนุโลม เว้นแต่อำนาจ
ซึ่งกำหนดไว้ว่า เป็นของนายอำเภอ นั้นให้เป็นอำนาจของข้าหลวง
ประจำจังหวัด”

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า ถ้าไม่มีผู้ใดทักท้วง จะได้นำไป

เดชาธิการสภาฯ อ่านว่า ส่วนที่ ๒ “นครบาล” แก้เป็น
“เทศบาลนคร” มาตรา ๕๗

ส่วนคำแปรญัตติของพระยาวิเศษฯ ที่แก้คำว่าท้องถิ่นให้ชัดโดย
ให้ความหมายว่าหมายถึงหน่วยใดบ้างนั้น เห็นว่า “ท้องถิ่น” ในที่
นี้หมายถึง “พื้นที่” หรือ “ท้องที่”

นอกจากนี้ได้มีการแก้ไขโดยกรมการคือ

วรรคที่ ๓ ตัดคำว่า “ถ้” หน้าเฉลี่ยในบรรทัดที่ ๒ ออก ตัด
คำว่า “แยก” ในบรรทัดที่ ๒ ออก เพิ่ม “จัดตั้ง” แทน และตัด
“บาล” ในบรรทัดที่ ๓ ออก เพิ่ม “มีฐานะเป็นเทศบาล” แทน
และเพิ่ม “เรียกว่าเทศบาลนคร” ในตอนท้ายของมาตรานี้

วรรคที่ ๒ ในบรรทัดที่ ๓ ตัด “นครบาล” ออก เพิ่ม
“เทศบาลนคร” แทน และในบรรทัดที่ ๒ ตัด “นครบาล” ออก
เพิ่ม “นคร” แทน

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ในวรคที่ ๑ มีท่านผู้ใดขัดข้องบ้าง
หรือไม่

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่ ข้าพเจ้า
ประสงค์ที่จะแก้ไข แต่ว่ามีคำสั่งยว่เทศบาล คือหมายความว่า
เทศบาลเมือง ที่แยกออกแล้วรวมกันขึ้นคือเรียกว่เทศบาลนครนี้หรือ
หาไม่

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่ ไม่ใช่อย่างนั้น หมายความว่า
ถึงว่ในท้องที่ใด เช่น อย่างในกรุงเทพ ฯ และเชียงใหม่ เช่น
เป็นต้น ตำรวจแล้วปรากฏว่มีพดเมืองอยู่หนาแน่นกัน คือว่าอยู่ไม่
ต่ำกว่าพันคนต่อหนึ่งตารางกิโลเมตร มีพดเมืองหนาแน่นพอแล้ว เกิน
กว่าที่จะเป็นเทศบาลย่อย และดำมารถที่จะเป็นเทศบาลใหญ่ได้ และ
เทศบาลใหญ่ขึ้นเรียกว่เทศบาลนคร ไม่ใช่ว่เทศบาลเมืองทั้งหลาย
รวมกัน ไม่ใช่อย่างนั้น คือพื้นที่เหล่านั้นเป็นเทศบาลใหญ่ เราจึง
ได้เรียกว่เป็นเทศบาลเมือง

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่ หมาย
ความว่ ๕๐๐,๐๐๐ คนจะเรียกว่เทศบาลนคร ไม่ได้หมายความว่า
๓๐๐,๐๐๐ คน เป็นเทศบาลนครได้ยว่หรือไม่

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่ เรื่องนี้ของของแรงเดี่ยว
เล็กน้อย คือว่าถึงแม้ว่าตั้งแต่ครั้งพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ท่านได้

เปลี่ยนคำว่าเมืองมาเป็นจังหวัดก็ตาม คำว่าเมืองเป็นจังหวัด ความ
 จริงในพระบรมราชประสงค์ของท่านไม่เป็นเช่นนั้นเลย คือจังหวัดนั้น
 หมายความว่าอาณาเขตการปกครองส่วนภูมิภาค อย่างเช่นจังหวัด
 ร้อยเอ็ด เป็นต้น คือในจังหวัดร้อยเอ็ดนั้นเองอาจมีเมืองร้อยเอ็ด คือ
 ในที่ที่ตั้งศาลากลางจังหวัดร้อยเอ็ด เท่านั้นเป็นเมืองหนึ่ง หรือบางทีในบาง
 แห่งในจังหวัดร้อยเอ็ดนั้นเอง แต่ทว่ามีพดเมืองอยู่หนาแน่น และออกไป
 ไปอีกเป็นเมือง ๆ สันมุติว่าจะให้เป็นเมืองร้อยสอง ร้อยสาม ร้อยสี่
 อรจะมี้ แต่ว่ามีอยู่ในเมืองร้อยเอ็ด มีความหมายต่างกัน และ
 ในพระบรมราชปรารภในรัชกาลที่ ๖ ท่านก็ได้อธิบายไว้เช่นนั้น ที่
 เมืองนั้นคือที่ตั้งศาลากลาง เช่นเมืองร้อยเอ็ดก็เป็นเมือง และที่อื่น ๆ
 ก็ไม่เทียบเข้าเกณฑ์เป็นอย่างเดียวกัน ความประสงค์เป็นอย่างนั้น

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า แปลว่า
 คำว่าเมืองร้อยเอ็ด ศาลที่ตั้งศาลากลางจังหวัดไม่มีพดเมืองหนาแน่น
 สันมุติว่าเมืองสุวรรณภูมิ เป็นเมืองหนาแน่นด้วยพดเมือง จะเรียกว่า
 เทศบาลนครหรือไม่

หอดวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ได้

ขุนประเจตกรุณพันธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดพิษณุโลก กล่าวว่า
 เมื่อก่อนข้าพเจ้าได้ฟังอธิบายถึงเทศบาลเมืองและเทศบาลนคร ก็ย้อน
 กลับมาระลึกถึงคำหนึ่งซึ่งออกจะสงสัยอยู่ คือว่าคำว่าเทศบาลเมือง

เราไม่ได้หมายความว่าเมือง แต่เป็นกรรดังเคยมาแต่จ ชยากจะ
เวียนตามกรรมวิธีการว่า เราจะหาคำให้เหมาะมาใช้แทนคำว่า เทศบาล
เมือง เพราะเมืองที่ได้กล่าวในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าจังหวัดที่บางคน
เข้าใจกัน เราจะใช้คำว่าเทศบาลหรืออย่างไรนี้ จะได้หรือไม่

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวหา ไม่ได้ คำว่า เมือง แต่
โบราณก็หมายความว่าเขตต์แห่งชุมชน แต่ครั้งก่อนยังไม่ได้เปลี่ยน
คำว่าจังหวัด เช่นอำเภอชนแวงเมืองนน อย่างนี้เป็นต้น คำว่า
จังหวัด เมือง นคร นี้เพื่อจะเปลี่ยนคำว่า เมืองเป็นจังหวัด แต่ทำ
ให้คนเข้าใจผิด เช่นอย่างพวกอำเภอบอกว่าไปไหน ตอบว่าไปจังหวัด
จังหวัดนั้นไม่มี เส้นอะไรเลย จังหวัดที่อยู่ในนั้น ความจริงก็บอกว่า
ไปเมืองนนตนเอง ถึงในต่างประเทศเขาก็เช่นนั้น เมืองนนกมหนาท
จะทำการของเทศบาล นำประเพณีของไทยเรามาใช้ต่อไป ส่วน
ในเรื่องที่เราเข้าใจผิดมาแต่ปางก่อน เราก็ควรกลับเข้าใจเสีย คือให้
เข้าใจตามที่กล่าวมานี้ให้ถูกต้องใหม่ คือถือเสียว่าจังหวัดเป็นเขตต์ใหญ่
และเมืองเป็นส่วนเล็ก

ประธานสภา ฯ กล่าวหา นอกจากนั้นแต่จ ใครจะมีความ
ข้องใจอะไรอีกหรือไม่ ไม่มี ผ่านไป

เดชาธิการสภา ฯ อ้างว่า มาตรา ๔๘ ๕๐ ๕๓ ได้มีการ
แก้ไขโดยกรรมวิธีการข้างต้นน้อยคือ ในมาตรา ๔๘ เปลี่ยน "นคร

ขาด" เป็น "เทศมณฑล" มาตรา ๕. คำคำว่า "ขาด" ท้ายคำ
คำว่า "นคร" ออกทุกตอน คำคำว่า "ราชบุรี" ออก เพิ่ม
"พดเมือง" แทน และคำคำว่า "แห่ง" ออก เพิ่ม "ภายใน"
แทน และเปลี่ยนคำว่า "ตำบล" ในวรรคที่ ๒ ใช้คำว่า "เมือง"
แทน มาตรา ๕. คำคำว่า "ตำบล" ออก เพิ่มคำว่า "เมือง"
แทน

ประธานสภา ฯ กล่าวไว้ ถ้าไม่มีผู้ใดคัดค้าน ให้ผ่านไปได้

เลขาธิการสภา ฯ อ่านว่า ส่วนหมวดที่ ๓ ที่กล่าวถึงเทศมณฑล
นั้นหลวงศรีประภาสได้ขอแปรญัตติให้คัดออกทั้งหมด กรรมาธิการ
ได้พิจารณาเรื่องนี้ออกครั้งหนึ่ง และเห็นว่าการที่จะให้มีสี่เทศมณฑล
โดยผลแห่งกฎหมายคือสี่เทศมณฑลอำเภอ และสี่เทศมณฑลจังหวัดนั้น
อาจทำให้เกิดการแก่งแย่งอำนาจหน้าที่ระหว่างเทศมณฑลกับสี่เทศมณฑล
ได้ ฉะนั้นจึงได้ยกเอาข้อความที่ว่าด้วยสี่เทศมณฑลไปบัญญัติไว้ ใหม่ใน
หมวดที่ ๕ คือยอมให้มีสี่ได้ตามความต้องการ และจะมีเทศมณฑล
ขึ้นเมื่อใดก็ออกพระราชบัญญัติขึ้นเป็นคราว ๆ ไป

ส่วนในหมวดที่ ๓ นี้ กรรมาธิการได้เก็บข้อความที่เกี่ยวกับสภา
จังหวัดมากต่างไว้ โดยประสงค์ให้เป็นสภาที่ควบคุมประสานงานเทศมณฑล
ในจังหวัดดังปรากฏในร่างที่โดยยกขึ้นใหม่แล้ว

ส่วนคณะกรรมการจังหวัดและคณะกรรมการอำเภอ นั้น ก็มีอำนาจ
หน้าที่ตามพระราชบัญญัติระเบียบราชการบริหาร ของแล้ว ไม่จำเป็นต้อง
กล่าวซ้ำในบทนี้ และได้ยกวางขึ้นใหม่ในหมวดที่ ๓ ว่าด้วยสภาจังหวัดคือ

มาตรา ๕๔ สภาจังหวัดประกอบด้วยสมาชิก อย่างน้อย ๓๐ นาย
ซึ่งพลเมืองในอำเภอ เดิมยกขึ้นอำเภอละ ๓ นาย แต่ถ้าในอำเภอใด
มีราษฎรมากกว่า ๓๐,๐๐๐ คน ให้อำเภอ นั้นมีผู้ แทน ๓ นายทุก ๓๐,๐๐๐
เศษของ ๓๐,๐๐๐ ถ้าถึงครึ่งให้เพิ่มเป็น ๓๐,๐๐๐ ถ้าต่ำกว่าครึ่งไม่นับ

แต่ถ้าคำนวณตามเกณฑ์ในวรรคก่อนยังไม่ได้สมาชิกครบจำนวน
อย่างน้อย ๓๐ นายนั้นแล้ว ก็ให้ถือเกณฑ์ดังนี้ คือเอา ๓๐ ทหารจำนวน
ราษฎรจังหวัดนั้น อำเภอใดมีราษฎรมากกว่าจำนวนผลัดพักก็ให้อำเภอ
นั้นมีผู้ แทนเพิ่มขึ้นอีก ๓ นายทุกจำนวนที่ได้ผลัดพักนั้น และให้ใช้หลัก
นับเศษตั้งกล่าวแต่ในตอนนี้

ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยสภาเมืองมาใช้บังคับในเรื่องสภาจังหวัด
โดยอนุ โทมเว้นแต่อำนาจซึ่งกำหนดไว้ว่า เป็นของข้าหลวงประจำจังหวัด
นั้นให้เป็นอำนาจของ กระทรวงมหาดไทย

นายทองม้วน อัครถาวร ผู้แทนราษฎรจังหวัดมหาสารคาม
กล่าวว่า ตามที่ในวรรค ๒ นี้ มีกำหนดแต่เดิม บางอำเภออาจ
จะมีผู้ แทนของสภาจังหวัดได้ถึง ๔ คน จะปล่อยให้เป็นไปตามจำนวน
๔ คนนั้นด้วยหรือ สันมุติว่าจังหวัดคนมีพลเมือง ๕๐,๐๐๐ คน ถ้าเอา

๒๔๘๑

๓๐ หาร กคงจะไต่รบ ๕,๐๐๐ แต่จังหวัดนนทบุรี แทนซึ่งได้ออกจาก
อำเภอหนึ่งได้อำเภอละ ๓ คน แล้วมีผู้แทน ๕ นาย คงขาดอีก ๕ นาย
ตั้งมติว่าอำเภอนนทบุรีเมือง ๓,๕๕๐ คน ถ้ามาหารได้ คงได้ผลดี
และแบ่งออกแล้วจะมีผู้แทนเพิ่มขึ้นอีก ๓ นายรวมเป็น ๘ นาย สำหรับ
อำเภอหนึ่งมีความประสงค์อยากจะให้มากกว่านนทบุรี

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า เกี่ยวกับเกณฑ์อย่างหนึ่ง
ตามปกติของเกณฑ์เช่นนี้ คือต่างว่าจังหวัดภูเก็ตมีเมืองที่อยู่ใน
เขตต้นครนหรือเมืองนนทบุรี ๓๐,๐๐๐ แล้วมีอำเภออยู่ ๒ อำเภอ มีพล
เมืองรวมกัน ๓๐,๐๐๐ คน ถ้าเกณฑ์ในวรรค ๓ แล้ว ก็ต้องถือ
เกณฑ์ในวรรค ๒ เป็นเกณฑ์ใหม่ก็อย่างหนึ่ง

นายทองม้วน อัครถาวร ผู้แทนราษฎรจังหวัดมหาสารคาม
กล่าวว่า ถ้าแม้ว่าจะไม่เขียนก็ตาม ไม่มีห้ามหรือ ตั้งมติว่า
อำเภอหนึ่งอาจมีผู้แทนถึง ๕ คน

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ก็ได้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์
กล่าวว่า ข้าพเจ้าส่งตั้งอยู่ในวรรค ๒ อาจจะมีบางจังหวัดซึ่งเมื่อเรา
ตั้งเกณฑ์แล้ว จะยังไม่ได้จำนวนสมาชิกถึง ๓๐ นาย ถ้าไม่ครบ ๓๐
นาย จะทำอย่างไร

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวหา ได้ตั้งดูจังหวัดที่เล็กที่สุด
เช่นจังหวัดภูเก็ต ถ้าถือเกณฑ์อย่างนั้นแล้วก็ต้องเป็น ๓๐% เสมอไป
อย่างน้อยก็ได้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า สมมุติว่าภูเก็ตได้แบ่งออกเป็น ๒ จังหวัดแล้วจะเป็นอย่างไร

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ก็เอาดีบหาร้อยลงไป ได้
ร้อย เราถือแค่เกณฑ์พัน แทนที่เราจะถือเกณฑ์หมื่น

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ไม่มีผู้ใดท้วงติงแล้ว ผ่านไปได้

เดชาธิการสภาฯ อ่านว่า มาตรา ๕๕ ที่เพิ่มใหม่มีใจความว่า
“สภาจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ปรึกษาหารือในกิจการต่อไปนี้

๑. ตรวจสอบรายงานเรื่องงบประมาณซึ่งตั้งทางจังหวัดและสอบ
ส่วนการคลังทางจังหวัดตาม ระเบียบ ซึ่งจะได้ มีพระราชกฤษฎีกา
กำหนดไว้

๒. แบ่งสรรเงินอุดหนุนของรัฐบาลระหว่างบรรดาเทศบาลใน
จังหวัด

๓. ตั้งขอแนะนำรัฐบาลในการจัดกอบ การเงิน และการอื่นๆ
ของเทศบาลและกิจการในจังหวัดอาทิคือการเกษตร การหักกกรรม
การขนส่ง การค้าขาย ความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดี และ
กิจการอื่นใด อันจะส่งเสริมสวัสดิภาพของราษฎรในจังหวัดนั้น

๔. ตั้งกระทู้ถามกรรมการจังหวัดในที่ประชุมสภา ในข้อความใด ๆ อันเกี่ยวกับการงานในหน้าที่ได้ แต่กรรมการจังหวัดทรงไว้ซึ่งสิทธิที่จะไม่ตอบเมื่อเห็นว่าข้อความนั้น ๆ ยังไม่ควรเปิดเผย เพราะเกี่ยวกับความปลอดภัยหรือประโยชน์สำคัญของจังหวัด

๕. ให้คำปรึกษาในปัญหาต่าง ๆ เมื่อรัฐมาตรองขอ”

หอดวงประดิษฐ์มุนุธรรม กล่าวว่ ข้อ ๓ ทั้งข นั้น ขอเปลี่ยนเป็น “เสนอข้อแนะนำ” แทน “ตั้งข้อแนะนำ”

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ถ้าไม่มีผู้ใดคัดค้าน จะได้ผ่านใบเตชาธิการสภาฯ อ่านว่ มาตรา ๕๖ ที่เพิ่มใหม่มีว่ “กรรมการจังหวัดย่อมมีสิทธิไปประชุมและแสดงความเห็นในสภาจังหวัดได้ แต่ไม่มีสิทธิออกเสียง”

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ถ้าไม่มีผู้ใดคัดค้านผ่านไปได้

เตชาธิการสภาฯ อ่านว่ มาตรา ๗๕ เดิมเป็นมาตรา ๖๔ ได้แก้ไขใหม่คือมีใจความว่ “มาตรา ๕๗ สภาจังหวัดอาจเลือกตั้งสมาชิกของสภามีจำนวนตั้งแต่ ๓ ถึง ๕ นาย ตั้งขึ้นเป็นคณะกรรมาธิการจังหวัด มีอำนาจหน้าที่และรายงานเรื่องงบประมาณซึ่งตั้งทางจังหวัด แตรสอบส่งผลการคั่งทางจังหวัด ตามระเบียบซึ่งจะได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดไว้ และให้มีอำนาจหน้าที่ใกล้เคียงข้อแตกต่างระหว่างเทศบาล อื่น ๆ ให้มีอำนาจหน้าที่อื่น ๆ ตามที่ได้มีพระราชบัญญัติกำหนดไว้”

นายสนิท เจริญรัฐ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าววา
เมื่อมาถึงมาตรา ความสงสัยที่ข้าพเจ้าได้สงสัยอยู่แต่ยังไม่ได้พูด อยาก
จะเรียนถามกรรมการเสียก่อน ที่จริงไม่ได้เกี่ยวกับประเด็นอื่น ละ
อนุญาตหรือไม่

ประธานสภา ฯ กล่าววา ถ้าไม่เกี่ยวกับประเด็นในมาตรา ก็
ไม่อนุญาต

นายสนิท เจริญรัฐ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าววา
คือเกี่ยวกับหน้าที่ของสมาชิกสภาในเรื่องเงินเดือนและเบี้ยประชุม ของ มน
ตรีต่างๆ ข้าพเจ้ามีความสงสัยว่าในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้อาจจะ
ได้ของเทศบาลและให้เป็นเงินเดือนและเบี้ยประชุมของนายกมนตรีและมน
ตรีตำบลและเมืองและนครเป็นลำดับมา ส่วนสมาชิกสภาเทศบาลต่าง ๆ
ทั้งหลาย ในบทบัญญัตินี้ได้บอกไว้ว่าจะได้เบี้ยประชุมอย่างไร
หรือไม่ มาถึงมาตรา ๕๖ นี้ก็ดูมาเห็นว่สภาจังหวัดอาจจะได้สมาชิก
ตั้งเป็นกรรมการขึ้น มีหน้าที่ประจำด้วยแล้ว ก็มีหน้าที่มากอยู่
ข้าพเจ้าจึงสงสัยว่าตามความมุ่งหมายของรัฐบาลก็ดี หรือกรรมการ
ก็จะได้ ให้สมาชิกเทศบาลต่าง ๆ เหล่านี้มีโอกาสได้รับเบี้ยประชุมหรือ
เป็นเบี้ยเพียงอย่างเดียวหรือไม่

หตวงประดิษฐ์มนูธรรม กล่าววา เรื่องนี้จะคงดูเรื่องการเงิน
ความจริงก็น่าจะให้เบี้ยประชุม แต่ที่ว่าทรงแล้วคงแล้วแต่ของ

ถิ่นเป็นเรื่อง ๆ ไป แต่ว่าในต่างประเทศบางที่เขาทำกันให้เปล่า ๆ ก็มี
เหมือนกัน และอีกอย่างหนึ่งถ้าหากว่าในชั้นแรกถ้าเราปล่อยให้ท้องถิ่น
เขากำหนดก็จะเป็นการสมควร

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า ในส่วนข้อความอื่นๆ มีผู้ใดแก้ไขบ้าง
หรือไม่

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ดั่งลัษัยข้อความขอเรียนถามประธานกรรมาธิการ คือในเรื่อง
* ทัศนะกรรมาธิการ จังหวัดมีอำนาจหน้าที่ตรวจ และรายงานเรื่อง งบ ประ
มาณซึ่งตั้งทางจังหวัด และสอดส่องการคลังทางจังหวัดตามระเบียบนั้น
อยากจะพอเรียนถามว่าเพราะเรื่องนี้เกี่ยวกับ เรื่อง หน้าที่ของ สมาชิกสภา
ตามมาตรา ๕๕ ด้วย คือว่าสมาชิกของสภานั้นจะต้องมีความรู้ ในเรื่อง
การคลังด้วยหรือไม่ หรือว่าจะมีการอบรมกันอย่างไร

หุดวงประคิษฐ์มนุธรรม กล่าวว่า ในเรื่องนี้เห็นจะต้องวาง
ระเบียบไว้ คือว่าจะต้องมีอีกอย่างหนึ่ง และท่านสมาชิกผู้แทนราษฎร
ก็จะไปเป็นที่ปรึกษาของสภาจังหวัดอีก ก็คงให้ความรู้แก่พวกนั้นได้
บ้าง เชื่อว่าการคงจะดำเนินไปได้และหวังในความสามารทและความช่วย
เหลือของพวกท่าน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า พูดถึงผู้แทนราษฎรที่ไม่ใช่ณะเพราะตัวข้าพเจ้าคนเดียว คง
เกือบรวมกันทั้ง หกคงจะไม่มีความรู้ ในเรื่อง การคลัง

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า คงมีคำแนะนำและชี้แจงไป
และท่านคงจะเห็นกิจการในทันทีแล้ว เชื่อว่าการคงจะดำเนินไปได้ แต่ถ้ายังไม่พร้อม เรายังไม่ตั้งก็ได้ เพราะใช้คำว่า "กาล"

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า ข้าพเจ้า
ยังสงสัยอยู่อีก คณะกรรมการนอกจากมีหน้าที่จะก่อให้เกิดข้อ
แตกต่างระหว่างเทศบาล อีกทั้งให้มีอำนาจหน้าที่อื่น ๆ ตามที่จะได้มี
พระราชบัญญัติกำหนดไว้ หมายความว่าคณะกรรมการมีหน้าที่ก่อให้เกิด
เขตเทศบาลทั่วไปในจังหวัดนั้นหรือ หรือว่าจะเพาะที่จังหวัด

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ขอนขออธิบายนิทหน่อย
ต่อไปเราจะต้องวางวิธีพิจารณาการปกครอง คือกิจของเทศบาลอาจ
จะขัดกันได้ บางทีจะเกี่ยวกับกิจของเทศบาลบ้างอะไรบ้างเช่นนี้ จะ
มีข้อพิพาทเราจึงให้มีให้เกิดแก่กันที่คณะกรรมการจังหวัด

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ถ้าไม่มีผู้ใดคัดค้านผ่านไป

เดชาธิการสภาฯ อานว่า หมวดที่ ๔ เทศบาล มาตรา
๕๘ ถ้ามีกิจการบางประเภทซึ่งแต่ถ้าพึ่งเทศบาลเดียวไม่ สามารถจะทำได้
ก็ให้จัดตั้งองค์การพิเศษสำหรับกิจการนั้น ๆ มีสภาพเป็นทบวงการ
เมืองเรียกว่า เทศบาล มีเจ้าหน้าที่ประกอบด้วยผู้แทนของบรรดา
เทศบาลซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ด้วย

การตั้งเทศบาลจะทำได้ก็แต่โดยบทพระราชบัญญัติ ซึ่งจะได้กำ
หนดนามระเบียบการและอำนาจหน้าที่ไว้ด้วย

ขุนประเจตกรณพันธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดพิษณุโลก กล่าววา
สหเทศบาลจะตั้งชมนใจ ก่อนหรือว่าจะตั้ง ถ้ามีกิจการจำ เป็นบาง ประเภท
ซึ่งไม่สามารถจะทำได้ ดังสัยว่าจะตั้งชมนที่หลังหรือตั้งชมนใจก่อน

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าววา ก็ตั้งแล้วแต่ความจำเป็นบาง
เรื่องไป แต่ว่าจะตั้งที่ใดก็จะได้ออกเป็นพระราชบัญญัติ

ประธานสภาฯ กล่าววา ไม่ส่งสัยผ่านไป

เลขาธิการสภาฯ อ่านวา มาตรา ๕๕ มีวา “สหเทศบาลอาจได้
รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลสำหรับกิจการ อันจะพึงกระทำ และอาจกู้เงินได้
เมื่อได้รับอนุญาตจากรัฐบาลแล้ว”

ประธานสภาฯ กล่าววา ไม่ส่งสัยผ่านไป

เลขาธิการสภาฯ อ่านวา หมวดที่ ๔ เดิมเป็นหมวดที่ ๕ มาตรา
๗๑ แก้เป็นมาตรา ๖๐ ได้มีการแก้ไขโดยคณะกรรมการคัดัด “นคร
บาด สหเทศบาล” ในบรรทัดที่ ๑ ออก และตัด “มหาดไทย”
ในบรรทัดที่ ๒ ออก ในวรรคที่ ๒ แก้ “ราษฎร” เป็น “พลเมือง”
“ในวรรคที่ ๓ ตัด “ราษฎร” ในบรรทัดที่ ๒ ออก

นายทองม้วน อัดถากกร ผู้แทนราษฎรจังหวัดมหาสารคาม
กล่าววา ตามมาตรา ๖๐ นั้นข้าพเจ้ายังสงสัยอยู่คือวรรค ๓ เป็นเงื่อนไข
ของวรรค ๒ หรืออย่างไรไม่ทราบ

หตวงประคิษฐมนุชรรม กถำวอ่ำ เร่องน กัตามรัฐชรรมณูญ

นายทองม้วน อักถากร ผู้แทนราชฉฐรจ้งหวัดคัมหาธำวคาม
กถำวอ่ำ ในระหวำงนถำทอังกัไคธมมุตติวำเวถำนผู้มธัทธิออกเดียงเดื่อก
ตงทไค่ มัการคั กษาประถมคั กษำธำมณูมำกกวำกัจ้งำนจนทงหมคเดื่อ ให้
ธัทธิทอังกันประกอบคัด้วยธำชิกประภทท ๑ แต่ประภทเดื่อว อนน
หมำยคควำมวำเมือผำน ๑ บัไปเดื่อวหรือ

หตวงประคิษฐมนุชรรม กถำวอ่ำ คองผำนบัทงไปเดื่อว

หตวงคัรประกาศ ผู้แทนราชฉฐรจ้งหวัดเชียงใหม่ กถำวอ่ำ
ขำพเจำธงธัยวำรัฐบำนเดื่อกตงนหมำยคควำมวำ เจำพนักงำน หรือกระทรจ
มหำดไทย

หตวงประคิษฐมนุชรรม กถำวอ่ำ คัคคณะรัฐมนตรั คัคทง
นัทรำงำนมำเป็นธำคัคบัไป เป็นวธิชัการคัคคองมำจำกทงนั

นายทองอินทร ภูริพัฒน์ ผู้แทนราชฉฐรจ้งหวัดอุบลราชชำนั
กถำวอ่ำ ขำพเจำธงธัยอัยวำทัรัฐบำนจะแต่งคังธำชิกประภท ๒ นัจะ
คองแต่งคังทกเทศบำน คัคเทศบำนคำบถเรำกัจะคองแต่งคังไป กั
เป็นเช็นนเรำกัจะมีธำชิกของธภำเทศบำนประภทท ๒ มำกมำย ชัจ
ขำพเจำวำวธิธำเนนการของรัฐบำน ในเรื่อทเรำจะหำบคคด คังนคัง
เป็นธำชิกประภทท ๒ เดื่อวไปให้แกเรำจำกจ้งหวัดนั เดื่อวไปให้
แกเทศบำนคำบถนัจะมีวธิบริหารอัยงไคไม่ทรำบ

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวหาว่า ถ้าหากว่าจะเปลี่ยนคำว่า "เท่ากับ" เป็น "ไม่เกิน" จะพอใจหรือไม่ คือว่า อาจจะไม่ตรงครบเท่ากันก็ได้ ก็ต้องดูตามกรณี คือเราพูดแต่ "แมคซิมัม"

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวหาว่า ตีเหมือนกัน คือถ้าเราไม่มีคนเราอาจตั้งไม่เท่ากันได้

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวหาว่า เพราะฉะนั้นขอเสนอให้แก้ "เท่ากับ" เป็น "ไม่เกิน"

ประธานสภาฯ กล่าวหาว่า เมื่อไม่มีใครทักท้วงอีก ผ่านไปได้

เดชาธิการัดสภาฯ อ้างว่า มาตรา ๗๒ เดิมแก้ไขเป็น ๖๓ และมีคำแก้ไขของคณะกรรมการคือ ในบรรทัดที่ ๓ แก้ "และมีสภาตำบลนครคณะมนตรีตำบล" ออก และเพิ่ม "๑๒ สิงหาคม" ไปในช่องว่างของวันที่ ในบรรทัดที่ ๓ แก้ "เทศบาต" เป็น "คณะมนตรีตำบล" แล้วเติม "และให้อยู่ในตำแหน่งตลอดวาระที่ได้รับเลือกตั้งเป็นผู้แทนตำบล" คือต่อท้ายคำวาทันในบรรทัดที่ ๓

นายทองอยู่ ภูมพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น กล่าวหาว่า ข้าราชการจะขอลากรรมการสัก ๒ ข้อ คือว่าผู้แทนตำบลอาจจะสมัครรับเลือกเป็นมนตรีได้หรือไม่ นี่เป็นข้อหนึ่ง แล้วอีกข้อหนึ่ง ข้าราชการประจำจะสมัครรับเลือกเป็นมนตรีได้หรือไม่

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าววา ข้อ ๓ ได้ และเราอนุโตม
ตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งผู้แทนตำบล ตอนต้นๆตามที่เราอนุโตม
มาแล้ว หมายความว่าตำบลอาจจะเลือกตั้งได้ ถ้าเลือกไม่ได้หรือไม่ได้
เลือกตั้งก็อาจได้เป็นที่ปรึกษาอยู่เดี๋ยวนั้นไป

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี กล่าววา
ถ้าข้าราชการได้สมัครเลือกเป็นมนตรีแล้ว จะต้องลาออกจากตำแหน่ง
ราชการด้วยหรือไม่

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าววา เหมือนกัน เราอนุโตมอย่าง
ผู้แทนตำบล

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าววา ในมาตรา ๕๐ นี้ เราต้องอ่านควบกับมาตรา ๖๒ คือใน
มาตรา ๖๒ นั้น เมื่อสภาจังหวัดได้ให้มัติสภาจังหวัดแล้ว ให้ผู้แทน
ราษฎรที่ได้รับเลือกตั้งตามพระราชกฤษฎีกาตั้งวันที่ ๓๒ สิงหาคม พ.ศ.
๒๔๗๖ เป็นที่ปรึกษาพิเศษ สำหรับสภาจังหวัดนั้น ที่เรากระทำอยู่นี้
จะเห็นว่าผู้แทนราษฎรได้รับความรู้ในการที่มาประชุมคราวนี้ ตามที่
เขาคงจะได้รับ แต่สำหรับผู้แทนตำบลซึ่งจะเป็นที่ปรึกษาพิเศษสำหรับ
คณะมนตรีตำบลนั้น เราจะเห็นว่าผู้แทนตำบลเมื่อเลือกตั้งแล้วเราก็
ปล่อยให้ไปโดยพลละเลย ถ้าเราจะมาตงเป็นที่ปรึกษาพิเศษแล้วบางที่จะเป็น
ไม่ได้ คือเรียกว่าเราตงให้เป็นที่ปรึกษาเป็นปัญหาเช่นนั้น ในที่นี้เรา

ต้องการเชิดชูเกียรติยศของผู้แทนตำบลเป็นของแน่นอน เราต้องไม่มอง
ว่าตามตำบลแต่ละตามหัวเมือง ผู้แทนตำบลต่าง ๆ ที่ไม่มีความรู้ อ่าน
หนังสือไม่ออกก็มี หูหนวกก็มี การที่จะให้เป็นที่ปรึกษาพิเศษ ๕
จะเห็นว่าถ้าตั้งให้ เป็นที่ปรึกษาพิเศษนั้น ๕ ดูเหมือนจะเป็นที่ปรึกษา
ก็เต็มศักดิ์มากกว่าที่จะให้เป็นที่ปรึกษาจริง ๆ

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวหา ผู้แทนตำบลก็ยอมรับ
ความอบรมไปจากผู้แทนราษฎรทุกคน ขณะนี้เขายังไม่มีโอกาส ถ้า
ท่านกลับท่านเหล่านั้นก็อาจมาหา ท่านก็คงแนะนำว่าเทศบาลเขตนั้นเขา
จะออกแล้วและเราควรจะทำอย่างไรเช่นนั้น

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ปัญหาเป็นไปไม่ได้ อย่างจังหวัดอุบล การเดินทางไปใน
อำเภอต่าง ๆ คง ๕๐ กว่าวันจึงทั่ว ข้าพเจ้าขอกราบเรียนให้ทราบ
เพราะถ้ามากมาก จนกว่าจะทั่วถึงกันนั้น จะทำอย่างไร

ขุนวรดิษฐ์ศรีนครินทรเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่า
ข้าพเจ้ายังมีความคิดใจสงสัยอยู่ว่า ผู้แทนตำบลที่เราตั้งเป็นที่ปรึกษา
จะได้รับผลประโยชน์จากกิจการนั้นหรือไม่

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวหา ไม่มี นอกจากที่สภาตำบล
นั้นจะกำหนดเอาเองว่าจะให้ มีแบบประชุม เราปล่อยให้สภาตำบลเขา
วินิจฉัย

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า ข้าพเจ้า
ยังสงสัยอยู่ว่าผู้แทนตำบลนี้ ถ้าจะเลือกตั้งเป็นคณะกรรมการด้วยตามที่เขามี
สิทธิจะได้หรือไม่

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ได้ ไม่คัดสิทธิผู้แทนตำบล
เลย กลับจะเพิ่มสิทธิให้เป็นที่ปรึกษาพิเศษอีก สิทธิไม่ได้ยกต่ำ

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า เป็นมนตรี
ตำบลก็ได้ เป็นที่ปรึกษาก็ได้

ขุนวรสิทธิ์รุณเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่า
ขมอกขอหนังสือของนายท่านนี้ถึง ในกฎหมายของเรานั้น ได้กล่าวว่า
ผู้แทนตำบลต้องเป็นที่ปรึกษาแล้ว ผู้แทนตำบลมีกิจการในการค้าขาย
ไม่มาเป็นที่ปรึกษา เพราะได้ผลประโยชน์มากกว่า เขาจะไม่มาเป็นที่
ปรึกษาจะได้หรือไม่

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า เรื่องเป็นที่ปรึกษา ถ้าหากว่า
มีงานมากก็ควรจะต้องจากการเป็นผู้แทนตำบล

ขุนวรสิทธิ์รุณเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า
นั้นเป็นความหวังหรือความคิด คนทุกคนย่อมรักการงานของชาติ แต่
ทว่าอาจจะเกิดการขัดข้อง อาจจะมีงานมาก จะทำอย่างไร เพราะ
กฎหมายตั้งเขาไว้ว่าเขาซึ่งเป็น

๒๔๕๓

หตวงประดิษฐ์มูธรรม กล่าว่า ถ้าเช่นนั้น ขอเสนออย่างนี้จะ
พอใจหรือไม่ คือเดิมคำ่า “นั้นได้” ภายหลังผู้แทนตำบล คืออ่าน
ว่าเป็นที่ปรึกษาพิเศษ สำหรับคณะมนตรีตำบลนั้นได้ คือหมายความว่า
เราเดิม “ได้” เอาอีกคำ่าหนึ่ง หมายความว่าถ้าหากว่าเราไม่ยอมเข้า
มากก็ได้ พพอใจหรือไม่

ขุนวรดิษฐ์ครุฑเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าว่า
พอใจแล้ว

ประธานสภา ฯ กล่าว่า ไม่มีผู้ใดสงสัย จะได้ผ่านไป
นายถัด รัตนพันธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดพัทลุง กล่าว่า ข้าพเจ้า
สมควรจะให้คงไว้ตามร่างเดิม

นายมงคล รัตนวิจิตร รับรอง

ประธานสภา ฯ กล่าว่า ถ้าเช่นนั้นขอมติ ท่านผู้ใดเห็นว่าควร
ไว้ตามร่างเดิม โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรอง ๓๘ ท่าน

ประธานสภา ฯ กล่าว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าควรเพิ่ม “ได้” อีก
คำ่าหนึ่ง โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรอง ๓๘ ท่าน

ประธานสภา ฯ กล่าว่า เป็นอันว่าไม่เติม

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า ข้าพเจ้ายิ่งมีความสงสัยยิ่งขึ้น จะขอเรียนต่อไปว่า ตำรวจ, กำนัน, ผู้ใหญ่บ้าน จะถูกยกเว้นหรือไม่ หรือจะถูกเลือกเป็นมนตรีตำบลก็ได้

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ได้ จะถูกเลือกก็ได้

ขุนวรดิษฐ์ศรีคุณเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่า เราได้ตั้งมติไปแล้วเป็นการบังคับ ว่าเขาจะต้องเป็นที่ปรึกษาทีเดียว ถ้าเช่นนั้นเราเห็นจะต้องมีกฎต่อไปว่า เขานำมาเป็นที่ปรึกษาเราจะทำอย่างไร จะวางโทษหรืออะไรแก่เขา เราต้องขีดไว้ก่อนดีกว่า

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า โทษไม่มีอะไร เพราะเป็นที่ปรึกษาพิเศษ

ขุนวรดิษฐ์ศรีคุณเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่า ถ้าหากว่าเขาไม่มา มีไม่เกิดผลหรือ

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า คือให้เป็นเกียรติยศสำหรับผู้ที่ไม่ได้ไปสมัครเป็นมนตรีตำบลหรือไปสมัครไม่ได้ คือให้เป็นเกียรติยศไว้

เลขาธิการสภาฯ อ่านว่า มาตรา ๗๓ เดิม เป็นมาตรา ๖๒

พระยาสารคามคณาภิบาล ผู้แทนราษฎรจังหวัดมหาสารคาม

กล่าวว่า ขอถอนแปรญัตติที่แปรไว้เดิม

ขุนเด่นชาติ ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าว ว่า มาตรา ๖๒
น กล่าวถึงผู้แทนราษฎรอีก ขอเปลี่ยนแปลงอย่างเดียวกัน ถ้าหากว่า
ความประสงค์ของข้าพเจ้าจะรับเด็กออกคงในจังหวัดนั้นจะได้หรือไม่

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าว ว่า ได้ คือที่กินได้สำหรับเด็ก
ไม่ได้ หรือไม่เด็กก็ให้เป็นบทปรึกษา

ประธานสภา ฯ กล่าว ว่า ไม่มีผู้ใดคัดค้าน จะได้ผ่านไป ต่อไป
มาตรา ๖๓

เดชาธิการสภา ฯ ยาน

ประธานสภา ฯ กล่าว ว่า มาตรา ๖๔ ต่อไป

เดชาธิการสภา ฯ ยานมาตรา ๖๔

ประธานสภา ฯ กล่าว ว่า ต่อไปได้

เดชาธิการสภา ฯ ยานหมวดที่ ๖ มาตรา ๖๕

ประธานสภา กล่าว ว่า การที่จะลงมติในวาระที่ ๓ ท่านผู้ใดจะมี
ข้อสงสัยอะไรอีกบ้าง เกี่ยวกับการที่จะรับครั้งที่ ๓ ในข้อที่จะไม่ควรรับนั้น

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าว ว่า ยังมีความข้องใจในเรื่องตั้งสภาจังหวัด คือการที่จะตั้งสภา
จังหวัดขึ้นได้ เรายังไม่มีเทศบาลเมือง เทศบาลนครก็ได้ยกย่องหรือ

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าว ว่า ได้

นายทองอยู่ พนมพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดธนบุรี กล่าว ว่า
การที่จะตั้งเทศบาลขึ้นสำหรับหน้า จะได้ตัวเด็กกมนตร์ประมาณ
สักเดือนอะไร

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า นี้ไม่เกี่ยวข้อง

ค. ยู่เกียง ทองดงยา ผู้แทนราษฎรจังหวัดกาญจนบุรี กล่าวว่่า ในคำบดไตหรือในท้องถื่นใดที่ยังไม่ได้ตราพระกฤษฎีกาหรือยกฐานะเป็นเทศบาดนั้ ในคำบดนั้น แต่ว่าจังหวัดหรือเมืองอาจจะเหมาะแก่การที่จะเป็นเทศบาดเมืองก็ได้

หุดวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่่า อาจจะเป็นเทศบาดเมืองที่เค็ยงผ่านเทศบาดคำบดก่อนก็ได้

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า ท่านผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติควรออกเป็นกฎหมายบังคับได้ โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

หุดวงชำนานาณินิติเกษตร์ กล่าวว่่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนอย่างหนึ่งกับกฎหมายเทศบาดนั้เป็น ความประสงค์อยากจะได้จริง ๆ ท่านทั้งหลายจะอย่างไรไม่ทราบ สำหรับข้าพเจ้านตั้งใจอยากจะให้แต่จริง ๆ จึงขอให้ท่านสมาชิกแสดงความขอบใจคณะกรรมการชุดนที่ได้ตั้งใจทำจนเป็นผลสำเร็จ

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า ผู้ใดเห็นว่ากรรมาธิการได้ตั้งทุนดงแรงทำทั้ง กดางวันกดางคืนจนเต็มความปรารถนาของสภา ฯ นี้ โปรดปรบมือขึ้น

สมาชิกปรบมือพร้อมเพรียงกัน เป็นการแสดงความยินดี

๒๔๕๓

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ได้มีการข้อมัดสมาชิกท่านหนึ่งคือ พระ
สารดำเนินประพันธ์ เพราะฉะนั้นในการที่ท่านได้เป็นสมาชิกเช่นนี้ ตาม
ระเบียบเราจะต้องขอให้ท่านสำบาณตัวคือที่ประชุมนี้ ตามรัฐธรรมนูญ
เพราะฉะนั้นขอท่านได้อ่านคำสำบาณ

พระสารดำเนินประพันธ์ อ่านคำสำบาณตัว

สมาชิกแสดงความคิดเห็นโดยปรบมือขึ้นพร้อมกันอีกวาระหนึ่ง

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ตอนบ่ายนเราจะมีเวลาประชุมเท่าไร
หดวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่ ขอเสนอให้มีการประชุมเวลา
๑๔ น. แล้วขอเสนอว่าเวลาท้อออกไปจากที่ประชุมขอให้ ถ้อยว่าเป็นการ
หยุดพัก ไม่ได้ บัดประชุม

นายมงคล รัตนวิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช
กล่าวว่ เที่ยวนเราถึงครึ่งแล้ว ถ้า ๑๔ น. จะต้องกลับบ้านไปรับ
ประทานอาหารหลายคน คิดว่าจะมาไม่ทัน ถ้าจะเอากันจริงขอให้
เป็นเวลา ๑๔ น. ครึ่ง เพราะว่าจะได้มีเวลาพักผ่อน

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ทางฝ่ายรัฐบาลขอ ๑๕ น. มีสมาชิก
ผู้หนึ่งเสนอขอ ๑๔ น. ผู้หนึ่ง ๑๕ น. ฉะนั้นขอเป็น ๑๔.๓๐ น. เป็น
อย่างไร จะมีผู้ใดคัดค้านบ้างไหม เราจะประชุมกันอีกตั้งแต่เวลา
๑๔.๓๐ น.

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

๒๔๘๘

หยุดพักเวลา ๓๒.๓๐ น.

เริ่มประชุมเวลา ๓๔.๕๐ น.

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า ก่อนที่จะดำเนินการประชุมต่อไป
ข้าพเจ้าขอรายงานให้ที่ประชุมทราบว่า ตามที่ที่ประชุมได้ขอให้
ข้าพเจ้าไปเจรจากับกรมรถไฟเรื่องตัวพิเศษสำหรับรถมาชิก บด้นข้อตก
ถน่นเท่าที่ทางกรมรถไฟได้ยินยอม เรามอบเงินไปให้ ๒๐,๐๐๐ บาท
มีหนึ่ง สมาชิกประเภทที่ ๓ กับประเภทที่ ๒ ซึ่งไม่ใช่ข้าราชการไป
รถไฟได้ตลอดทุกสายไม่ว่าเวลาไหน ส่วนสมาชิกประเภท ๒ ที่เป็นข้าราชการ
นั้น ทางกรมรถไฟขอรับรองว่าโดยปกติสมาชิกที่เป็นข้าราชการนั้น
ย่อมมีโอกาสไปได้บ่อยที่สุด และในปีหนึ่งทางราชการได้เปิดโอกาสให้
มีเวลาหยุด ๒ ครั้ง คนบ่ครั้งหนึ่ง กต่างบ่ครั้งหนึ่ง เพราะฉะนั้น
โอกาสที่จะไปได้ก็คือในโอกาสที่หยุดนั่นเอง ในชั้นนี้ในจำนวนเงิน ๒๐,๐๐๐
บาท ที่กรมรถไฟขอมานั้นทางสภา ฯ นี้ไม่คัดค้าน แต่ในจำนวนเงิน
นั้น กรมรถไฟว่าได้ตัดลงไปมากมาย และโดยที่ยังไม่ทราบสถิติแน่
นอนว่าสมาชิกจะไปมากน้อยเท่าใด จึงขอให้รับข้อตกลงไว้เพียงเท่านี้
ก่อน ต่อไปเมื่อได้ตรวจสถิติว่าสมาชิกไปมากน้อยเท่าใดแล้ว ถ้า
หากว่าเงินจำนวนที่ให้นั้นมากไปก็จะลดให้และเปิด สิทธิให้สมาชิกทั้งสอง
ประเภทได้ไปเท่ากันหมด และในบัดนี้ได้รับตัวมาแจกให้แก่สมาชิก

บางท่านแล้ว แต่มือถืออย่างหนึ่งทางกรมรถไฟขอว่าในตัวพิเศษขอ
ให้มื้อมือถือ แต่ว่าเรื่องนี้จัดการไม่ทัน เพราะฉะนั้นบรรดาท่านที่มี
สิทธิไปทางนั้นขอให้นำบัตรประจำตัวสมาชิกไปด้วย แล้วต่อไปขอให้
ส่งรูปมาทางสภา ฯ

นายเตียง ศิริสุขวงศ์ กล่าวว่่า ขอให้สมาชิกใช้บัตรอนุญาตเข้า
สภา ฯ แทน เมื่อสมาชิกส่งรูปมาให้แล้ว จะเปลี่ยนบัตรให้ รูป
ขนาด ๒ นิ้ว กว้าง

ร.อ. หลวงชำนาญอาวุธดีดี ร.น. กล่าวว่่า มีเสียงหนึ่งทางฝ่าย
รัฐบาลใครจะขอรายงานที่ประชุมต้องเสียง คือเสียงที่ ๑ เรื่องการ
ตัดอัตราเงินรัชชูปการซึ่งได้มาจากที่ประชุมไปตั้ง แต่คราวแดง นโยบาย
ว่ารัฐบาลจะไปค้าหรือหาทางลด บัดนี้ทางฝ่ายรัฐบาลได้ตัววิและได้ออก
เป็นพระราชกฤษฎีกาขึ้นแล้ว ดังที่ข้าพเจ้าจะได้มานเรียนต่อที่ประชุม
(อ่าน)

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้า
อยู่หัว มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรเก็บเงินรัชชูปการจำนวน พ.ศ.
๒๔๗๗ ให้ต่ำกว่าที่เก็บอยู่ใน พ.ศ. ๒๔๗๖ เป็นเงินคนละหนึ่งบาททั่วทุก
ท้องถิ่น

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ประกาศพระราชกฤษฎีกาขึ้น
ไว้ดังต่อไปนี้

๒๕๐๐

มาตรา ๓ พระราชกฤษฎีกาให้เรียกว่า "พระราชกฤษฎีกา
ลดอัตราเงินรัชชูปการจำนวน พ.ศ. ๒๔๗๗ พุทธศักราช ๒๔๗๖"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกาดังแต่วินัย ๓ เมษายน
พุทธศักราช ๒๔๗๗ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ การเก็บเงินรัชชูปการจำนวน พ.ศ. ๒๔๗๗ ให้เจ้าพนักงาน
จัดเก็บอยู่ใน พ.ศ. ๒๔๗๖ คนละหนึ่งบาททั่วทุกท้องที่

ประกาศมาณวันที่ ๒๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๖ เป็นบท ๘
ในรัชกาลปัจจุบัน

สำหรับรายละเอียดคดีมาชิกต้องการทราบ รัฐมนตรีคลังจะ
ชี้แจงให้ทราบได้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า วันที่ไม่ได้เอาพระราชบัญญัติงบประมาณมา แต่ตามจำนวน
เราควรเงินรัชชูปการเก็บได้ตามงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๗๖ ราวเท่าไร
จำไม่ได้ แต่เมื่อลดแล้วใน พ.ศ. ๒๔๗๗ งบประมาณรัชชูปการจะลดลง
ต่ำกว่า พ.ศ. ๒๔๗๖ จะต่ำกว่า ๕๒๐,๐๐๐ บาท ถ้าคำนวณตาม
พระราชบัญญัตินี้ ลดทอนพระราชอาณาจักร มีผู้เสียรัชชูปการอยู่ ๖ บาท
ดูเหมือนจะถึง ๓ ใน ๓ เท่านั้น นอกนั้นดูเหมือนจะเสียเพียงอัตรา ๔ บาท
เพราะฉะนั้นถ้าในจำนวนนี้ ก็คงจะลดในราว ๒๐ เปอร์เซ็นต์ ถ้าคำนวณ
ตามอัตรานี้จะเห็นว่าเงินรัชชูปการจะตกไปราวเกือบๆ ๓,๕๐๐,๐๐๐ หรือ
๒๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่งบประมาณปี ๒๔๗๗ ได้ต่ำกว่าปี ๒๔๗๖ ถึง
๔๐๐,๐๐๐ บาท แต่ในเรื่องนี้รัฐบาลเคยแถลงว่า เรามีทางที่จะเอาผู้ค้าง
เงินรัชชูปการมาเสียเงินได้ โดยเราลดอัตราค่าลงแล้ว อัตรานั้นก็ทำให้
ให้ผู้มาเสียเงินรัชชูปการมากขึ้น จึงเป็นปัญหาว่าจำนวนที่ลดนั้น คง

จะมีจำนวนพอคี่ และเงินรัชชูปการในปี ๒๕๗๗ คงจะเก็บไม่ได้เต็มที
หรือตามอัตราที่กำหนดไว้ ข้าพเจ้าสงสัยว่า ถึงแม้ว่าได้ตัดลงไปแล้ว
เช่นนั้นคี่ คงจะไม่ทำให้ผู้เสียรัชชูปการเพิ่มจนถึงร้อยละ ๓๐ หรือ ๒๐
สงสัยว่าอาจจะกระทบกระเทือนถึงงบประมาณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน
ส่วนภาษีรัชชูปการขอทราบค่าแสดงการณของรัฐบาดว่า เมื่อได้อยู่
ตามอัตราณแต่รงบประมาณจะคงที่หรือเปลี่ยนแปลงอย่างไร หรือไม่

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศ์ กล่าวว่า คื่อในเรื่องนี้ได้แสดงนโยบาย
แล้ว เวลาที่จะคำนวณทางงบประมาณก็ได้ คิดถึงข้อนี้ คื่ออนนเบณการที่
รัฐบาลดัดให้ การที่รัฐบาลดัดให้ ในการที่ต้องเสียภาษีอากรโดยตลอด
พระราชบัญญัติรัชชูปการณตามที่คำนวณได้อย่างสูง เงินที่ตัดไปประมาณ
๓,๕๐๐,๐๐๐ บาท อย่างสูง อย่างต่ำก็ต่ำกว่าด้านบาทลงมาหน่อย แต่
อย่างไรก็ดีให้ คิดว่าตลอดเตอรืของรัฐบาลที่จะออกในปี พ.ศ. ๒๕๗๗ นี้
คำนวณว่าจะได้ออกมาเพื่อชดใช้กันโดยไม้ต้องเก็บภาษีอนน และหวัง
จะได้ทางตลอดเตอรืนั่นเอง เอมาชดเชยกัน เราได้ตั้งบไว้แล้ว

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ที่เรียนนี้ไม้ใช่หมายถึงว่าเราจะหาเงินทางอนนมาชดเชยเงินที่จะ
ขาดไป พระราชบัญญัติงบประมาณตามททานรัฐมนตรีแสดงเมื่อก เรา
จะลดในราว ๓,๕๐๐,๐๐๐ บาท แต่ทว่าในพระราชบัญญัติงบประมาณ
ดัดเพียง ๕๐๐,๐๐๐ บาท คื่อต่ำกว่ากันไปตั้งปาน นี้อาจจะกระทบ

แต่ก่อนถึงกำหนดจะไปรุดเกล้า ฯ ให้ปิดตามมติของสภาผู้แทนราษฎร
 ก็ได้ ให้มีเดชาธิการของ ก.พ. คนหนึ่งซึ่งจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ
 ให้ตั้งขึ้น ในชั้นต้นจากผู้ที่สมควรสืบตามมาตรา ๓๘, ๒๐ และมีพัน
 ความรู้ตามมาตรา ๒๓ และให้มีเจ้าหน้าที่รองลงไปตามสมควร แต่ผู้
 วรรคอื่นต่อไป ก็ไม่เกี่ยวกับเรื่องที่จะพูดในที่นี้ ความจริงพระราช
 บัญญัติอันหนึ่งนับว่าเป็น พระราชบัญญัติที่บริบูรณ์ ตามรัฐธรรมนูญไม่ได้
 เพราะยังไม่ได้ทรงเซ็น ถึงกระนั้นกั้ทางฝ่ายบริหารบัญญัติจำเป็นจะต้อง
 ดำเนินการไปในเมื่อทรงเซ็นแล้ว ในราว ๕ วัน หรือ ๗ วันก็ออก
 ถ้าเมื่อไม่ตั้งกรรมการขึ้น และกรรมการนี้ไม่ได้ รับความเห็นชอบจาก
 สภาผู้แทนราษฎรก็ไม่อาจจะบริหารกิจการไปตามพระราชบัญญัติข้าราชการ
 พลเรือนได้ จึงขอเสนอที่ประชุมว่าถึงแม้พระราชบัญญัติจะเป็นอัน
 ประกาศใช้ เป็นกฎหมายได้ โดยไม่มีอุปสรรค อย่างไรก็ดี อาจทำให้เปลี่ยนแปลง
 ไปแล้ว ทางฝ่ายรัฐบาลขอเสนอรายนามผู้ ซึ่งเป็นกรรมการตาม
 มาตรา ๕๘ คือหม่อมเจ้าจรรณ ใจทยากร จรรณรณ หม่อมเจ้าสถิต
 จรรณรณ เจ้าพระยามรราช เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศ หาดวงประดิษฐ
 มนุชรรม หาดวงข้าราชการสวัสดิ์ รวม ๖ นายด้วยกัน ตามใน
 พระราชบัญญัติว่าอย่างน้อย ๕ นาย แต่อย่างมากไม่เกิน ๗ นาย จึง
 ขอเสนอเพื่อขอความเห็นชอบจากสภา ฯ น

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ายนามซึ่งรัฐมนตรีผู้หนึ่งเสนอเมื่อ
กน ถ้าไม่ทำผู้ใดคัดค้านจะได้ ถอว่าประชุมอนุมัติแล้ว

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่ ข้าพเจ้าจะถามเมื่อก่อนปิดประชุมเมื่อตอนเช้าแต่ไม่มี
โอกาส คือคุณพระสงฆ์ประพันธ์แทนทำผู้ใดไม่ทราบ กับ เจ้าคุณ
โกมารกุลมนตรีที่ลาออกนั้น ลาออกจากรัฐมนตรีท่านหรือลาออก
จากสมาชิกด้วย

ร.อ. หลวงชำนาญวาสุวัตต์ ร.น. กล่าวว่ พระสงฆ์ประพันธ์
แทนเจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี นอกจากนั้นยังไม่มีใครลาออก

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ต่อไปนี้พระราชบัญญัติจัดระเบียบ
บ้องกันราชอาณาจักรแก้ไขเพิ่มเติม รัฐบาลขอรองให้พิจารณา

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศ์ กล่าวว่ ข้าพเจ้าขอเสนอพระราช
บัญญัติจัดระเบียบบ้องกันราชอาณาจักร พุทธศักราช ๒๔๗๗ คือร่าง
พระราชบัญญัติจัดระเบียบบ้องกันราชอาณาจักรนั้น มิได้เปลี่ยนแปลง
อย่างใด คงรูปอย่าง พ.ศ. ๒๔๗๖ ร่างพระราชบัญญัติฉบับใหม่นี้ได้
นำเอาหน้าที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ซึ่งแต่เดิมมาได้เป็นพระ
ราชบัญญัติส่วนหนึ่ง คือประกาศกำหนดหน้าที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
กลาโหม พุทธศักราช ๒๔๗๕ มารวมกับหน้าที่ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
กลาโหมให้เข้าอยู่ในพระราชบัญญัติใหม่นี้ ส่วนรายละเอียดนั้น
อยากจะขอให้พระสังฆราชเรื่องเดชพลชั่ง

พ.อ. พระสิทธิเรืองเดชพล กล่าววา คำที่รู้บาดร่างเสนา
 พระราชบัญญัติจัดระเบียบของกันราชอาณาจักรมานี้ รวบรวมความ
 ดั้น ๆ สำหรับระเบียบอื่น มีเปลี่ยนแปลงเฉพาะในเรื่องการบงการของ
 ทหารในเรื่องระเบียบการให้รวดเร็วยิ่งขึ้น ให้มีสภาพในการที่จัดรูป
 โครงการแทนที่จัดไปแล้ว เพื่อให้ถึงรูปลงรอยกันและสะดวกในการที่จะ
 บริหารราชการ ส่วนเรื่องพฤกษการณอื่น ๆ มิได้เปลี่ยนแปลงไปจาก
 พระราชบัญญัติเดิมในเรื่องนี้แต่อย่างใด ตลอดจนพระราชบัญญัติ
 เมื่อออกไป จะไม่ทำให้รูปหน่วยกำลัง ของหน่วยรบซึ่งเป็นกองบองกัน
 พระราชอาณาจักรนั้นเปลี่ยนแปลงไปเท่าที่เป็นอยู่ในบัดนี้ ข้อสำคัญอยู่ที่
 จัดระเบียบบังคับบัญชาให้ถึงรูปและโครงการของทหารได้เปลี่ยนไป
 แล้วเท่านั้น

ประธานสภา ฯ กล่าววา ขอให้ที่ประชุมพิจารณาถึงหลักการ
 ก่อนว่า เราควรจะมีหลักการพิจารณาต่อไปหรือไม่

ขุนชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าววา
 ข้าพเจ้าได้ตรวจดูแล้ว พระราชบัญญัติเป็นการที่จะทำให้ รัดกุมในการ
 ทหารเท่านั้น ก็จะไม่เป็นการเดือดร้อนอะไรถึงคนภายนอก คือราษฎร
 นั้นหาไม่ได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าควรรับหลักการนี้ได้แล้ว

ประธานสภา ฯ กล่าววา ท่านผู้ใดเห็นว่าควรรับหลักการแห่ง
 ร่างพระราชบัญญัติพิจารณาต่อไป โปรดยกมือขึ้น

๒๕๐๖

มีสมาชิกยกมือขึ้นพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า ต่อไปนี้จะพิจารณากันอย่างไร

เจ้าพระยาศรีธรรมราชเบศร์ กล่าวว่่า ข้าพเจ้าขอ ให้พิจารณา
รอดเดี๋ยว เพราะเป็นเรื่องด่วน

เลขาธิการสภา ฯ อ่านร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบบ้้องกัน
ราชอาณาจักร พุทธศักราช ๒๔๗๗

นายมงคล รัตนวิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช
กล่าวว่่า ในมาตรา ๘ ถ้าค้กับมาตรา ๘ จะผิดกัน ในมาตรา ๘ มีว่่า
รองผู้บัญชาการทหารเรือเป็นผู้ช่วย ส่วนมาตรา ๘ รองผู้บัญชาการ
ทหารเป็นผู้ช่วย

พ.อ. พระสิทธิเรืองเดชพด กล่าวว่่า ในมาตรา ๘ ตกค้ว่่า
“บก” เพราะฉะนั้นให้อ่านว่่า “รองผู้บัญชาการทหารบกเป็นผู้ช่วย”

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า ถ้าไม่มีผู้ใดท้วงติง จะได้ผ่านไป

เลขาธิการสภา ฯ อ่านต่อไป

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า ถ้าไม่มีผู้ใดท้วงติงจะได้เริ่มพิจารณา
วาระที่ ๓ ต่อไป ค้ว่่าจะรับร่างพระราชบัญญัตินี้ออกเป็นกฎหมาย
บังคับได้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นว่่าร่างพระราชบัญญัตินี้ควรจะออกเป็น
กฎหมายบังคับได้ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือขึ้นพร้อมเพรียงกัน

ร.อ. หอดวงจันทร์ อธิบดี ร.น. กล่าวว่ามีร่างพระราชบัญญัติ
ของรัฐบาลและของสภาฯ ซึ่งรัฐบาลได้รับไปพิจารณาอีก ๓ เรื่อง ใคร
จะขอให้ออกในสมัยประชุมนี้ คือพระราชบัญญัติโอนที่ดินตำบลบางเมือง
จังหวัดสมุทรปราการ กับพระราชบัญญัติอุทธรณ์แก้ไขเพิ่มเติม
พุทธศักราช ๒๔๗๖ ซึ่งรัฐบาลได้รับไปพิจารณา เมื่อคราวประชุม
ครั้งที่ ๒๓ ตามมติของที่ประชุมสภาฯ กับอีกพระราชบัญญัติหนึ่งคือ
พระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้าง ทั้ง ๓ พระราชบัญญัตินี้เป็นพระราช
บัญญัติที่มีข้อความสั้น ๆ ซึ่งใคร่ขอความกรุณาต่อที่ประชุมให้พิจารณา
เสียก่อนในคืนวันนี้ ซึ่งจะมีประชุมอีก

หอดวงจันทร์ปรีชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดสงขลา กล่าวว่ามี
ข้าพเจ้าขอให้สภาฯ มีร่างพระราชบัญญัติลดภาษานายทหาร และพลเรือน
ซึ่งควรพิจารณาในบัดนี้ ส่วนร่างพระราชบัญญัติที่รัฐบาลให้นำขึ้น
พิจารณานี้สมควรจะพิจารณาในเวลาถัดจากนี้

นายเตียง ไชยกาต ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ กล่าวว่ามี
ญัตติของรัฐบาลเป็นญัตติที่สำคัญที่สุด ซึ่งอยู่ในโครงการของการ
บริหารแผ่นดิน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าของรัฐบาลควรรับพิจารณา
ก่อนไม่ควรจะเอาของสมาชิก

หอดวงจันทร์ปรีชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดสงขลา กล่าวว่ามี
พระราชบัญญัติของข้าพเจ้าไม่กี่มาตรา ๔-๕ มาตราเท่านั้น เข้าใจว่า

จะกินเวลาไม่มากนัก เพราะฉะนั้นขอได้โปรดให้สภาฯ พิจารณาพระราชบัญญัติของข้าพเจ้าที่เสนอมานี้

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า แท้จริงในเรื่องที่มีเวลาน้อยเช่นนี้ตามปกติยอมให้ สภาก่อร่างที่ระบอบที่จะขอรับรองว่าควรพิจารณาอะไรก่อนอะไรหลัง โดยละเอียดอย่างกว้างพระราชบัญญัติที่ท่านเสนอมานี้ ฉะนั้นได้พูดกันถึงเรื่องข้อบังคับคือห้ามไม่ให้กำหนดเวลา ไม่กำหนดวัน ท่านสมาชิกผู้หนึ่งเถียงว่าให้กำหนดวันไม่ใช่กำหนดเวลา แต่ท่านสมาชิกเถียงว่าให้กำหนดเวลาไม่ใช่กำหนดวัน ให้ถือข้อบังคับให้เคร่งครัด เพราะฉะนั้นในเรื่องที่ผ่านมาไปแล้ว ภายใน ๘ นาฬิกาให้สั่ง ก็เป็นการไม่ผิดข้อบังคับ แต่ในการที่จะเสนอก็คงถือตามข้อบังคับอย่างเดียวกัน ท่านกรรมาธิการ มีมติท่านได้แจกแล้วหรือยัง ข้าพเจ้าขอถาม

นายพัก ณ สงขลา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุดรธานี กล่าวว่่า ได้แจกเรียบร้อยแล้ว

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า ข้าพเจ้ายังไม่ได้รับเคยเหมือนกัน

นายพัก ณ สงขลา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุดรธานี กล่าวว่่า ติดอยู่กับร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยราชบัณฑิตยสถาน

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า เราต้องอยู่จนถึงที่สุดในการนี้ เขาไว้พูดกันที่หลัง

หตวงวณิตีปรีชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดสกลนคร กล่าวว่ ขอ
ให้สภาฯ นวณิจนยว่ควรวจระพิจรณาก่อนหรือไม่ว

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศ์ กล่าวว่ เรืองนขอให้พระยามานฯ
อธิบาย

พระยาม่านวราชเสวี่ กล่าวว่ ในการที่เพด็จใหม่จ้งหวัดสุมทร
ปรกาการที่แถวมารายใหญ่ นี ทางกระทรวงมหาดไทยได้จัดการทำถนน
เพื่อทำฝั่งเมืองให้คียงชน ในการคัดถนนที่แถวมาทางที่ถนนผ่านไปนั้น ไป
กินเนื้อที่ของชาวบ้านเขาหลายแห่งก็จำเป็นจระต้อง ใช้ค่าทดแทน ในการ
กระทรวงมหาดไทยเห็นว่าถ้าได้ผอนผนเอาที่ดินของหตวงไปแจกเบตียนได้
ก็จะเป็นประโยชน์ด้วยกันทั้งต้องฝ่าย ด้วยเหตุนี้จ้งทำความคดงกับ
กระทรวงคลังขอที่ของกรมรักษาที่หตวงและกรมกตปนา เมื่อได้มาแถว
จ้งจำเป็นจระต้อง โอนให้เป็นสุขาภิบาล แถวสุขาภิบาลจ้งจะได้จัดการ
โอนให้แก่เจ้าของที่เป็นแปลง ๆ ไปม่ความสำคัญเท่า่นเอง เพราะฉะนั้น
ขอให้ที่ประชุมนวนนิจนยให้เป็นการคัดวอกแก่เจ้าของที่ดิน เพื่อความ
ปรารวณาที่จะให้เป็นการเรียวบร้อยเข้าด้ก่น้อย

ประธานสภาฯ กล่าวว่ เรืองนได้ส่งดวงหนวไปแถวหลายวันแถว
คงจะได้อ่านทอถงกน เพราะฉะนั้นในเรื่องรบหัดกการ คงจะม่มีใคร
ขัดข้อง จะได้ลงมติเสียทีเดียว

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่
 ตามบันทึกของรัฐบาลในเรื่องที่เราจะประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วย
 การโอนที่ดิน ซึ่งเป็นสมบัติของแผ่นดินตำบลบางเมือง จังหวัด
 สมุทรปราการ ให้สุขาภิบาลเมืองสมุทรปราการ ตามบันทึกที่ว่ามี
 ราษฎรบางคนซึ่งอยู่ในบริเวณเพลิงไหม้ จังหวัดสมุทรปราการ เมื่อ
 ได้ถูกคัดค้าน ร้องขอให้ได้รับที่ดินของรัฐบาลเป็นการแลกเปลี่ยน
 กรมวิขาที่หลวงตกลงผ่อนผันให้ใช้ที่ดินแลกเปลี่ยนกับราษฎร ๓ แปลง
 ๕๕๕ ๕๕๕ ๕๕๕ ถ้าเราจะออกเป็นพระราชบัญญัติว่าด้วยโอนที่ดิน
 ของรัฐบาลนี้ให้แก่ราษฎรทีเดียว ก็กับการที่เราจะโอนที่ดินให้แก่กรม
 สุขาภิบาลแล้ว สุขาภิบาลโอนให้แก่ราษฎรอีกผู้หนึ่งนั้น เป็นการ ๒
 ที่เช่นนั้น ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจตามที่รัฐบาลอธิบาย

พระยามานวราชเสวี กล่าวว่ ที่ดินที่ว่าปรารถนาจะได้เป็นชั้นเด็ก
 เพราะฉะนั้นเมื่อโอนไปให้เขาแล้ว ที่ในแปลงนั้นก็ยังมีที่เหล้อยู่เป็น
 ทรัพย์สินของกรมสุขาภิบาล เมื่อเปลี่ยนฐานะเป็นเทศบาลก็เป็นของเทศบาล
 เขา ที่ดินก็ยังมีที่เหล้อยู่ตนเอง ถึงแม้ว่าที่ดินนั้นยังเป็นของหลวง สุขาภิบาล
 ก็ไม่ได้ใช้ ถึงแม้เหลือจากที่โอนไปให้เขาแล้วยังมีที่เหล้อยู่ อาจจะ
 เอาไปให้เขาเช่าได้ ด้วยเหตุนี้กระทรวงมหาดไทยจึงขอโอนให้แก่กรม
 สุขาภิบาล

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
 กล่าวว่า การโอนที่ดินทั้งแปลงหรือไม่ทั้งแปลง เป็นปัญหาอย่างหนึ่ง
 คือราษฎรต้องการจะรับแบ่งภาระที่ดินในแปลง โฉนดหมายเลขที่ ๑๘๕,
 ๑๘๖, กับ ๑๘๗ การโอนนั้นจะโอนให้แก่ราษฎรโดยตลอด แลวด่วน
 ที่เหลืออยู่ในที่ดินทั้ง ๓ แปลงนี้ให้แก่กรมรักษาที่หลวงและกักปนา กัง
 จะไม่ขัดข้อง การทำ ๒ ชั้น ออกพระราชบัญญัติโอนไปให้กรม
 สุขาฯ จัดการอีกทีหนึ่งเหลือเป็นของสุขาฯ ถ้าเราจัดการโอนที่ดิน ๓
 แปลงนี้จากกรมรักษาที่หลวงและกักปนา ไปให้แก่ราษฎรนั้นเกี่ยวกับ
 ทางการปฏิรูปคืออย่างไร

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า เรื่องนี้หากแบ่งเบาขายย่อย
 แล้วดีมาก เพราะถ้าราษฎรจังหวัดสมุทรปราการนั้นม้หลายราย การที่
 รัฐบาลเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ ก็เพื่อว่าสุขาภิบาลจะให้ ใครทำอะไรก็
 ไปทำพิธีโอนกันตามกฎหมายธรรมดา เชื่อว่าจะสะดวกกว่าในทางปฏิบัติ
 นอกจากนั้นยังมีข้อดีอีกคือไปอีกถึงเรื่องทรัพย์สินของเทศบาล ที่จะ
 เกี่ยวกับทรัพย์สินของรัฐบาล จะเห็นได้ว่าเจตนาการควบคุมบังคับบัญชา
 บางทีอาจจะได้ ไม่คุ้มกับที่ใช้จ่ายให้แก่เจ้าพนักงานก็เป็นได้ ในคราว
 พิจารณาร่างพระราชบัญญัติงบประมาณ กรมการเองก็คำนึงถึงข้อ
 เหมือนกันว่า ถ้าหากว่าจะตกลงกับรัฐบาลว่าที่ดินในเขตใดจะให้แก่
 เทศบาลได้แล้ว ก็จะเป็นประโยชน์อันชุกมาก และจะเป็นประโยชน์
 ดีกว่าอยู่กับกรมรักษาที่หลวง

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ไม่มีท่านผู้ใดขังใจอย่างไรอีกไม่ใช่
หรือ ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะมีหลักแห่งร่างพระราชบัญญัติพิจารณา
ต่อไปได้ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรองพร้อมเพรียงกัน

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิบดี กล่าวว่า ข้าพเจ้าขอให้พิจารณา
รวดเดียว

ประธานสภาฯ กล่าวว่า รัฐบาลขอให้พิจารณารวดเดียว

เดชาธิการสภาฯ อ่านร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการโอนที่ดินซึ่ง
เป็นสมบัติของแผ่นดินตำบลบางเมือง อำเภอสมุทรปราการ จังหวัด
สมุทรปราการ ให้รัฐบาลเมืองสมุทรปราการ พุทธศักราช ๒๔๗๖

ประธานสภาฯ กล่าวว่า มาตรา ๑, ๒ ผ่านไป

ร.อ. วัน รุยาพร ร.น. กล่าวว่า มาตรา ๓ ขอให้เติม "ตาราง"
ลงหน้าว่า "ทุกแห่ง"

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า เรื่องวาหรือตารางวาตามทางคำนวณตามปกติเราใช้คำว่า
ตารางวา แต่เมื่อมาใช้เข้ากับคำว่า ไร่ งาน วา แล้วเช่นนั้น ใน
พระราชบัญญัติอากรคำนวณาเช่นนั้นก็ดี ในพระราชบัญญัติอื่น ๆ ก็ดี เรา
หาได้ ใช้ตารางวาไม่ ตามทางเกี่ยวกับ การคำนวณเนื้อที่ไม่เกี่ยวกับ
วิชาคณิตศาสตร์แล้ว เข้าใจว่าหาหมายถึง ๖๐ วาเป็นทางยาวไม่

เราหมายว่า เป็นเนื้อที่โดยคิดคำนวณตารางงานน้อยอยู่แล้ว เห็นว่าถูก
ต้องตามรัฐบาลที่เคยใช้แต่ไหนแต่ไร ไม่ควรต้องเพิ่ม

ร.อ.จัน รุยาพร ร.น. กล่าวว่ามี เจ้าเจ้าขอถอน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ตามบันทึกของรัฐบาลว่าราษฎรบางคนซึ่งอยู่ในบริเวณ
เพลิงไหม้จังหวัดศีขมูทรปรการ และมีที่ดินซึ่งต้องถูกตัดถนน คือ
เหมือนว่าตามบันทึกนั้นจะกล่าวไว้ชัดเจนว่าที่ดินของราษฎรถูกตัดถนน
แล้ว แต่ตามพระราชบัญญัติมาตรา ๓ บรรทัดที่ ๓ บรรทัดที่ ๓ นั้น
บอกว่า แยกเปลี่ยนกับที่ดินซึ่งจะต้องถูกตัดถนน จึงขอทราบจาก
รัฐบาลว่าความจริงนั้นถูกตัดแล้วหรือว่าจะต้องถูกตัด

พระยามานวราชเสวี กล่าวว่า ที่ดินของราษฎรถูกตัดไปแล้ว
เอาที่เอาทางเขาแล้ว แต่เขายังไม่มีเงินให้เขา

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ถ้าเช่นนั้นขอแปรญัตติในบรรทัดที่ ๓ ว่า เอา "จะ" ออก
คือบรรทัดที่ ๓ นั้นความว่าเพื่อจัดแบ่งให้แก่ราษฎรเป็นการแลกเปลี่ยน
กับที่ดินซึ่งจะต้องถูกตัดถนนในจังหวัดศีขมูทรปรการ ขอให้เอา "จะ"
ออก

พระยามานวราชเสวี กล่าวว่า ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาฯ กล่าวว่า มาตรา ๔ อ่านต่อไป

เดชาธิการสภาฯ อานมาตรา ๔

นายเช ยูนินันท์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบุรี กล่าวไว้ก่อน
ที่จะลงมติให้ ใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมาย
รัฐมนตรีว่าการคลังได้ยก่อนว่า ที่ดินซึ่งเป็นที่ดินว่างเปล่าหรือเป็นที่ดิน
ที่มีสิ่งปลูกสร้างอยู่แล้ว
๓๓๐๕ บัญญัติถึงเรื่องทรัพย์สินสัมปัตของสาธารณแผ่นดิน ว่า สาธารณ
สัมปัตของ แผ่นดินนั้น รวมทรัพย์สินทุกชนิดของ แผ่นดิน ซึ่ง ใช้เพื่อ
สาธารณประโยชน์หรือสงวนไว้เพื่อประโยชน์ร่วมกัน เช่น

- (๑) ที่ดินรกร้างว่างเปล่า และที่ดินซึ่งมีผู้เวนคืนหรือทอดทิ้งหรือ
กลับมาเป็นของแผ่นดินโดยประการอื่น ตามกฎหมายที่ดิน
- (๒) ทรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน เป็นต้นว่าที่ชายตัด
ทางน้ำ ทางหลวง ทะเลสาบ
- (๓) ทรัพย์สินใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดิน โดยเฉพาะ เป็น
ต้นว่า บ่อนและโรงทหาร สำนักราชการบ้านเมือง เรือรบ ฮาอู
ยุทธภัณฑ์

และมีมาตรา ๓๓๐๕ ว่า ทรัพย์สินซึ่งเป็นสาธารณสัมปัตของ
แผ่นดินนั้นจะโอนแก่กันได้ เว้นแต่อาศัยอำนาจแห่งบทกฎหมายเฉพาะ
หรือพระราชกฤษฎีกา
สัมปัตของแผ่นดิน เมื่อไรจะมีที่ดินรกร้าง ว่างเปล่าหรือทอดทิ้งมาเป็น

ของแผ่นดิน พดเมืองใช้ร่วมกัน ถ้าหากว่าไม่ใช้ร่วมกัน ท่านหมายความว่า
มีโฉนดอยู่แล้ว ถ้าหากว่าจะโอนโดยไม่ต้องออกกฎหมายไม่ได้หรือ

พระยามานวราชเสวี กล่าวว่า ตามที่สมาชิกถามนั้นก็เข้าใจกัน
แล้วว่า ถ้าเป็นของกระทรวงการคลัง ที่มีโฉนดของกระทรวงการคลัง
แล้วก็ไม่ต้อง มีโฉนดเล่มเก่าบ้าง ที่นิด ๆ หน่อย ๆ บ้าง

นายเช ยุณพันธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบุรี กล่าวว่า
แปลว่า เป็นที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินอยู่แล้ว มีที่สงวนหรือไม่

พระยามานวราชเสวี กล่าวว่า ไม่มี

นายเช ยุณพันธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบุรี กล่าวว่า
ข้าพเจ้าสงสัยว่าไม่ใช่ที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินแล้ว ก็ไม่ต้องออก
กฎหมาย

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ตามกฎหมายที่อ้างมานั้น
ที่ ๆ จะต้องโอนกันโดยกฎหมายก็ต้องเป็นที่สาธารณสมบัติเช่นอย่างว่า
ที่บ่อนค้าขายจังหวัดสมุทรปราการ มีบ่อนค้าขายเก่า ๆ อยู่แล้ว เขาวิเคราะห์
ศัพท์ของกฎหมายว่าอยู่ในที่สาธารณสมบัติ แต่ถ้าที่ใดกระทรวงการคลัง
หรือรัฐมนตรีได้มีโฉนดเหมือนอย่างเอกชน ถ้าไปยึดจากผู้ที่ไม่ได้ได้
ภาษีอากรแล้ว รัฐบาลเข้าเป็นเจ้าของที่ดินนั้นก็อยู่ในกฎหมายธรรมดา

นายเตียง ไชยภาค ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่า
ก่อนจะรับหลักการเรื่องนี้ ข้าพเจ้าขอประทานเวณทามรัฐบาลอย่าง

หนึ่ง คือในแผนที่ตั้งเขป็นชอถนนไม้มี ข้าพเจ้าขอถามว่าที่ไม้มีนั้นจะไม่
เสียหายอะไรหรือ

พระยามานวราชเสวี กล่าวว่า โดยมากถ้าไม่ให้ซื้อได้เป็น
ของดี เพราะเหตุว่าถ้าให้ซื้อเดี๋ยวจะไปซื้อขายกันแล้ว เดชโดนคักมี
อยู่แล้วจะไม่ทำให้คนหลงมิได้โดย

ประชาชนสภาฯ กล่าวว่า บัดนี้จะได้ขอให้ตั้งมติ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า มาตรา ๕ ยังไม่ได้ผ่าน เมื่อเดชาธิการอ่านเสร็จแล้ว
นาย แซกัก พุดขัน อ่านแล้วเรายังไม่ได้ผ่าน ในมาตรา ๕ มีคำว่า
“โดยมิชักช้า” จะเป็นการบังคับกันเกินไป เพราะเรามีคำว่าใช้
พระราชบัญญัติตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไปอยู่แล้ว
จึงขอแปรญัตติขอให้เอาคำว่า “โดยมิชักช้า” ออก

พระยามานวราชเสวี กล่าวว่า เขาออกก็ได้

ประชาชนสภาฯ กล่าวว่า ไม่มีผู้ใดท้วงติง ก็จะได้ผ่านและพิจารณา
ครั้งที่ ๓ ต่อไป

ท่านผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ควรออกเป็น กฎหมาย บังคับ
ได้ โปรดยกมือขึ้น

ประชาชนสภาฯ กล่าวว่า ต่อไปรัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติ
ลักษณะอุท ขวณ แก้วไขเพิ่มเติม

พระยานิติศาสตร์ไพศาล กล่าวอ้าง ร่างพระราชบัญญัติลักษณะ
อุทธรณ์แก้ไขเพิ่มเติมเป็นร่างของสมาชิกที่เสนอขึ้นมา และรัฐบาลรับ
ไปมอบให้แก่กระทรวงยุติธรรม กระทรวงยุติธรรมได้เชิญที่ปรึกษา
กฎหมายกระทรวงยุติธรรมและที่ปรึกษากรมร่างในการร่าง กฎหมาย มา
พิจารณา ในที่สุดตกลงว่าเราควรจะมีแต่เพียงว่าให้ เนติบัณฑิตรับรอง
ในส่วนที่ว่าผู้กล่าวในข้อกฎหมายแล้ว ให้พิจารณาถึงข้อเท็จจริงด้วยนั้นไม่
จำเป็น เมื่อมีเนติบัณฑิตรับรองแล้วก็พอ เพราะฉะนั้นแต่เพียงมาตรา
เดียวก็น่าพอ ถ้าหากว่าจะให้ขยายการอุทธรณ์ไปเท่านั้น

ขุนสุนทรวิจิตรศึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าวอ้าง
ตามร่างพระราชบัญญัติลักษณะอุทธรณ์แก้ไขเพิ่มเติม ได้ผิดไปจาก
ความประสงค์ที่ข้าพเจ้าเสนอไว้ คือ ทางรัฐบาลได้แก้หลักการผู้รับรอง
ว่าจะต้องเป็นเนติบัณฑิตหรือผู้มีปริญญา สูงกว่าเนติบัณฑิต ๒ นาย มี
อายุได้ตั้งแต่ ๓๐ ปีขึ้นไป ข้าพเจ้าคิดว่าจะเป็นการลำบากในการที่
จะหาบุคคลชนิดนั้นในจังหวัดต่าง ๆ ได้ โดยมีอายุได้เพียงนี้ และยังกว่า
ในการเล็กน้อยเขาเป็นผู้พิพากษาที่กำหนดว่าเขาเป็นทนายความเพียง ๕ ปี
ก็ยอมรับเพราะเหตุใด เพราะเหตุว่าร่างพระราชบัญญัติลักษณะอุทธรณ์
ที่แก้ไขมานี้ จึงได้ตัดความที่เป็นการบังคับ ขอให้ไปตรออธิบาย

พระยานิติศาสตร์ไพศาล กล่าวอ้าง ที่ได้ลงไปว่าอายุได้ ๓๐ ปี
เทียบเท่าของของอังกฤษ คือถือว่าเป็นผู้ทรงแก่เรียนแล้ว

ขุนส่มาหารทิตะคดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าวว่ ตาม
พระราชบัญญัติที่แก้ไขเพิ่มเติมฉบับนี้ ที่รัฐบาลขอเสนอนั้น ในทางหลัก
การที่จะรับหรือไม่ ข้าพเจ้าเห็นว่าควรรับแต่ข้อความที่จะว่ากระไร
นั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นปัญหา ข้าพเจ้าเห็นว่าเดียงนั้นว่า อยากรเด็กแต่จก
เด็กเดี่ยวที่เดี่ยวไม่ต้องมีผู้รับรอง เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ในทาง ผู้พิพากษา
ถ้าเราเชื่อแล้ว เราก็เชื่อ คือถ้ารัฐบาลจะแก้แล้ว ข้าพเจ้าคนหนึ่งซึ่งพอ
ใจมาก ควรยกเด็กไม่มีผู้รับรองเดี่ยว

นายมนูญ บริสุทธิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุพรรณบุรี กล่าวว่
ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยที่จะให้เนติบัณฑิตรับรองการอุทธรณ์ เพราะความ
ประสงค์เราต้องการให้ราษฎรมีสิทธิอุทธรณ์ยิ่งขึ้น ตามบ้านนอกเราจะ
เอาเนติบัณฑิตที่ไหนมารับรอง เราจะไปคุยผู้มีอำนาจอย่างประเทศอังกฤษ
นั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย การศึกษาของประเทศสยามยังไม่เจริญเท่า
ประเทศอังกฤษ จะเอามาเทียบไม่ได้ ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย เพราะฉะนั้น
ควรจะเปลี่ยนเป็นข้าหลวงยุติธรรม ตามพระราชบัญญัติที่ ออกไปเมื่อ
วานนี้นั้น

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ เราพิจารณาในหลักการว่าจะให้ มีคน
รับรองหรือไม่ เพราะฉะนั้นเราควรจ้รับหลักการพิจารณาต่อไปหรือไม่ควร
ส่วนที่จะแก้กัน ถ้าหากว่าจะแก้ ก็แก้กันในมาตรานี้ ถ้าเห็นว่อย่างนี้
ไม่พอใจ ก็อย่าเอาเลย

นายมนูญ บริสุทธิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุพรรณบุรี กล่าววา
งพอเป็นนการรวบรัดแต่เร็วขึ้น เมื่อมีมติมาชิกเสนอขึ้นมาแล้ว ข้าพเจ้า
ประสงค์ขอให โฉดเรื่องรับหลักการหรือไม่ที่เดียว

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ในพระราชบัญญัติที่มีมติมาชิกเสนอมากับพระราชบัญญัติที่รัฐบาล
เสนอเป็นนคนดะรูป เพราะฉะนั้นเราจะ โฉดที่เดียวหาได้ไม่ ข้าพเจ้าใครจะ
แสดงความเห็นในเรื่องรับหลักการเสียก่อน ตามพระราชบัญญัติ
ถ้าเราจะเพิ่มผู้มีอายุได้ ๒ นาย เป็นผู้รับรอง ความจริง ถ้าเราเพิ่ม
แทน ผลที่ตามมาชิกรับรองหาไม่ เพราะว่าในจังหวัด ๒๘ จังหวัดนั้น
เราจะหาเนติบัณฑิตผู้มีอายุได้ หาไม่ได้เลย ผู้เสนอมมีความประสงค์จะให้
พระราชบัญญัติฉบับนี้ เมื่อพระราชบัญญัติออกมาเช่นนั้นเราไม่ได้รับ
สิทธิอะไรเลย ที่จะได้รับสิทธิเช่นนั้นเพราะผู้อยู่ในบางกอกเท่านั้น ความ
โศครวญที่มีมาชิกร้องขอ และรัฐบาลก็ได้รับแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าพระราช
บัญญัติลักษณะอุทธรณ์ นี้ไม่น่าจะอุปคัมขึ้นมาในหมู่กฎหมายเดี่ยว ถึง
อย่างไรก็ตามพระราชบัญญัตินี้จะออกแล้ว เราจะเพิ่มผู้พิพากษาคาด
อุทธรณ์ ๓ นาย เพิ่มงบประมาณเดือนหนึ่งต้องพันกว่าบาท ทนเมื่อ
เราเพิ่มขึ้นเช่นนั้น ตามมาตรา ๓ จะรับหรือไม่รับ นี้ถ้าออกตามนั้นเราไม่
จำเป็นต้องเพิ่มผู้พิพากษาเลย และข้าพเจ้ามีข้อสังเกตในพระราชบัญญัติ
ลักษณะอุทธรณ์ นี้ยกอย่างหนึ่งที่รัฐมนตรี กระทรวง ยุติธรรมว่ามานั้น

ถ้าเราบังคับบัญชาในข้อกฎหมายออก เราจะรับอุทธรณ์ได้ไม่เกินสองพัน
 เรื่องเป็นอย่างสูง และข้าพเจ้าคิดว่าคงอยู่ในราวพันเรื่องเท่านั้น เราคง
 จะช่วยคนไทยแต่เพียงพันคนซึ่งเราจะให้ความยุติธรรมแก่ราษฎรได้ โดย
 รัฐบาลต้องเพิ่มผู้พิพากษา ๓ คนนั้นไม่ควร การที่จะให้เนติบัณฑิตยาม
 ๒ คนตามหัวเมืองรับรองก็ไม่ได้รับผล เมื่อรัฐบาลประสงค์เพื่อจะผูกมัด
 เช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าเราปล่อยไว้ตามเดิมโดยไม่ต้องใหม่พระราช
 บัญญัติคนอุทิศตนมากก็จะเป็นการเสียผลประโยชน์อะไรเลย เมื่อเราออก
 พระราชบัญญัติไปไม่ได้ผลแล้ว รัฐบาลกลับจะหาคนมาจ้างขึ้นอีก ๓ คน
 ข้าพเจ้าเห็นว่าปล่อยไว้ตามเดิมโดยไม่ต้องรับหลักการที่ดีเหมือนกัน

ขุนสุมานทรพิทยาคคี ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าวหา ความ
 จริงที่เมื่อข้าพเจ้าคิดว่าความมุ่งหมายของข้าพเจ้าอย่างนี้ คือว่าเรา
 รับหลักการนี้ แต่ว่าเราจะแปรญัตติเป็นครั้งที่ ๒ ที่เราจะไม่ใช่ข้อ
 ความอย่างนี้ ที่เราจะแปรญัตติว่าเด็กที่เดียวไม่ต้องมีใครรับรอง
 ทุกคนมีสิทธิที่จะอุทธรณ์ได้ แต่บางที่เราก็อาจอุทธรณ์ไม่ได้ ทำให้
 คนคิดตรง ซึ่งไม่จำเป็นเสียเลย คณะกรรมาธิการมุ่งถึงว่า วิถี
 การที่เราจะลงโทษ ถ้าแม้ว่ามีเทศบาลเราออกต้องแก้ไขให้เป็นเช่นนั้น
 นั้นเป็นความคิดในการที่เราจะแปรญัตตินั้น เราจะไม่ใช่ข้อความอย่างนี้
 แต่เราจะใช้ข้อความหลักกฎหมายเดิม

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวหา ข้าพเจ้า
 ผู้นั่งซึ่งเป็นทนายความอยู่หัวเมือง ได้เห็นความคับขันเดือดร้อน ใน
 เรื่องนี้ เท่าที่ปฏิบัติมาแต่ยังไม่ยอกว่า ๓๐ ปี หมายความว่า จะหา
 เนติบัณฑิต นอกจากผู้พิพากษาแล้ว ไม่มีเลย นอกจากกรุงเทพฯ
 ไปหากฎมบับคนเขาครวญสงครวญ ข้าพเจ้าเคยถูกมาแล้ว ถ้าหาก
 ว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมจะทราบเรื่องได้ และเพื่อเป็น
 การสืบเข้า ขอทราบเรียนถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม
 ขอให้ชี้แจง ๒ ออกทั้งหมดที่เดียว ปล่อยให้เขาอุทธรณ์กันได้โดย
 เดิมทีเดียวกัน ถ้าเช่นนั้นอยู่ ๒ ประการ ประการที่ ๓ หาเนติบัณฑิต
 หรือผู้ที่มีปริญญาชั้นสูงซึ่งผู้เอาได้ ๓๐ ปี แต่หัวเมืองไม่มี และ
 ข้าพเจ้าก็ได้มาหาในกรุงเทพฯ ก็หาไม่ได้ อีก จะหาเนติบัณฑิตก็ลำบาก
 ดั่งได้ทราบเรียนมาแล้ว ข้าพเจ้าได้เคยถูกมาแล้ว เมื่อไม่มีเงินก็
 ย่อมจนใจขมมิด ขอความกรุณาเรียนถามเจ้าคุณรัฐมนตรีว่า จะ
 ชี้แจงความออกได้หรือไม่ เพื่อความยุติธรรมทั่วทั้งดงยาม

พระยานติศาสตร์ไพศาล กล่าวหา ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าอยาก
 จะอธิบายรายละเอียดให้ฟัง ตามวิธีการที่ได้สืบสวนจากทนายทั้ง
 ๒ คือ ฝ่ายหนึ่งเป็นของกฤษ และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นฝรั่งคดี ทาง
 อังกฤษนั้นให้ความรู้อย่างนี้ วิธีที่จะอุทธรณ์นั้น ต้องได้รับอนุญาต
 จากผู้พิพากษา แต่สำหรับ "คอนติเนนท์" แล้ว เขายอมให้อุทธรณ์

ได้ทุกอย่าง ไม่ว่าข้อเท็จจริงและคดีอะไร ยอมทงนน ถ้ามีทางที่อนุญาต
แล้ว ก็ควรจะให้เจ้าหน้าที่ทางอาชีพศึกษาอนุญาต แต่ที่เราก็คงให้
เนติบัณฑิตมารับรอง เพราะเหตุว่า ถ้าผู้ที่มีฐานะไม่มีมารับรองแล้ว
ประโยชน์ที่จะได้รับก็จะไม่ได้รับ เรื่องส่วนตัวข้าพเจ้าก็ไม่ขัดข้องเลย
ถึงแม้ว่าจะให้อุทธรณ์ได้โดยทุกอย่างก็ตาม แต่เมื่อถึงเดือนสิงหาคม
ข้าพเจ้าก็ต้องขอเพิ่มผู้พิพากษาอีก

นายสง่าง ศรัทธาโรจน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดลพบุรี กล่าวว่
ข้าพเจ้าไม่รู้จักกฎหมาย แต่ว่าพิจารณาตุพระราชบัญญัติตามกฎหมาย
ฉบับนี้ ทำให้เห็นว่าหลักการของกฎหมายนี้แปลกกัน ผิดกันตรง
กันข้าม พระราชบัญญัติตามที่สมาชิกเสนอนั้น ซึ่งเจ้าคุณนายถึก
รับรองอยู่ว่าจะแก้ไขครึ่งหนึ่ง เมื่อมาตุพระราชบัญญัติฉบับนี้
เป็นการทำใหม่ มุ่งหวังที่จะแสดงถึงความประสงค์ ให้สมาชิกทุกคนเป็น
ที่เข้าใจในสภาฯ นี้แล้ว เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าอยากจะขอให้ลงมติว่า
ตามพระราชบัญญัติแก้ไขมานี้ กับที่สมาชิกเสนอมานี้ ให้
สมาชิกทั้งหลายเลือกเอาทางหนึ่ง เพราะเหตุว่าพระราชบัญญัติฉบับ
นี้สมาชิกเสนอนั้นเป็นการให้เสรีภาพพอสมควรแล้ว

ขุนเด่นชาติ ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่ ข้าพเจ้า
ยังข้องใจคำอธิบายของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมอย่างหนึ่ง ที่
ว่าให้ผู้พิพากษารับรอง ผู้พิพากษาคงใดคนหนึ่งที่จะรับรองในข้อนี้

ข้าพเจ้ายังรักของ เท่าที่ปฏิบัติมาแล้ว ขอเรียนด้วยความจริง สัมมุติว่า
ข้าพเจ้าเคยฉวยเป็นสมาชิกของสภาฯ ข้าพเจ้าออกความเห็นไปอย่างไร
แล้ว ข้าพเจ้าถือว่าถูก ใครจะว่าอย่างไร ข้าพเจ้าถือว่าของข้าพเจ้า
ถูก แต่ถ้าเมื่อท่านสมาชิกทั้งหลายจะไม่ยกมือให้ท่าน ก็เป็นการจน
ใจ จะให้ผู้พิพากษารับรองนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ได้ เพราะได้
ตัดสินไปแล้ว ก็เข้าใจว่าถูก ข้าพเจ้าก็สนใจ ขอความกรุณาใน
เรื่องนี้ให้มาก ๆ

นายพัก ณ สงขลา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ กล่าวว่
ถ้าเราคัดค้านความตอนที่ว่า "ผู้มีอายุได้ตั้งแต่ ๓๐ ปี" ออกเสีย บางที
จะพอใจ ในส่วนที่บัญญัติไม่ใช่หลักการ

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่ ข้าพเจ้าพูดกันถึงหลักการ ถ้าเรา
จะพูดเลยไปก็จะเสียเวลาเปล่า ถ้าเราจะรู้ว่าหลักการของพระราชบัญญัติ
นี้อยู่ที่ไหน เรามาพูดถึงความเจตนาผู้ยูน มีความประสงค์ว่าอนัน
ไม่ยุติธรรม ต้องการให้เด็ก ถ้าเราจะพิจารณาหลักการแล้ว ควร
จะเด็กหรือไม่เด็ก เมื่อเด็กแล้ว จะเด็กเลยหรือจะแก้ไขเพิ่มเติมอย่าง
ไรเป็นอีกอย่างหนึ่ง ในเรื่องนี้เราจะพิจารณาอย่างเดียว ความใน
วรรคสามนั้น จะควรเด็กหรือไม่ควรเด็ก ถ้าเห็นว่าไม่ควรเด็ก ก็ควร
รับหลักการนี้ ถ้าหากว่าไม่ควรเด็กแล้ว จะเอาไว้ตามนั้นก็ตามที่

การที่ผู้พิมพ์ปฏิญา ๓๐ ม หรือ ๕ ม นน เป็นข้อพิเศษที่เราจะพูดกัน
พูดถึงมาตรา ๓ ต่างหาก

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ตามที่ท่านสมาชิกเห็นชอบเมื่อ
ข้าพเจ้าจะได้ ตั้งปัญหาตามความว่าที่ประชุมจะเด็กมาตรา ๓ วรรค ๓
แห่งพระราชบัญญัติลักษณะอุทธรณ์พุทธศักราช ๒๔๗๓ หรือไม่ ถ้าผู้
ใดเห็นว่าควรจะไม่รับหลักการ ถ้าเห็นว่ามีควรเด็กกับหลักการ

หตวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่ ถ้าเห็นว่าการเด็กแล้วแต่ว่ารับ
ถ้าไม่ควรเด็กแต่ก็ไม่รับ เช่นนี้จึงจะถูก

ขุนสุคนธ์วิศศึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าว
ว่ ปัญหาที่มีอยู่ว่ เราจะรับหลักการหรือไม่ ไม่จำเป็นต้องพูด
ใจความในการอภิปรายด้วย จะทำให้สมาชิกเข้าใจยาก

ประธานสภาฯ กล่าวว่ มีอยู่ ๒ ข้อ แปลว่าหลักการที่สมาชิก
เข้าใจนั้นเป็นเหตุ แต่ควหนังสือที่เขียนมานของรัฐบาล หลักที่มีอยู่
ว่าจะเด็กหรือไม่เด็ก ในมาตรา ๓ วรรคที่ ๓ คือว่ จะรับหลักการ
ก็แปลว่าเด็ก

หตวงวรนิติปรีชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดสกลนคร กล่าวว่
ขอให้ชี้ว่าจะรับหลักการหรือไม่ สมาชิกก็เข้าใจพอแล้ว

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ท่านสมาชิกผู้ใดเห็นว่าควรจะไม่รับหลัก
การ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกก็มีรับรองพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า ^{มี}ท่านเราพิจารณากันต่อไป จะพิจารณา
กันอย่างไร

พระยานิติศาสตร์ไพศาล กล่าวว่่า ขอให้พิจารณารวดเดียว

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า รัฐบาลขอให้พิจารณารวดเดียว

เดชาธิการสภาฯ อ่าน พระราชบัญญัติลักษณะอุทธรณ์แก้ไข
เพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๖

พระยานิติศาสตร์ไพศาล กล่าวว่่า ในมาตรา ๒ ขอให้เป็นตัว
คดีที่ประกาศใช้ในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า ถ้าไม่มีผู้ใดคัดค้าน ผ่านไป

เดชาธิการสภาฯ อ่านต่อไป

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า ก่อนที่จะมีการแปรญัตติว่าจะเอาอย่าง
ไรนั้น ข้าพเจ้าใคร่จะขอแนะนำว่า ท่านสมาชิกควรจจะมารวมกันว่าจะ
แก้ไขอย่างไร แต่ถ้เส้่นขอขึ้นมาให้รัฐกัณฑ์เสีย จะได้ไม่เก้ยงกันมาก

ขุนสุคนษวิทีศึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าวว่่า
ความมุ่งหมายของสมาชิกที่ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขอุทธรณ์นั้น ก็ต้อง
การเส้รภาพให้แก่ราษฎรทั้งหลาย และให้ได้รับคามยุติธรรมใน
อรรถคดีข้่งขึ้น

๒๕๒๖

ประธานสภาฯ กล่าวว่ อนันชาพเจ้าจำได้ว่า ได้อภิปราย
กันมานานพอแล้ว หยุดพักได้

หยุดพักเวลา ๑๖.๓๕ นาฬิกา

เปิดประชุมใหม่เวลา ๑๖.๕๐ นาฬิกา

ประธานสภาฯ กล่าวว่ มีสมาชิกขอแปรญัตติตั้งนี้ จะได้ให้
เลขาธิการอ่านให้ฟัง

เลขาธิการสภาฯ กล่าวว่ มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา
๓ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะอุทธรณ์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ และให้ใช้
ความในข้อไปนั้นแทน มาตรา ๓ คืออาชญาที่ปองให้ถูกความอุทธรณ์
ได้ ทั้งในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ส่วนคดีแห่งที่ฟ้องหากันด้วยทุน
ทรัพย์ไม่เกิน ๒๐๐ บาท ห้ามไม่ให้ความอุทธรณ์ในข้อเท็จจริง
เว้นไว้แต่อธิบดีผู้พิพากษา หรือผู้ทำการแทนอธิบดีผู้พิพากษา ของศาลซึ่ง
ได้พิพากษาคดีนั้น ในชั้นต้นจะอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรให้อุทธรณ์
หรือผู้พิพากษาคดีคนใดคนหนึ่งซึ่งได้พิจารณาคดีนั้นในชั้นต้น หรืออธิบดี
กรมอัยการได้ลงชื่อรับรองว่าเหตุอันสมควรที่ศาลอุทธรณ์จะได้วินิจฉัย
หรือผู้นั่งพิจารณาคดีคนใดคนหนึ่งทำความเห็นแย้งได้ ฉะนั้นจึงได้รบ
ฟ้องอุทธรณ์ไว้ ดำเนินการต่อไป

ขุนผู้คนวิชาศึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าวว่
การที่ข้าพเจ้าขอเสนอพระราชบัญญัติทงน ก็เพราะเหตุว่ในคราวก่อน

ที่ได้มีการอภิปรายกันในหัตถการนั้น ตามเรื่องทศณะรัฐบาล ซึ่งมี
เจ้าคุณนายกได้รับรองว่าสำหรับคดีอาชญาชน เราตกลงกันว่ายอม
อุทธรณ์ได้เสมอกัน ส่วนคดีแพ่งนั้นไม่ได้พูดกัน ข้าพเจ้าจึงขอให้
รักษาในคำพูดได้ จึงขอณะเพาะคดีอาชญา

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ฝ่ายรัฐบาลจะว่าอะไร เท่าที่สมาชิก
ขอแก้

พระยานิศาสดวิไพศาล กล่าวว่ มาขอแก้ในทันที ข้าพเจ้าไม่
สามารถที่จะตรวจกฎหมายได้ทันที ก็สุดแล้วแต่สมาชิกจะเห็นควรที่จะ
ทำได้ บางที่เจ้าพระยาฯ จะอธิบายเรื่องนี้ได้

ขุนสุนทรวิทักษ์อักษร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าวว่
โดยณะเพาะอย่างนี้ก่อนที่ข้าพเจ้าจะเสนอพระราชบัญญัติเรื่องนี้ ได้ตรวจ
ดูพระราชบัญญัติลักษณะอุทธรณ์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ แล้ว ไม่มีข้อความ
ใดที่ระขัด ทั้งในพระราชบัญญัติอื่น ๆ ก็ไม่มีขัดกับลักษณะอุทธรณ์
เพราะฉะนั้นว่าสำหรับในความข้อนี้ เชื่อในความสามารถ สำหรับ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมว่าจะรู้ได้จริงว่าเป็นอย่างไร ในชั้น
ขอแสดงว่ให้สภาฯ วินิจฉัย ลงมติในข้อแปรญัตติ

นายมนูญ บริสุทธิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุพรรณบุรี กล่าวว่ ที่
สมาชิกขอแก้ในทันที เห็นแล้ว แต่ทว่าคำว่อธิบายผู้พิพากษา และ

ทำการแทนอธิบดีผู้พิพากษานั้น เงามีพระราชบัญญัติออกใหม่ เมื่อ
เร็ว ๆ นี้ แก่เป็นข้าหลวงตรวจการยุติธรรม

ขุนสุคนธ์วิหคึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าวว่
สำหรับข้าพเจ้าคงรักษาคำว่า อธิบดีผู้พิพากษาไว้ ก็โดยพระราช
บัญญัติที่ออกไปนั้น ได้มีความเช่นนั้น เพราะฉะนั้น เมื่อคงมีรัฐบาล
ที่มีเช่นนั้น จึงไม่อยากจะแก้ จึงอยากจะคงไว้

นายมนูญ บริสุทธิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุพรรณบุรี กล่าวว่
ตามใจ จะแก้ก็ได้

ประธานสภาฯ กล่าวว่ อธิบดีกรมอัยการ ไม่วินิจฉัยอะไรบ้าง
หรือ

พระยามานวราชเสวี กล่าวว่ เรื่องนี้เกี่ยวกับศาลโดยเฉพาะ
ในชั้นกรมอัยการไม่ขัดข้อง แต่ว่า ถ้าแม้จะเอาตามที่ส่งมาอีกเช่นนั้น
แล้ว ข้าพเจ้าเกรงว่าจะเป็นการขัดต่อการปฏิบัติของศาล ที่ข้าพเจ้า
เข้าใจ แล้วขอให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมตรึงตรองก่อน
เมื่อถึงคราวประชุมวิสามัญจึงใช้ ก็เป็นการดี

หลวงวรินทร์ปรีชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดสกลนคร กล่าวว่
ขอให้ลงมติเสียดีกว่า

พระยานิติศาสตร์ไพศาล กล่าวว่ ข้าพเจ้านี้จะไม่พูด แต่ว่า
อดไม่ได้ ก็คือว่าข้าพเจ้าไม่ค่อยเห็นด้วยเลย อย่างที่เสนอมานี้ใหม่นั้น
ด้วยประการนี้ คิดเสียว่าบางคนไม่อยากจะเสียเงิน ขอมติคิดตาราง

มากกว่า โดยเหตุนี้ทำไมเอาเงิน สำหรับความคิดของข้าพเจ้าเอง ควรเดินแบบอังกฤษ แต่แบบ “คอนติเนนท” คือยอมอุทธรณ์ทางหนังสือทั้งทางแพ่งและทางอาญา และเจ้าคุณนายกกับรับรองแล้วเพราะเรื่องจำคุก แต่ก็สุดแล้วแต่ที่ประชุม

ขุนสกลนครวิศศึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าวตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมแถลงมาแล้ว ความจริงได้คิดว่าเป็นการถูกต้อง สำหรับทางคดีอาญาแล้ว เจ้าคุณนายกกับรับรอง โดยความจริงใจว่า อาญาคงจะให้เป็นไปได้ แต่ไม่ได้พูดในเรื่องทางแพ่งเลย แปลว่าเรื่องแพ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับทรัพย์สินเงินทอง เพราะฉะนั้นในข้อที่ข้าพเจ้าได้ขอแปรญัตติในข้อนั้นก็นับว่าเป็นสิทธิเดิม ไม่ใช่เป็นการแก้ส่วนทางศาลจะจัดอย่างไรกัน เหตุผลขอแก้มานี้ ก็ได้อภิปรายกันมานานแล้ว โดยเฉพาะเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการกระทบกระเทือนไปในส่วนทางบริหารของฝ่ายคณะรัฐบาล และโดยที่สภาฯ มีอำนาจในการที่วินิจฉัยว่าการอย่างไรจะเป็นอย่างไร และเมื่อแก้ไขใหม่ในสมัยประชาธิปไตย ประชาชนมีสิทธิเข้าควบคุมเสรีภาพและสิทธิของตัวเอง จึงควรให้อำนาจสภาฯ นี้ ลงมติวินิจฉัยเอาเอง ตามอำนาจ

เจ้าพระยาศรัทธาธรรมมาสิเบศ์ กล่าวอีกว่า เมื่อได้อ้างถึงคำของเจ้าคุณนายกแล้ว ตามที่ข้าพเจ้าทราบนั้นดูเหมือนท่านจะเห็นเพราะว่าคดี

ที่จำคุกแม่แต่วันเดียว ให้อุทธรณ์นอกนั้นขอให้ขึ้นไปตามเดิม ตาม
 ที่ท่านว่า ควรจะให้ปรองดองกันเสีย คือแปลว่าการจำคุกนั้น แม่
 แต่วันเดียวขึ้นไป ก็ขอให้อุทธรณ์เต็มที่ ไม่ต้องมีผู้รับรอง แต่
 ว่าถ้าเป็นการปรับอย่างนั้นแล้ว ก็ขอให้ขึ้นไปตามกฎหมายเดิม คือ
 เว้นแต่จำคุก จำคุกให้อุทธรณ์ได้ อย่างนั้นจะก้อหนักให้กลายเป็น
 เบาไปได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านเองจะพอใจแล้ว

ขุนสมหารพิศคดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าววา
 พุดตามที่ท่านรัฐมนตรีผู้หนึ่งได้กล่าวไว้ ถ้าเป็นเรื่องจำคุก ดูเหมือน
 ว่าจะยอมกันได้ ถ้าเป็นเรื่องอื่นยอมไม่ได้ ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย เพราะ
 เหตุว่าการจำคุกในทางอาชญา นอกจากจำคุกแล้วปรับอีก ถ้าหากว่าไม่
 มีปรับแล้วก็ของจำคุก เพราะฉะนั้นทำให้กฎหมายอื่นเกิดยุ่งยากใหญ่
 อะไรที่เป็นอาชญาแล้ว ยกเว้นที่ เพราะฉะนั้นมีความเห็นอย่างนี้

ขุนวรดิษฐ์ตรุณเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าววา
 เพื่อให้ บัญหาเรื่องนั้นเข้า ข้าพเจ้าจึง ขอถามรัฐมนตรีว่าการกระ
 ทรวงยุติธรรมว่า ถ้าจะออกกฎหมายไปอย่างที่ท่านผู้เสนอแก้ จะ
 เสียหายแก่บ้านเมืองอย่างไรหรือไม่ กระทบกระเทือนกับนานาประเทศ
 อย่างไรบ้าง ถ้าเห็นว่าไม่เป็นการเสียหายอย่างไรแล้ว ก็ไม่ควรขัด
 ข้องอย่างไรเลย

พระยาศรีสุนทรโวหาร ภูเกตุ กล่าวถึง ข้าพเจ้าบอกแต่ไว้ในส่วน
 ตัวข้าพเจ้าไม่ขัดข้อง แต่วิธีทรงนี้ ข้าพเจ้าไม่มีเวลาไปดู แต่พูดแต่
 ว่า ข้าพเจ้าวางมาแล้ว ข้าพเจ้ายืนยันตามร่างเดิมของข้าพเจ้า แต่
 ในบังคับวิธีการจะเอาอย่าง “คอนติเนนต์” ก็อุทธรณ์ได้ทุกอย่าง ไม่
 เสียหายแก่ศาล แต่ที่เราต้องเพิ่มผู้พิพากษา แต่ที่เดิมนั้นคง
 ตามส่วน เพราะเหตุว่าถ้าอนุญาตให้อุทธรณ์กันทุก ๆ คดีแล้ว เรื่อง
 ต่าง ๆ ก็ต้องไปช้าอยู่ที่ศาลอุทธรณ์ ถ้าใครไม่มีหลักฐานพอ ก็ประกัน
 ไม่ได้ ก็ต้องติดอยู่นาน แทนที่จะไปถึงศาล และศาลตัดสินภายใน
 ๓-๔ เดือน อาจจะต้องถึงปี ความเสียหายอันนี้ ไม่ใช่ของศาลเสีย
 หายอยู่ที่ความนั้น

เจ้าพระยาศรีธรรมราชเบศร์ กล่าวถึง เรื่องนี้ถ้ารอไว้จะมี การ
 พิจารณาอีกคือ เพื่อให้ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมไปพิจารณา
 ข้าพเจ้าอยากให้เป็นเช่นนี้ รอไว้ก่อน บางทีสมาชิกผู้หนึ่งจะเจ้า
 ใจคำของข้าพเจ้าผิด ข้าพเจ้าว่าไม่ได้อุทธรณ์ไม่ได้ ถ้าหากว่าเป็นแต่
 ปรับอย่างเดียว ข้าพเจ้าบอกว่าวิธีที่จะแก้หนักให้เป็นเบาขึ้นคือ นียมนั้น
 ว่าเจ้าคุณนายท่านนั้น ข้าพเจ้าพูดถึงในส่วนที่ท่านเห็นด้วยว่าอุทธรณ์
 ตามนั้น ถ้าหากว่าในเรื่องจำคุก นอกจากนั้นขอให้คงเดิม ข้าพเจ้า
 ไม่ได้บอกอย่างอื่นว่าปรับเป็นอาชญาเหมือนกัน แต่ถ้าเป็นอาชญา ที่
 ผู้พิพากษาไม่ได้จำคุกแล้วจะต้องให้มีคำรับรองเป็นวิธีที่จะทำให้การ

ดำเนินไปโดยที่มีการอุทธรณ์ ไม่ต้องแก้มากมายนัก อย่างที่ท่านรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงยุติธรรมว่า ถ้ามีอุทธรณ์มากเกินไปแล้วจะทำให้คดี
ค้างคั่งมาก เพราะฉะนั้นตามที่เจ้าคุณนายกเสด็จเหตุผลอันนั้น ข้าพเจ้า
ก็เห็นด้วย ถ้าแก้ตามนั้นแล้วรัฐบาลก็จะไม่ขัดข้อง ถ้าจะพิจารณา
ดูกันให้ละเอียดใหม่แล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าควรจะสามารถเอาได้เวลาถึง ^๕ เวลา
ควรพิจารณาเรื่องอื่นกันเสียก่อน

ขุนอินทรภักดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวหาว่า ข้าพเจ้า
จำได้ว่าคราวปรึกษาครั้งก่อน มีสมาชิกยื่นพระราชบัญญัติเข้าไป ทาง
รัฐบาลขัดข้องว่ายังไม่ได้ปรึกษา อาจจะเป็นการขัดต่อกฎหมายอื่น
ประการใดบ้าง แล้วรัฐบาลรับเอาไปพิจารณา ถ้าเห็นว่าสมควร
ประการใดจะร่างพระราชบัญญัติฉบับนั้นมายังสภาฯ ภายหลังครั้น
รัฐบาลร่างพระราชบัญญัติ ฉบับนั้นมาแล้ว โดยเข้าใจว่าคงจะได้
ตรวจหลักกฎหมายต่างๆ เมื่อตรวจแล้วก็เสนอเข้ามา แล้วสภาฯ ก็
รับพระราชบัญญัติฉบับนั้นไว้พิจารณา รัฐบาลขอรับรองให้สภาฯ
พิจารณาพระราชบัญญัติฉบับนี้ ^๕ เมื่อปรึกษา
พระราชบัญญัติฉบับนั้นต่อมาโดยรวดเร็ว ตามความขอรับรองของ
รัฐบาล เมื่อสมาชิกแปรญัตติเข้าไป ทางรัฐบาลจะขอกลับว่าเขา
ไปพิจารณาใหม่ในเดือนสิงหาคมเช่น ^๕ จะดูกระไรอยู่ที่ประชุมขอให้
ไตร่ตรองดู

ขุนศุภคนธทิกศึกษาการ ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าววา
 ในเรื่องนี้เกี่ยวกับเรื่องเก่า ถ้าหากว่าศาลจะได้พิพากษาให้ปรับแล้ว
 กระทรวงไม่ยอมให้รับการอุทธรณ์แล้ว อาจจะเป็นโอกาสให้คดี
 ในคดีที่ไม่พอใจ การปรับขึ้นศาลนั้น เมื่อไม่มีเงินก็ต้องจำแทน นี่
 เป็นทางหนึ่งที่ประชาชนทั้งหลายที่อุทธรณ์ไม่ได้ เป็นการตัดสิทธิเสรีภาพ
 ซึ่งข้าพเจ้าเป็นผู้แทนราษฎร จำเป็นจะต้องระวังสิทธิ ในเรื่องที่รัฐบาล
 จะขอปรับเรื่องนี้ไปพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง คงจะได้รู้คดีแล้วว่า ใน
 อังกฤษหมายทุก ๆ ทางที่มานี้ สัมมุติว่าทำได้แล้วโดยเต็มความสามารถ
 ถ้าหากว่าจะให้นำหนักไปปรับอีกนั้น เป็นความไม่สามารถ และ
 การที่ไม่ต้องการจะให้กฎหมายออกทันที เพื่อจะไม่ให้ราษฎรได้รับสิทธิ
 ดั่งเช่นเท่านั้น และข้าพเจ้ายังคิดเคยไปอีกว่า ไปแบบเช่นนั้น ในเรื่อง
 ทมัสมาชิกร่างพระราชบัญญัตินั้น ถ้าหากว่าเราจะรักษารัฐธรรมนูญ
 แล้ว เมื่อได้รับญัตตินั้นควรประชุมปรึกษาหารือกันครั้นถึงสภาฯ จะพูด
 ว่าเรื่องนั้นเรื่องนี้เป็นอย่างไรเช่นนั้น จึงขอฝากความสังเกตไว้ด้วย ขอ
 ให้สภาฯ ให้อำนาจควบคุมจริงๆ

พระยานิติศาสตร์ไพศาล กล่าววา รัฐบาลรับเรื่องนี้เป็นแล้ว
 และทำให้ตามใจสมัครแล้ว ครั้นกลับมาสมัครก็ขอเพิ่มจากหลักการ
 ที่ได้เสนอมานี้แต่ครั้งก่อน อย่าเข้าใจว่ารัฐบาลทำผิด ความประสงค์
 คือสมัครคิดจะให้ มุขปรับเรื่อง คือเนติบัณฑิตหรือผู้ทรมปริญญา หรือ

ถ้าถ้าอุทธรณ์ข้อกฎหมายแต่ให้วินิจฉัยถึงข้อเท็จจริง ครั้นกลับมาอีก
รัฐบาลไม่เห็นด้วยในข้อเท็จจริง ด้วยสิ่งซึ่งขอรับรองนั้น รัฐบาลเห็น
ด้วยว่าควรเพิ่มอาวุโสไปให้เป็นผู้คงแก่เรียนจริงๆ ครั้นมาถึง มีสมาชิก
เสนอว่าขอให้อุทธรณ์ข้อกฎหมายได้ด้วยไม่มีผู้รับรองเลย จะมาโทษ
รัฐบาลว่า รัฐบาลไม่ทำให้ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเลย

ขุนสกลวิชิตศึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าวว่
จะเพาะแต่ในการที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมได้บอก่า ในข้อ
ขอให้อุทธรณ์เป็นข้อกฎหมายได้เป็นการเพิ่มชั้นนั้น ข้าพเจ้าคิดว่า
เป็นการผิดไป ไม่ใช่ความจริง เพราะเป็นข้อกฎหมายแต่กฎหมาย
ยอมให้อุทธรณ์ได้เสมอ ในการที่พูดว่าข้อกฎหมายไม่ให้อุทธรณ์
กฎหมายไม่ได้บัญญัติเช่นนั้น เรามีอยู่แล้ว และเพาะอย่างยิ่ง ใน
การที่ข้าพเจ้าเสนอแปรญัตติไม่ใช่เป็นการแก้ เพราะในการที่ข้าพเจ้า
เสนอในครั้งก่อนที่ประชุมได้ แปรญัตติเปลี่ยนรูปไปอีกต่างหาก เป็นวิธีที่
เจ้าคุณนายกกถ่าวว่า การลงโทษในทางอาชญาอันควรได้รับอุทธรณ์
ได้จึงปรึกษาในข้อนี้ในอีก ในข้อนี้ทางรัฐบาลไม่เห็นด้วย เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าเสนอแปรญัตติไม่ใช่กลับเสีย และรัฐบาลก็ไม่ขัดข้องอะไร

พระยานิติศาสตร์ไพศาล กล่าวว่ สำหรับข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้า
เห็นเคยไปอีก คือให้อุทธรณ์ไปได้ ทั้งทางแพ่งและทางอาชญา จะ
เขาก็เอา ไม่เห็นมีอะไร ไม่ต้องคัดค้านอะไรอีก และทางศาลก็ต้อง
ปฏิบัติตาม

ขุนสุมอาหารหิระศักดิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าววา
ข้าพเจ้าขอกราบเรียนว่าที่ขอแปรญัตตินี้ ถ้าที่ประชุมโหวตกันแล้ว ก็ไม่
คดีสิทธิที่จะแปรญัตติหลังกัน สันนิษฐานว่าถ้าฝ่ายนี้แพ้คะแนน โหวตลงไป
ข้าพเจ้าขอเสนอว่าให้สมาชิกข้างที่มติสิทธิที่จะแปรญัตตินั้น แปรญัตติเป็น
ตอน ๆ ในความนั้นได้อีก ถ้ามีกรณีนั้นจะเป็นการเสียประโยชน์ไป ข้าพเจ้า
ขอเสนอไว้เช่นนี้ แต่ก่เด้อแต่ที่ประชุมจะเห็นอย่างไร ถ้าหากว่าที่
ประชุมเห็นว่าคะแนนสู้ไม่ได้ ข้าพเจ้าจะแปรต่อไปก็เสียเวลา

ประธานสภาฯ กล่าววา ความหมายที่รัฐบาลเสนอมานับที่สมาชิก
เสนอมานั้นหนักเบาผิดกัน เพราะฉะนั้น ถ้าจะขอให้ โหวตในชั้นนี้แปลว่า
โหวตตามหลักการ การ โหวตนั้นด้วยคำแก้ไขกันได้

ขุนสุมคนรวิศศึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าววา
คิดว่าเป็นแต่เพียงคำเสนอแปรญัตติแรกที่ข้าพเจ้าเสนอเท่านั้น หากว่า
ข้าพเจ้าจะแพ้ อาจจะมีสมาชิกเสนออย่างอื่น อาจจะไม่พ้องกับข้าพเจ้า
ก็มี

ประธานสภาฯ กล่าววา ให้ ถ้อยว่า เราจะโหวตกับในเรื่องการ
แปรญัตติหลังไม่ระดัดถึงถ้อยคำ ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะเป็นไปตามที่
สมาชิกเสนอใหม่ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรอง ๓๘ ท่าน

ประธานสภา ฯ กล่าว ว่า ไปอีกว่า ท่านผู้ใดไม่เห็นว่าจะ
เป็นไปในทางที่รัฐบาลเสนอมา โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรอง ๑๗ ท่าน เป็นอันว่าให้เป็นไปตามที่สมาชิก
เสนอ

ประธานสภา ฯ กล่าว ว่า ต่อไปในเรื่องถ้อยคำ

ขุนสุนทรวิทศึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าว ว่า
ข้าพเจ้าขอขึ้นตามคำที่ข้าพเจ้าเสนอนั้น เชื่อว่าคงจะเป็นที่พอใจ

ประธานสภา ฯ กล่าว ว่า ท่านผู้ใดเห็นจะมีแก้ไขถ้อยคำอะไรบ้าง
นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
ถามว่า ขอแปรความในวรรค ๓ บรรทัดที่ ๒ ตัดคำว่า “ใน” ออก
อ้างว่า “ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓ วรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติ
ลักษณะอุทธรณ์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน” นั้น
ตอนหนึ่ง กับอีกตอนหนึ่ง เพิ่มคำ “หรืออธิบดีกรมอัยการ หรือ
เนติบัณฑิตสยาม ๒ นาย” เพิ่มต่อลงไป

นายมงคล รัตนวิจิตร รับรอง

ประธานสภา ฯ กล่าว ว่า ชัดหรือหรือไม่ ผู้เสนอเดิม

ขุนสุนทรวิทศึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าว ว่า
ไม่ชัดหรือ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ความในนั้นก็ต้องเขาค่อย

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า เรื่องขอให้อาเนกบัณฑิต
ศึกษามอย่างเดียว เพราะว่าผู้ที่ได้ปริญญาอย่างอื่นนั้นไม่ได้เป็นที่เกี่ยว
ข้องในการคดี เขาจะได้ปริญญาอะไรก็ตาม ถ้าเขาไม่เป็นเนติบัณฑิต
ศึกษามของเรา เราไม่ยอม ถือเนติบัณฑิตศึกษามเป็นที่สุด

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศ์ กล่าวว่า ตามที่ได้มีแปรรูปคดี และ
ได้มีตกลงไปแล้วนั้น ไม่มีเนติบัณฑิตศึกษาม และเพื่อตกลงกันแล้วไม่ได้
แก้ถ้อยคำ เพราะฉะนั้นขอให้ขึ้นไปตามหลักที่วางนั้น

ขุนสุมหากรหิระคดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าวว่า ตาม
ที่ทนายรัฐมนตรีวางนั้น ข้าพเจ้าเห็นด้วยที่ทำไปแล้วนั้น แก้ก็ไม่ได้

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศ์ กล่าวว่า ถูกแล้ว รัฐบาลยอมให้แก้
แล้วก็ปล่อยให้โศก โศกไปแล้ว ตามที่อ่านนั้น ข้าพเจ้าจำได้ว่า
ประธานได้ถามสมาชิกว่า จะมีแก้หรือไม่ สมาชิกบอกว่าเขาอย่างนั้น
ประธานบอกว่าโศกแล้ว เพราะฉะนั้นแก้เพราะถ้อยคำ นี้ไปเติมหลัก
มาใหม่ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรเติม

นายมงคล รัตนวิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช
กล่าวว่า หลกนข้าพเจ้ารับรอง และยังยืนยันว่าไม่ใช่หลักที่เกิดขึ้นใหม่
เป็นหลักที่สมาชิกเสนอขึ้นมา อีกประการหนึ่ง ที่สมาชิกเสนอไปก็ไม่

ศักดิ์สิทธิ์สมาธิกเส่นอนมาเมอมผู้รับรอง ถ้าหากว่าเกิดปัญหาโต้เถียง
ในที่ประชุมก็เป็นปัญหาที่ประชุมจะลงมติพิจารณาว่าถูกหรือผิด

เจ้าพระยาศรีธรรมราชเบศ์ กล่าวว่ ถ้าท่านจะแปรญัตติท่านต้อง
แปรเสียก่อน เพราะเหตุว่ท่านประธานฯ ได้ถามว่จะเอาตามนี้หรือ
อย่างไรควรจะแปรเสียก่อน นี่เป็นคกไปแล้ว ะหมาย่อนของรัฐบาล
ไม่ใช่ว่เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าจะชอบ แต่ว่เราต้องเคารพตามคะแนนเสียง
ของที่ประชุม เมื่อที่ประชุมไม่เอาตามที่รัฐบาลเส่นอน ก็ต้องถอ
ตามนั้น

นายสรอย ณะดำปวง ผู้แทนราษฎรจังหวัดลำปาง กล่าวว่
เมื่อคกได้ มีสมาธิกโดยอภิปรายแล้วว่ ถ้าหากว่ได้มีการ รับหลักการ
ก็จะเอาตามรัฐบาลหรือสมาธิกเส่นอน แต่ยังย้ำอีกว่ไม่ศักดิ์สิทธิ์ของ
สมาธิก แล้วข้าพเจ้ายังเห็นคอไปอีกว่ข้อความใดที่ผู้เส่นอนรับรอง
แล้ว ผู้อื่นไม่มีอำนาจอภิปรายได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าที่ประชุมทั้งหมดมี
อำนาจ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่ ตามความเข้าใจของข้าพเจ้า ท่านประธานฯ ย้ำว่ ไม่ศักดิ์
สิทธิ์ของสมาธิกที่จะขอแปรญัตติข้อความ คำว่ “ข้อความ” และคำว่
“ถ้อยคำ” น ถ้าข้าพเจ้าจำไม่ผิด ข้าพเจ้าก็จำได้อย่างที่สมาธิกผู้หนึ่ง

เสนอมาว่าท่านประธานพูดว่าข้อความ เมื่อเราจะแก้ข้อความในหลักการ
นี้เพียงเล็กน้อย ข้าพเจ้าคิดว่าพอทำได้

เจ้าพระยาศรีธรรมราชเข็ค กล่าวว่่า ไม่ใช่ว่าข้าพเจ้าไม่อยากจะ
ให้แก้ คือเสียหลักการ ขอให้เป็นอย่างนี้ คือเดิมรัฐบาตเสนอมาอย่าง
หนึ่ง ซึ่งมีค่าอยู่อย่างนี้ แต่มีสมาชิกแปรไปอย่างนี้ แล้วหากว่าจะแปร
จากที่สมาชิกแปร ควรจะแปรเสียก่อน แล้วประธานฯ จึงจะได้เอา
ค่าแปรญัตติมา บอกว่ามีค่าแปรญัตติอยู่ ๒ ฉบับ ค่าแปรญัตติของ
สมาชิกผู้โน้น แต่อีกของอีกท่านหนึ่ง แปรอันที่ ๑, ๒ ได้ตกไปแล้ว
จะกลับแปรอีกไม่ได้ ถ้ามีญัตติ ๓ อัน คือ ๑, ๒, ๓ ก็คนนั้นแปร
อย่างนี้ คนนั้นแปรอย่างโน้น แปรที่ ๑, ๒, ๓ อย่างนั้นได้ตกไปแล้ว
จะกลับมาแปรใหม่อีกไม่ได้ เพราะได้ตกลงกันหมดแล้ว อยากจะให้
ท่านที่ปรึกษาฯ แจง

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า ประเดี่ยวก่อน ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าพูดไป
เมื่อ ข้าพเจ้าสารภาพที่เคยว่่า การที่สมาชิกคิดว่าผิดหลักการหรือไม่
นั้น ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเลย ข้าพเจ้าเข้าใจว่าจะเบียดเบียนกันไปนั้น ไม่ให้
ผิดความหมายของหลักที่เราจับไป ข้าพเจ้าถ้อยเพียงว่าถ้อยคำที่ไม่เบียดเบียน
หลักนั้นเป็นถ้อยคำที่ถูกต้อง แต่เป็นข้อกฎหมายซึ่งข้าพเจ้ารับสารภาพว่่า
รู้อันถึง

ขุนเสนาบดีผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวถึงความจริง
 ในข้อนี้เป็นอย่างนี้ เดิมทีสมาชิกคนหนึ่งขอแปรญัตติตั้งหน้าไว้ว่า
 ถ้าหากว่าฝ่ายสมาชิกแพ้นัด จะควรให้แปรญัตติได้ ส่วนสมาชิก
 ชะนะแต่ัว ไม่ได้พูดถึง บัดนี้สมาชิกก็ชะนะแต่ัว จะแปรอะไรก็แปร
 ไม่ได้ เพื่อจะได้ดำเนินการต่อไป ไม่ควรให้แปรหลักการอีก ถ้าขึ้น
 ให้งปร้อกรฐาตถ์จะคองแย้ ที่เดี่ยวคองเขาเนติบัญญัติตามหัวเมืองก็หา
 ไม่ค่อยได้ ไม่ใช่ข้าพเจ้าแตก ขอโทษ ข้าพเจ้าพูดตรงไปตรงมา
 ข้าพเจ้าไม่เอียงของอเดียวแต่ียว

นายมงคล รัตนวิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช
 กล่าวว่า เรื่องนี้ข้าพเจ้ายืนยันว่า สมาชิกยังจะทำได้ โดยอาศัยเหตุ
 ๒ ประการ ประการหนึ่งเรื่องที่ตั้งสมาชิกเด่อนอนไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นใหม่เป็น
 เรื่องที่รัฐบาตรับรองแต่ัว ประการที่สองที่ว่าที่ประชุมตกลงมติให้ตกไป
 แต่ัวนั้นไม่ใช่เรื่องชะนะคน ถ้าชาวตง มติเป็นคำแต่ัวจะมารอเบนชาว อย่าง
 นั้นไม่ได้แน่ ข้าพเจ้าไม่ยอมทเดียว เดี่ยวนไม่ใช่อย่างนั้น คือเป็นเรื่องเดิม
 อย่างเดิมนั้นเอง ตามที่รัฐบาตเสนอน้อย่างที่ตกลงกันนั้นเอง แต่ัวยังมี
 สมาชิกยืนยันว่า ถ้าเราแปรอย่างนี้ไม่ตัดสิทธิ์ของสมาชิกที่จะแปรต่อไปอีก
 ความจริงข้าพเจ้าเตรียมจะเสนอยืนยันตามความ แต่ทำนประธานรับรอง
 ว่าจะแปรต่อไปได้ ข้าพเจ้าก็เลยไม่พูด เพราะฉะนั้นขอให้ที่ประชุม
 พิจารณาว่า เราควรจะแปรกันได้หรือไม่ เป็นทางการต่อไป

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
 กล่าวว่่า ในเรื่องนั้นเรามาถึงปัญหาในเรื่องข้อบังคับว่าจะทำได้หรือไม่
 ข้าพเจ้าเห็นว่าทำได้ มีปัญหาว่า ทำได้นั้นเป็นอย่างไร ในเมื่อมี
 สมาชิกขอแปรญัตติขึ้นมาเช่นนั้น เรายังไม่รู้แน่นอนว่าคำแปรญัตติของ
 สมาชิกนั้นจะเป็นอย่างไร ทั้งนี้สำหรับประธานถาม ถามภายหลังสมาชิกว่า
 จะเอาอย่างไรหรือไม่ แต่มีสมาชิกผู้หนึ่งได้กล่าวไว้แล้ว คือหมายความว่า
 ว่าเราจะแปรญัตติของสมาชิกผู้หนึ่งโดยสมบูรณ์เสียก่อน ตกตั้งก็มา
 แปรญัตติของสมาชิก ๕-๕ ครั้ง ของรัฐบาล ๕-๕ ครั้ง กว่าจะได้
 ญัตติสมบูรณ์ก็เป็นการยืดยาว ทั้งนี้เราจะตั้งปัญหาบ้างว่าถ้าเราจะตกลง
 ตามสมาชิกผู้หนึ่ง ก็เป็นอันว่ายังส่งวนลัทธิแปรญัตติหลักการนั้นได้ การ
 เพิ่มข้อความเป็นการแปรญัตติให้เข้ากับร่างเดิมของรัฐบาล หาได้เป็น
 การเปลี่ยนแปลงการอย่างใดไม่ แต่เป็นปัญหาในข้อบังคับ จะตัดสิน
 อย่างไรก็แล้วแต่

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศร์ กล่าวว่่า ที่จริงข้าพเจ้าไม่อยากจะเถียง
 ในเรื่องข้อบังคับเลย แต่พะเอินมีความจำเป็นในเรื่องนี้ ไม่ใช่จะจำกัด
 ในเรื่องไม่ให้ท่านพูดหาได้ ในเรื่องนมหลักการคือว่า มีผู้แปรญัตติ
 จะถือเอาตามหลักการอันหนึ่ง แล้วที่รัฐบาลเสนอมาจนตกไปหมด แล้วก็
 ให้ถือตามนั้น ด้วยเหตุนี้ท่านจะมาแปรใหม่ไม่ใช่หักเดิมเลย เป็นเรื่อง
 ที่ว่าประธานให้หยุดพักสำหรับปรึกษาเรื่องนี้ แล้วพอมาถึง ท่านสมาชิก

ก็คิดว่าไม่มีเนติบัณฑิตรับรอง นายรัฐบาดถึ้อว่าเป็นหลักสำคัญคนหนึ่ง
ที่เดียวที่จะแปรต่อไปไม่ได้ ถ้าจะแปรแต่ก็ค้องแปรเสียก่อน คือท่าน
สมาชิกรัฐธรรมนูญอย่างนั้นแล้วท่านก็แปรต่อ เพื่อให้มีเนติบัณฑิตสยามรับรอง
แล้วท่านประธานก็ได้ให้ใจด้วยกัน ในระหว่างท่านสมาชิกรัฐธรรมนูญคนนั้นแต่ละคน
หลักการอันหนึ่งเป็นหลักการใหม่ได้รับรองแล้ว แล้วจะมาแปรใหม่เช่นนั้น
เห็นว่าไม่มีที่สุดที่จะมาแก้เราตกลงไปแล้วในหลักการนั้น

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า ปัญหาเรื่องหลักการพระราชบัญญัติที่
เราจะมี ๆ กันมานั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่่ากว้างเหลือเกิน เพราะฉะนั้นในหน้าที่
สภา ฯ นี้ได้มอบให้ข้าพเจ้าเป็นประธานเรียบเรียงปรับปรุงข้อบังคับการประชุม
และปฏิญญาของสภา ฯ ใหม่ จึงได้วางไว้ว่า ผู้ใดจะเสนอร่าง
พระราชบัญญัติมา จะต้องวางหลักการว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้หลักการ
อย่างไรบ้าง แต่ก็มีคำสั่งอย่างไร เพื่อจะตัดปัญหาอันนี้ แต่
ก่อนนี้เราทำกันเพียงว่า จะควรแก้หรือไม่แก้เท่านั้น เพราะฉะนั้นปัญหา
ที่เกิดขึ้นมาทุกที ถ้าข้อบังคับฉบับนั้นมาปัญหาอันนี้จะหมดไป เพราะ
ฉะนั้นจึงอยากจะขอความเห็นในที่ประชุมว่่า คำที่สมาชิกรัฐธรรมนูญ
เกี่ยวกับหลักการหรือไม่ ถ้าหากว่่าเกี่ยวกับหลักการก็เพิ่มเติมไม่ได้
แต่ก่อนที่เราจะลงมติกัน เราก็คงควรพิจารณาว่าเราที่ปรึกษาคนหนึ่ง ขอเชิญ
ที่ปรึกษาแจ้ง

หม่อมเจ้าวรรณไวทยากร วรวรรณ ทรงท้าวว่า เรื่องข้าพเจ้า
 ได้รับปรึกษาจากรัฐบาลตลอดมา และข้าพเจ้าขอแสดงดังต่อไปนี้
 คือว่าท่านสมาชิกเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับหนึ่ง รัฐบาลรับ
 เอาไปพิจารณาแต่ก็ร่างมาใหม่ว่าอย่างนั้น ครั้นมาเสนอสภาฯ มีสมาชิก
 ยังไม่พอใจในมาตรา ๓ ก็ได้อภิปรายกันไปมา ในที่สุดท่านประธาน
 ได้ขอให้หยุดพัก ๓๐ นาที เพื่อทำความตกลงปรองดองกัน คือแปลว่า
 ท่านพวกร่วมสมาชิกมีความเห็นต่าง ๆ ก็จะได้ รวมกันทำประมุขิตี ครั้นเมื่อ
 ประชุมใหม่ก็ได้รับประมุขิตีใหม่ ซึ่งข้าพเจ้าเองก็เข้าใจว่าคำประ
 มุขิตีอันนั้นได้เป็นตกลงในระหว่างสมาชิกแล้ว และท่านขุนผู้คนฯ
 ผู้เสนอก็ทำให้ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเป็นตกลงกันแล้ว ในประมุขิตีอันนั้น
 มีขยายความในการที่จะให้สิทธิยุทธรณ์ ไปด้วย และทางรัฐบาลไม่ได้ขัดข้อง
 คือข้าพเจ้าเองก็ได้ให้คำปรึกษาแก่รัฐบาลว่าควรจะยอมเขา คือรัฐบาล
 ไม่ขัดข้อง ทั้งนี้ข้าพเจ้าอาศัยหลักที่ว่าในคำประมุขิตีนั้นได้ถอนเนติบัญญัติ
 ออกอยู่ในข้อที่จะให้ เนติบัญญัติรับรองหรือไม่ ซึ่งเป็นหลักใหม่
 ไม่ใช่เป็นหลักที่ใช้ อยู่ในกฎหมายเดิยจน คราวนี้เมื่อให้ผู้รับรองเป็น
 ผู้พิพากษาที่เกี่ยวข้องก็ดี หรืออธิบดีกรมอัยการก็ดี ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่าย
 กฎหมายของรัฐบาล เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าทาง
 รัฐบาลตกลงไม่ได้ และรัฐบาลก็ไม่ได้ขัดข้อง เพราะเมื่อลงมติทางฝ่าย
 รัฐบาลไม่ยกมือคัดค้านสักคนหนึ่ง ทั้งนี้อาศัยความเข้าใจโดยบริสุทธิ์

ใจว่าได้ตกลงกันเป็นเช่นนั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็ถามว่า ถ้าจะถือเครื่อง
 ตามระเบียบแล้ว ก็คงถือว่าสมาชิกจะแปรญัตติแล้วต้องแปรในขณะนั้น
 แต่ในครั้งท่านประธานให้ โอกาสยุติธรรมเป็นอย่างดี คือท่านถามว่า
 การที่จะเติมเนติบัญญัติสยามนี้เป็นเหตุถกการหรือไม่ ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็น
 หลักใหม่ เพราะเราไม่ได้ใช้หลักนี้มาก่อน ข้าพเจ้าไม่อยากจะ
 คัดค้านทางของสมาชิก เพราะข้าพเจ้าเองไม่ได้เชื่อเลยว่าท่านสมาชิก
 ในการที่ไม่ได้เสนอแปรญัตติในครั้งนั้นคิดจะเอาเรื่องเอาเปรียบรัฐบาล แต่
 ข้าพเจ้าคิดว่าสภาฯ จะให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมไปไต่ถาม
 ในหลักการนี้ดี เพราะเป็นความใหม่ และความตกลงที่รัฐบาลไม่ได้
 คิดคำนึง และเพราะอย่างยิ่งที่เจ้าคุณนายกฯ ไม่ได้ฟังอยู่ในที่นี้ ความ
 รับผิดชอบก่อนที่รัฐบาลจะตกลงไปนั้น ควรจะให้ โอกาสแก่รัฐบาลได้
 พิจารณาในเรื่องใหม่ แต่ถ้าเป็นอันตกลงไปตามที่แปรญัตติของขุนสุคนธ์
 แล้ว รัฐบาลได้พิจารณาและได้เอื้อมสั่นค้อนไม่คัดค้าน ถ้าอย่างนั้นก็
 เป็นอันตกลงกันได้ทีเดียว แต่ถ้าพิจารณาแปรญัตติใหม่แล้ว ข้าพเจ้า
 เห็นว่าเป็นการยุติธรรมที่จะให้ รัฐบาลมีเวลาที่จะไต่ถามในข้อที่จะให้
 เนติบัญญัติรับรองนด้วย

หลวงวรนิติปรีชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดสงขลา กล่าวว่า เมื่อ
 ก่อนที่จะลงมติ ข้าพเจ้าจำได้ว่า ประธานได้ขอฟังที่ประชุมว่าถ้าหากว่า
 คำแปรญัตติของผู้ นแพ ที่ประชุมจะให้ สมาชิกผู้อื่นแปรญัตติในความ

ต่อไปได้ เมื่อเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าเมื่อฝ่ายรัฐบาลแพ้ไป ก็จำเป็น
จำต้องใช้ ญัตติของสมาชิกผู้เสนอไว้เดิมนี้เป็นข้อคัดค้าน จะให้แปร
เป็นอื่นไม่ได้

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า นั้นไม่เป็นปัญหา การแปรนั้นแปรด้วยคำ
อะไรต่ออะไรก็ได้ แต่อย่าแปรในหลักการของเขา และรัฐบาลแปรใน
ถ้อยคำของเขา หลักการนั้นเป็นข้อสำคัญ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ข้าพเจ้าขอพูดสักเล็กน้อย หมั่นไม่ว่าข้าพเจ้าหรือท่านหรือ
รัฐบาลก็ออกจะงง ๆ กันทั้งนั้น หมั่นทำงานกันมากทำให้ สมองมันงงไป
มาก ข้าพเจ้าก็แทบแยเหมือนกันเพราะฉะนั้นในหลักการข้อนี้ เมื่อได้ฟัง
คำอธิบายแล้ว ข้าพเจ้าก็ยิ่งข้องใจอยู่แต่ก็ไม่คิดใจเหมือนกัน แต่ข้าพเจ้า
อยากจะฝากความสงสัยเกิดใจขอหนึ่งว่า เรื่องนี้รัฐบาลก็จะรับไปพิจารณา
และรัฐบาลขอรับรองว่ามีข้อบกพร่องอยู่ อย่างพระราชบัญญัติข้าราชการ
พลเรือนเราเคยพาดพิงมาแต่แล้ว และข้าพเจ้าก็รู้สึกข้องใจเหมือนกันว่า
พระราชบัญญัตินี้ได้ออกไปอย่างนี้จะเกิดเสียหาย และรัฐบาลก็รับรอง
ว่าอาจจะมีข้อบกพร่องในทางหลักวิชาอยู่บ้าง เมื่อเช่นนี้ข้าพเจ้าก็ไม่รู้ว่า
จะทำอย่างไร อยากจะให้กฎหมายนี้ออกเสียเถิด แต่ถ้าวออกไปก็จะ
บกพร่อง เราอยากจะทำกันอย่าง ชนรทไฟด่วน อย่างนี้ที่สุดแล้วแต่ท่าน
ประธานจะตัดสินเอาเอง

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า เมื่อคนขายเจ้าได้ตั้งขอปรึกษาไปแต่
ว่่า ใน ๒ คำที่ท่านสมาชิกผู้หนึ่งขอเพิ่มเนติบัญญัติสยาม กับขอตัดคำ
ว่่า “ใน” ออกเกี่ยวกับหลักการ เพราะฉะนั้นจึงใคร่จะขอความเห็น
ในที่ประชุมนี้ในการลงมติ ขอได้โปรดตัดสินใจให้แน่วแน่ อย่าให้มี
แอบส่งเตนกันเดย เพื่อจะได้กระแนอย่างสมบูรณ์ว่่า ถ้อยคำที่แปรนั้น
เป็นหลักการหรือไม่ ถ้าเป็นหลักการก็จะตัดออกเดย ท่านผู้ใด
เห็นว่าถ้อยคำที่สมาชิกขอเพิ่มไปอีก นอกจากที่เสนอไว้เด่นั้นเป็นหลัก
การ หรือเห็นว่าถ้อยคำที่ขอเพิ่มเติมนั้นไม่ใช่เป็นหลักการ ขอให้ลง
มติ

สมาชิกส่วนมากเห็นว่าหลักการ เป็นอันว่าแก้ ไม่ได้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่่า ที่ข้าพเจ้าไม่ยกมือว่่าเป็นหลักการหรือไม่ ขอทำความเข้าใจ

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า อย่าเดย เป็นอันเข้าใจกันเดยว่่า ก็
หมดเรื่องกันเดย

นายเนย สัจจิม่า ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่่า
คำว่่าแก้ถ้อยคำเป็นคำกว้างมาก ข้าพเจ้าอยากจะถามว่่า ถ้าข้าพเจ้า
สมัครจะตัดถ้อยคำออก จะตัดช่องหรือไม่

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า ตัดคำหรือเติมคำ

๒๕๔๑

นายเนย สัจจมา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าววา
กัต ไม่มีเต็ม อยากจะทราบว่าจะแก้ได้หรือไม่

ประธานสภา ฯ กล่าววา ถ้าไม่เสียความก็แก้ได้

นายเนย สัจจมา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าววา
เสียต่อนึ่ง และไม่เสียต่อนึ่ง ข้าพเจ้าขอแก้เช่นนี้ คือ “มาตรา ๓
ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓ วรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะ
อุทธรณ์ พุทธศักราช ๒๔๗๓” และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “ให้ดำ
ห้ามมิให้คุกคามอุทธรณ์ในข้อเท็จจริง” ต่อไปนี้ขอออกหมด น
จะเรียกว่าเป็นการแก้หลักการหรือไม่

ประธานสภา ฯ กล่าววา เป็นการแก้หลักการทีเดียว

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าววา ขอเสนอให้ลงมติว่าควรแก้หรือ
ไม่ควรแก้ ข้อความที่ขุนสุนทร ฯ ได้เสนอไป

ประธานสภา ฯ กล่าววา ไม่มีใครเสนออีกไม่แก้ จะได้ให้
ลงมติทั้งพระราชบัญญัติ

พระยาศรีค้ำฟ้าไพศาล กล่าววา ก่อนที่จะลงมติ ข้าพเจ้า
ฟังอยู่นานแล้ว อยากจะให้ผู้ที่เขาเขียนแปรญัตติพิจารณาถึงมาตรา ๕
กับมาตรา ๘ ในพระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าคิดว่ามาตรา ๕ กับมาตรา ๘
นั้นจะเดินไม่ได้ ด้วยข้อความที่เสนอแปรมานี้

ขุนต๋นคนชวติศึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าววา
 มาตรา ๔ มีวาอย่างนี้ “คดีซึ่งระบุไว้ในมาตรา ๓ นั้น ถ้าความ
 ร้องอุทธรณ์ในข้อกฎหมาย การวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายนั้น ๆ คัด
 อุทธรณ์จะต้องฟังข้อเท็จจริง ตามที่ศาลเดิมได้วินิจฉัยมาแล้วจากพระยาน
 หดฐานในสำนวน” คือนเป็นวิธีพิจารณาของศาลที่ศาลจะต้องหยิบยก
 ขึ้นวินิจฉัยว่า ถ้าเขาอุทธรณ์ในข้อกฎหมาย ศาลจะต้องฟังข้อเท็จ
 จริงในสำนวน แต่เรื่องหย่อมให้อุทธรณ์ ได้ทั้งในข้อเท็จจริงและข้อ
 กฎหมาย ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าเป็นคนละความ จะว่าขัดกันที่เดี๋ยวนั้นไม่ใช่
 นี้เป็นวิธีพิจารณาของศาลไม่ใช่ความบังคับ และในมาตรา ๘ ที่ว่า
 “คดีซึ่งระบุไว้ในมาตรา ๓ นั้น ถ้ามีคำร้องขออนุญาตอุทธรณ์ในข้อ
 เท็จจริงถึงอธิบดีผู้พิพากษา ก็ให้ศาลเดิมส่งสำนวนกับคำร้องนั้น ไปยัง
 อธิบดีผู้พิพากษานน เมื่ออธิบดีผู้พิพากษาดังอย่างใดจะอุทธรณ์
 คำตั้งนั้นไม่ได้” ในมาตรา ๘ นี้ก็เป็นวิธีพิจารณาเช่นเดียวกัน และ
 ในมาตรา ๓ นี้เรามีวาในความแพ่งไว้ คดีอาชญาทำได้ ทั้งมาตรา ๔
 และมาตรา ๘ นี้จำเป็นจะต้องบังคับในคดีแพ่ง นี้เป็นเหตุการอย่าง
 ไม่ขัดกันเลย

พระยานิติศาสตร์ไพศาล กล่าววา ตามวิชากฎหมาย มาตรา
 ๔ นี้ เมื่อเขาอุทธรณ์ในข้อกฎหมายแล้ว ให้ถือตามสำนวนศาลต่าง
 ใจความย่อ ๆ มีดังนี้ เพราะฉะนั้นเขาอุทธรณ์ในข้อเท็จจริงมา ก็
 วินิจฉัยไม่ได้ นี้ข้าพเจ้าบชกว่าอาจจะแปลไม่ได้ดั่งนั้น ถ้าตีมาอีก

จะขอเสนอให้เพิ่มบทมาตราขึ้นอีกมาตราหนึ่ง มีใจความว่าให้ยกเลิก
บรรดากฎหมายที่มีข้อความขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ เมื่อเป็น
เช่นนี้แล้ว เข้าใจว่าข้อปัญหาเหล่านี้จะยุติกันไป

นายพัก ณ สงขลา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ กล่าวว่า
ถ้าเราพิจารณาดังเดิมก่อนที่มีพระราชบัญญัติลักษณะอุทธรณ์แล้ว ทั้ง
คดีแพ่งและคดีอาญา อุทธรณ์ได้ทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ใน
เมื่อมีพระราชบัญญัติลักษณะอุทธรณ์ นกคชข จึงห้ามไม่ให้อุทธรณ์
ในข้อเท็จจริง มาตรา ๓ เป็นมาตราที่บัญญัติห้ามไม่ให้อุทธรณ์ใน
ข้อเท็จจริง คือเราบัญญัติในหลักเดิม เพราะฉะนั้นข้อความจึงคล้ายๆ
กันว่าจะพิมพ์ออกไปอันหนึ่งที่ว่า ในคดีอาญานั้นอุทธรณ์ได้ทั้งข้อกฎหมาย
และข้อเท็จจริง จึงอยากจะขอคัดความในคณต้นออกหมด แต่พูด
เพราะคดีแพ่งอย่างเดียว ทนมีข้อห้ามยกเว้นพิเศษเพราะคดีแพ่งอย่าง
เดียว เช่นนี้แล้ว เราคัดข้อความที่ห้ามคณต้นออกเสีย ข้าพเจ้าเข้าใจ
ใจว่าเพื่อให้เรียบร้อยขึ้น

ขุนสุคนธ์วิเศษอักษร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าวว่า
ในกรณีที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้เสนอ ปฏิญัตติให้เพิ่ม
ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วย แต่ไม่จำเป็นจะเพิ่มอีกมาตราหนึ่ง ถ้าหากว่าจะ
เพิ่มวรรค ๓ ว่า คดีอาญาทั้งปวง ไม่อยู่ในมาตรา ๔ และมาตรา ๕
ความข้อนี้จะตัดไปทีเดียวจะได้ความชัดเจน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
 กล่าวว่า ข้าพเจ้าต้องขอพูดเสียก่อนว่า ข้าพเจ้ายากให้ออกหมายนอก
 เป็นกฎหมายเหนือเกิน แต่มิชอบกพร่อง ถ้าจะเพิ่มอย่างรัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงมหาดไทยว่า หรืออย่างสมาชิกว่า หรือคัดออกอย่าง
 สมาชิกนั้น ก็เป็นหลักการที่งั้น เราจะทำอะไรไม่ได้ ทนข้าพเจ้า
 ได้พูดแล้วว่า เราจะขึ้นรถไฟด่วน เราจะมีข้อพิพาท เมื่อเราพิพาท
 ไปแล้ว เราจะทำอย่างไร

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ข้าพเจ้าให้ความแนะนำท่านว่า ข้อความ
 ที่เราพิจารณากันมาเดี๋ยวนี้ แกมแต่คดีเดียวก็ไม่ได้ จะเอาหรือไม่รับ
 เท่านั้น

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
 กล่าวว่า ที่ข้าพเจ้าอภิปรายนี้ เพิ่มก็ไม่ได้ ตัดก็ไม่ได้ ถ้าเราเอาเข้า
 ไป เสียดก็กินเรา เพราะฉะนั้นพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกไม่ได้ แต่
 ใจข้าพเจ้ายากจะให้ออก แต่ถ้าออกไปเสียดก็กินเรา เป็นอย่างนี้

นายพัก ณ สงขลา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุดรธานี กล่าวว่า
 เรืองนไม่ขัดกับหลักเดิม เพราะเหตุว่าข้อความในมาตรา ๓ ใหม่ ก็
 กล่าวอย่างนั้น แต่การอุทธรณ์ในข้อกฎหมายสำหรับคดีแพ่งก็พิจารณา
 ตามที่ศาลเดิมได้วินิจฉัยว่ารูปร่างเรื่องเท่านั้น ไม่ผิดกับหลัก แต่ภาษา
 กล่าวเพิ่มเพื่อยต่างหาก

ขุนต๋นกรวิทคึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าวต่อ
ข้าพเจ้าเห็นด้วยตามที่สมาชิกกล่าว ถึงแม้ว่าเราจะเดิมความเป็นพรรค
๓ เช่นนี้ ก็ไม่เป็นการผิดหลักวิชา เป็นการหยาบคายกฏหมายให้
เด่นชัดขึ้นว่าเราจะใช้ กฏหมายบังคับในกรณีเช่นใด

นายเนย ต๋จมา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวต่อ
ที่แก่น เมื่อท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมที่ทวงขึ้นมา
ข้าพเจ้าก็มองเห็นความบกพร่องของพระราชบัญญัติเหมือนกัน เพราะ
เหตุว่าผู้เสนอไม่ได้ระดีถึงมาตรา ๕ และมาตรา ๘ เมื่อเราออกกฏ
หมายไป จะเป็นเหตุให้คนภายนอกเขาเห็นว่าเราออกกฏหมายไม่เหมาะ
ไม่สมกับที่สภาฯ เป็นสภานิติบัญญัติ ข้าพเจ้าอยากขอให้สมาชิกทั้งหลาย
มอบร่างพระราชบัญญัติให้แก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม เขา
ไปพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง แล้วเอามาวินิจฉัยกันใหม่ในสมัยประชุมวิสามัญ
พ.ศ. ๒๕๗๗

ประธานสภาฯ กล่าวต่อว่า แปรญัติคดีนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่
อนุญาต มีอย่างเดียวกันว่า เราจะรับหรือไม่รับ มีอยู่อย่างเดียวกัน

พระยานิติศาสตร์ไพศาล กล่าวต่อว่า ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีสมาชิก
พระองค์จะให้พระราชบัญญัติฉบับนั้นออก ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่า ทำ
อย่างนั้นแล้วจะผิดหลักการหรือไม่ ก็แก้เสียเป็นมาตรา ๕ ทวิมาตรา
๓, ๕, และมาตรา ๘ ก็เดินไปได้สบายเท่านั้น

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ข้าพเจ้าจะให้ท่านสมาชิกลงมติว่า ควรจะรับหรือไม่รับ เพราะฉะนั้นขอให้ตรึงครอกคู่ให้ด้

หุดวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ขอให้ดูข้อบังคับอีกที ๕ เหมือนว่าก่อนที่จะพิจารณาอาระที่ ๓ เราอาจจะสั่งให้คณะกรรมการได้ ขอให้โปรดดูข้อบังคับเสียอีกที ไม่ใช่จะเป็นการตัดหนทาง

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ในอาระที่ ๓ มีอยู่อย่างเดียวกันว่าจะรับหรือไม่รับ

หุดวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ความในข้อบังคับข้อ ๒๔ มีว่าอย่างนี้ “ในการพิจารณาอาระที่ ๒ ให้ปรึกษาเรียงลำดับมาตราเฉพาะมาตราที่มีการขอแปรญัตติเท่านั้น ในระหว่างพิจารณาอาระที่ต่อนั้น ถ้าความปรากฏขึ้นว่า มาตราใดสมควรจะสั่งให้คณะกรรมการเจ้าหน้าที่ หรือคณะกรรมการอื่นไปพิจารณาอีกก็สั่งได้ ถ้าเช่นนั้นการพิจารณาเฉพาะมาตรานั้นๆ เป็นอันระงับไว้ แต่ถ้าไม่เป็นการขัดข้อง ก็ให้ที่ประชุมพิจารณามาตราอื่นๆต่อไปจนกว่าจะครบร่าง เมื่อคณะกรรมการได้ยื่นรายงานตามมาตราที่ได้ระงับไว้แล้ว ให้ประธานพิมพ์รายงานนั้นแจกแก่สมาชิกโดยปกติไม่น้อยกว่าสามวันก่อนวันนัดประชุม” ความอย่างนี้ ขอให้ท่านวินิจฉัย

ประธานสภาฯ กล่าวว่า มีอย่างนี้ ข้าพเจ้าเป็นผู้รักษาข้อบังคับในเรื่องนี้ข้าพเจ้าได้คงบัญญัติว่าจะพิจารณาอาระที่ ๓ กัน ทั้งนี้

เจ้าคุณรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมบอกว่า ก่อนที่จะลงมติ
 วาระที่ ๓ ขอเดือนให้พิจารณาถึงมาตรา ๕ และมาตรา ๘ แต่สมัย
 ประชุมเราจะหมดในวันนั้นเอง การที่ข้าพเจ้าจะกดขึ้นไปกดลงมา จะให้
 ผิดข้อบังคับนั้น ไม่อยากจะทำเลย แต่ฟังเสียงสมาชิกจะให้กฎหมาย
 ธรรมนั้นออกเหลือเกิน และก็ออกโดยรีบร้อน เพราะฉะนั้นเพราะใน
 ข้อนี้ ด้วยวันเวลาเราไม่เหลืออยู่เลย ถ้าหากว่าสมาชิกจะไม่ถือว่า
 ข้าพเจ้าไม่กดบังคับออก ข้าพเจ้าจะยอมให้เพิ่มอีกมาตราหนึ่ง

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
 กล่าวว่า เรื่องนี้เราทำอย่างนี้จะดีกว่า เรายอมทำด้วยข้อบังคับเดียวใน
 วันนั้น เราตั้งให้กรรมาธิการที่ตั้งขึ้นใหม่เดี๋ยวนี้ไปพิจารณาแล้วเสนอมา
 ใหม่ ตอนดึก

ขุนวรดิษฐ์สุทรคุณเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่า
 ข้าพเจ้าเห็นควรที่จะเพิ่มข้อความอย่างท่านรัฐมนตรีได้ขอเพิ่ม ข้าพเจ้า
 เห็นว่าไม่ผิดหลักการอะไร เพิ่มหลักการเพื่อให้มีผลขึ้น ไม่ผิด
 หลักการอะไรเลย

ประธานสภา ฯ กล่าวว่า ทุกเรื่องที่จะลงมตินั้นในวาระที่ ๓ น
 แม้แต่คำเดียวก็เพิ่มเติมไม่ได้ เท่าที่เป็นอยู่แต่เป็นแต่ว่าถ้าเราเห็นว่าไม่ดี
 เราก็ไม่รับให้ออกเป็นกฎหมายเท่านั้น

หลวงพ่อประดิษฐานธรรม กล่าว่า บางที่จะไม่ผิดข้อบังคับ คือ
ถ้ากรทจะเข้าสู่วาระที่ ๓ นั้น ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม
ท่านบอกว่าย่าเพ็ง ขอให้วินิจฉัยว่าเราเข้าสู่วาระที่ ๓ หรือยัง

ขุนวรดิษฐ์รัตนเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าว่า
ข้าพเจ้าเห็นว่าวาระที่ ๒ ยังไม่ผ่านไป เพราะเหตุว่าท่านรัฐมนตรีว่า
การกระทรวงยุติธรรมทวงว่ายังไม่ถึงวาระที่ ๓

ประธานสภา ฯ กล่าว่า ขอให้ท่านเข้าใจความหมายของข้อ
บังคับ ข้อบังคับพูดไว้เช่นนั้น เพื่อคัดปัญหาเหตงาน แต่ถ้าท่านจะขอร้อง
เป็นพิเศษเวตงานข้าพเจ้ายอมให้ ได้เหมือนกัน

หลวงพ่อประดิษฐานธรรม กล่าว่า คือขอย่าให้ลงมติผิดข้อ
บังคับ ขอให้ลงมติว่าเราอยู่ในวาระที่ ๒ หรือวาระที่ ๓ ก็เกี่ยวกับข้อ
เท็จจริง

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าว่า ในเรื่องนี้ปัญหาในการปรึกษาวาระที่ ๒ เราผ่านไปแล้ว จะ
แก้ก็ไม่ได้ เพราะลงไปแล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่มีปัญหา ตามข้อบังคับ
ในข้อ ๒๔ คือพิจารณาในระหว่างแปรญัตติ แปรเดือนไป เดือนมา
แล้วเราส่งไปให้กรรมาธิการ เราพิจารณากันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่าน
จะเข้าวาระที่ ๓ ปัญหาอันเป็นปัญหาผิดข้อบังคับนี้ เวลามาท้ายข้อ

บังคับกันเถอะ ส่งให้กรรมาธิการวิสามัญทงช่นรบไป ถึงแม้
รัฐมนตรีจะทงว่าอย่าเพิ่งก็ตาม

นายสรอย ณฑำปอง ผู้แทนราษฎรจังหวัดลำปาง กล่าว
ประเด็นสำคัญไม่เกี่ยวกับผิดข้อบังคับหรือไม่ ประเด็นสำคัญเกี่ยวกับว่า
วาระไหน วาระที่ ๑ หรือที่ ๒ หรือที่ ๓

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ข้าพเจ้าตัดสินใจวาระที่ ๒ แล้ว
ไปแล้ว

ขุนวรดิษฐ์สุทรคุณเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่
ยังไม่ได้อ่านคำว่ำประกาศมาจนถึง จะเรียกว่ถึงวาระที่ ๓ อย่างไรได้

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ เรามาปรึกษากันในข้อนี้ เราพิจารณา
ไปไม่เรียบร้อย เพราะเราต่างก็อยากจะให้พระราชบัญญัตินี้ออก เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าอนุญาตจะเพิ่มข้อก็ได้

พระสุธรรมวิจิตรนัย กล่าวว่ พระราชบัญญัติลักษณะอุทธรณ์
เป็นหลักกฎหมายสำคัญมาก ถ้าเราแก้ผิด ๆ ถูก ๆ แล้ว สภา ฯ จะถูก
หัวเราะขยาะ เวदान์สมาธิกและนักกฎหมายยังเถียงกันอยู่ ข้าพเจ้าจึง
ขอเสนอญัตติว่ อย่าเพิ่งลงมติ ส่งไปให้กรรมาธิการเสียก่อน

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ เป็นคำแปรญัตติที่รับไม่ได้ แปลว่
อย่าเพิ่งเพิ่มเถก็ได้ เพราะข้าพเจ้าได้อนุญาตให้เพิ่ม

ขุนวรดิษฐ์คุณเดโช ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่
ถ้าประธานอนุภาคให้เพิ่มข้อความได้แล้ว ก็ควรพิจารณาเพิ่มข้อความ
ต่อไป

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า เราจะมาร่างกฎหมายกันระหว่างเวลาหัวมัน ๆ ไม่ได้ ข้าพเจ้า
ได้กล่าวแล้วว่า เราตั้งกรรมาธิการวิสามัญแล้ว ก็ตั้งให้กรรมาธิการ
แตงนำมาเสนอตอนต้นก็ดีกว่า

ประธานสภา ฯ กล่าวว่า ขอผู้รับรองมา
เจ้าพระยาศรีธรรมราชเบศ์ กล่าวว่า ข้าพเจ้าขอรับรอง ขอให้
เดือนไปตรวจแล้วเสนอตอนต้นก็

ประธานสภา ฯ กล่าวว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าจะตั้งกรรมาธิการ
วิสามัญไปพิจารณาแล้วส่งตอนต้น ไปรดยกมือขึ้น

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า เพื่อเราไม่ต้องใจคกกัน ข้าพเจ้าคิดว่าคงไว้ ๕ คน ใคร
เสนอก่อน เอาคนนั้น

ประธานสภา ฯ กล่าวว่า ขุนสุคนธ์ ฯ จะเอาใครบ้าง

ขุนสุคนธ์วิทศึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าวว่า
ถ้าหรับญัตตินี้ไม่เป็นปัญหายุ่งยากอะไร ในข้อสำหรับจำนวนกรรมา

กิจการ ขอเสนอเพียง ๓ ท่าน ขอเสนอหอดวงประดิษฐ์มุนุธรรม
พระยานิติศาสตร์ ไพศาล ขุนสุมหากรหิระคดี เป็นกรรมาธิการ

ประธานสภา ฯ กล่าววา หมดเวลาแล้วหยุดพักกันเสียที การ
ประชุมครั้งนี้ขอให้เป็นเวลา ๒๐ นาทีภาครัง

นายกิมเสง ดินทุเตก ผู้แทนราษฎรจังหวัดราชบุรี กล่าววา กระทู
ถามเท่าที่รัฐบาลยังไม่ได้ตอบมากมายแต่เตรียมจะถามอีกก็มี เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าอยากเรียนถามวา เมื่อหมดสมัยประชุมแล้ว ด้มาอีกคน
ใดที่ถามต่อรัฐบาล ๗ ตอบให้ทราบในระหว่าง ๔ เดือนจะจัดข้อหรือไม

ประธานสภา ฯ กล่าววา เรื่องกระทู้ถามนี้ข้าพเจ้าจะทำความ
ตกลงกับรัฐบาล กระทู้ถามที่เป็นข้อเท็จจริงที่ยังไม่ได้ตอบ ขอให้
ตอบเสียให้หมด ส่วนกระทู้ถามที่เป็นนโยบายนั้น เมื่อตอบ ขอให้
มีหนังสือตรงไปยังท่านที่เดียว

ขุนวรดิษฐ์ครุณเดทย ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าววา
กระทู้ถามที่รัฐบาลจะตอบ ในสภา ฯ ไม่มีเวลาเสียแล้ว ขอให้ตอบทาง
สำนักงานโฆษณาการได้หรือไม่

ประธานสภา ฯ กล่าววา กระทู้ถามเป็นนโยบายแล้วแต่รัฐบาล
เรื่องนี้ข้าพเจ้าจะรีบไปติดต่อกับรัฐบาลตามความประสงค์

หยุดพักเวลา ๓๗.๐๕ นาฬิกา
เปิดประชุมเวลา ๒๐.๕๕ นาฬิกา

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า ที่ได้ตั้งให้กรรมาธิการวิสามัญไปร่าง
มาตรา ๓ ของร่างพระราชบัญญัติลักษณะอุทธรณ์นั้น บัคนกรรมา
ธิการได้เสนอมารเด้า จงให้เดชาธิการอ่านให้ฟัง

เดชาธิการสภา ฯ อ่านว่่า “มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา
๓ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะอุทธรณ์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓ คดีแพ่งที่ฟ้องกันด้วยทุนทรัพย์ไม่เกิน ๒๐๐ บาท
ห้ามมิให้คู่ความอุทธรณ์ในข้อเท็จจริง เว้นไว้แต่อธิบดีผู้พิพากษาหรือ
ผู้ทำการแทนอธิบดีผู้พิพากษาของศาลซึ่งได้พิพากษา คดีนั้นในชั้นต้นจะ
อนุญาตเป็นนายดกษณอกษรให้อุทธรณ์ หรือผู้พิพากษาคณใดคนหนึ่ง
ซึ่งได้พิจารณาคดีนั้นในชั้นต้น หรืออธิบดีกรมอัยการได้ตั้งข้อรับรอง
ว่่ามีเหตุอันสมควรที่ศาลอุทธรณ์จะได้วินิจฉัย หรือผู้หนึ่งพิจารณาคดี
คนใดคนหนึ่งทำควมเห็นแย้งได้ ฉะนั้นให้รบบฟ้องอุทธรณ์ไว้ ดำเนิน
การต่อไป

มาตรา ๓ คดีอาชญาที่ฟ้องให้คู่ความ อุทธรณ์ได้ทั้งในข้อเท็จ
จริงและข้อกฎหมาย”

พระไพศาลเวชชกรกรม ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่่า
ข้าพเจ้าขอโอกาสเป็นพิเศษ ด้วยราษฎรในภาคอีสาน ๓๕ จังหวัด
คอยฟังข่าวอยู่ถึง ๕ ล้านคนเศษ ขอถามรัฐบาลว่่าตามญัตติของข้าพเจ้า
เรื่อง ขอยึดเวดจาจับสัตว์น้ำ

ประธานสภา ฯ กล่าว ว่า ประเดี๋ยวจ กระทบมนนเวตงานให้
รอไว้ก่อน และพิจารณาเรื่องนเดี๋ยวก่อน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๓๐ ว่า พระมหากษัตริย์ ทรง
เรียกบรรดา สมาชิก สภา ผู้แทนราษฎร ตามสมัย ประชุม และ ทรง เปิด บัด
ประชุม และ คำนี้เรามีว่า ทรง บัด ประชุม ด้วย และ เรา ก็ จะ บัด กัน ภาย
ใน ๓ ชั่วโมง จึงขอประธานทราบ เรี่ย น ว่า ผู้แทนพระมหากษัตริย์จะ
ทรง บัด ประชุม หรือ ไม่

นายกรฐมนตรี กล่าว ว่า ขออนุญาตให้ หม่อมเจ้าจรรณ ทรง
อภิปรายแทน

ประธานสภา ฯ อนุมัติ

หม่อมเจ้าจรรณใจทยากร จรรณ ทรง กล่าว ว่า ถ้าจะอ่าน
มาตรา ๓๐ ให้หมดแล้ว จะเห็นมีออกวรรค ๓ คือ จากที่ ท่าน สมาชิก
ได้อ่าน เมื่อก่อน ออกถึง ผู้ทเบ็ด ส่วน ผู้ทบดนั้นไม่มี คือ ว่า กษัตริย์
ทรง เปิด ประชุม จริง อยู่ แต่ ไม่มี ผู้ บัด ประชุม ส่วน การ เล็ด จ พระ
ราชดำเนน มานัน ท่าน จะ เห็น ว่า อยู่ใน พืช เบ็ด เพราะ ฉะนั้น ตาม รัฐธรรมนูญ
มีบทบัญญัติไว้ ว่า ทรง เปิด ประชุม นั้น จะ ได้ มี พระราชกฤษฎีกา ออก ฉะนั้น บัด
ประชุม ซึ่ง เสด็จ ภากร คณะ รัฐมนตรี จะ ได้อ่าน ให้ ฟัง

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ในต่างประเทศเขาทำอย่างเดียวกันหรือ

นายพัก ณ สงขลา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ กล่าวว่า
ขอให้ท่านประธานดำเนินการประชุมต่อไปแล้ว เรื่องที่จะประชุมกันก็ยัง
ไม่แล้ว ขอให้สำเร็จไปเสียที

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า เรื่องนี้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ เมื่อเราจะปิดกันและมีข้อสงสัย
เราจะปิดกันไม่ได้ และการที่ถามเช่นนั้น ก็เป็นการเรียนรัฐธรรมนูญ
กันอย่างหนึ่ง ขอให้สมาชิกผู้เข้าใจว่าข้าพเจ้าถ่วงเวลาดานนี้ เข้าใจ
ให้ดี เมื่อเราสงสัยในการปิดแล้ว ก็จำเป็นต้องถาม

ประธานสภาฯ กล่าวว่า พอแล้ว ดำเนินการประชุมต่อไป
ท่านผู้ใดเห็นว่าจะแก้ไขอย่างไรบ้าง ถ้าไม่มีจะได้ ถัดจากที่ประชุมรับ
รองอย่างทบทวนมาธิการวิสามัญได้แก่ไปแล้ว ต่อไปนี้ จะได้ขอให้
ประชุมพิจารณาในวาระที่ ๓ ท่านผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติลักษณะ
ยุทธวิธีนั้นควรออกเป็นกฎหมายบังคับได้ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรองพร้อมเพรียงกัน

พระยานิติศาสตร์ไพศาล กล่าวว่า ขอถ้อยคำ ๒-๓ คำ สำหรับ
พระราชบัญญัติที่ทําไป เพื่อความประสงค์ของสมาชิก แต่ไม่ใช่ที่สุด
บางที่จะขุดขุดถกนิดหน่อยเพราะเป็นการที่รับทํา

เจ้าพระยาศรีธรรมราชเมศ์ กล่าวหาว่า ข้าพเจ้าขอเดชะร่างพระ
ราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างในเขตต์เพลิงไหม้ พุทธศักราช ๒๓๘๖
ตามมุ่งหมายที่จะออกพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างนี้ ก็ด้วย
เหตุผลแห่งความจำเป็น คือ

๑. ในระหว่างที่กระทรวงมหาดไทยกำลังดำเนินการร่างพระราช
บัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคารอยู่ เมื่อได้เกิดเพลิงไหม้ ชั้นที่แห่ง
หนึ่งแห่งใด ก็ได้ ออก พระราช บัญญัติ ควบคุม การก่อสร้างที่แห่ง นั้น
โดยละเพาะเป็นราย ๆ ไป อย่างที่เคยปฏิบัติมาแต่

๒. เป็นการยุ่งยากแลระเดี่ยเวลา แก่สภาผู้แทนราษฎร ที่จะต้อง
พิจารณา

๓. เมื่อพ้นสมัยประชุมของสภาฯ แล้ว การออกพระราชบัญญัติ
สำหรับควบคุม ในที่เพลิงไหม้อันจะเกิดขึ้นต่อไปจะไม่สะดวก

๔. เมื่อได้ออกพระราชบัญญัติการควบคุมการก่อสร้าง ซึ่งตรา
และให้อำนาจออกพระราชกฤษฎีกาควบคุมภายในเขตต์ที่จะได้เกิดมีเพลิง
ไหม้ ชั้นต่อไป จนกว่าจะได้มีพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร
แล้ว จะเป็นภาระสะดวกในการเมืองกันหรือระงับอัคคีภัยเพื่อความมั่น
คงแข็งแรง และเพื่อประโยชน์ต่อการอนามัยในบริเวณนั้น ๆ ได้ทันที่วงที่
ข้อความในพระราชบัญญัติโดยมากก็ได้ออกมาแล้ว แต่เป็นภาระให้

อำนาจให้ออกพระราชกฤษฎีกาได้ ในระหว่างที่ไม่ใช่สมัยประชุม และ
เพื่อจะได้ข้อกควบคุมภายหลัง

ขุนชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าวว่
พระราชบัญญัติที่ข้าพเจ้าได้ตรวจดูแล้ว มีข้อความคล้ายกันกับพระราช
บัญญัติที่ออกมาแล้ว แต่ทำให้อำนาจจะใช้พระราชกฤษฎีกาเพื่อให้
สะดวกในเวลานี้คือสภาฯ เท่านั้น ไม่เป็นการขัดข้องอะไร ข้าพเจ้า
เห็นสมควรที่จะรับหลักการ

ประธานสภาฯ กล่าวว่ จะมีท่านผู้ใดขัดข้องในหลักการอีก
บ้าง ถ้าไม่มีจะได้ลงมติเสียในเวลานี้ ท่านผู้ใดเห็นว่าควรรับหลัก
การแห่งร่างพระราชบัญญัติพิจารณาค่าต่อไปได้ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิยกมือรับรองพร้อมเพรียงกัน

เจ้าพระยาศรีธรรมราชเบศร์ กล่าวว่ ขอให้พิจารณารวดเดียว

ประธานสภาฯ กล่าวว่ รัฐบาลขอให้พิจารณารวดเดียว

เลขาธิการสภาฯ ข่านพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างใน

เขตต์เพลิงไหม้ พุทธศักราช ๒๔๗๖

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี

กล่าวว่ การปรึกษารวดเดียวเช่นนี้ เราต้องระวังว่เราจะไม่อ่านเร็ว
เกินไป ฉะเพาะข้าพเจ้าจะขอแปรญัตติในมาตรา ๒ เป็นว่ “ให้ใช้

๒๕๖๔

พระราชบัญญัติคณะแพระมาตรา ๓, ๒, ๓, ๔, และ ๕ ตั้งแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป”

ร.อ. หลวงชำนาญวาจาสวัสดิ์ ร.น. กล่าวว่า ไม่ขัดข้อง

เดชาธิการสภาฯ อ่านต่อไป

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ในมาตรา ๕ ขอเพิ่มคำ “ภายในบริเวณที่กำหนดไว้” ใน
พระราชกฤษฎีกาตั้งแต่วันประกาศพระราชกฤษฎีกาในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป”

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าววว่า ไม่ขัดข้อง

เดชาธิการสภาฯ อ่านต่อไป

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ในเรื่องที่เราใช้พระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างในเขต
เพลิงไหม้ในท่าบ่อได้ก็ดี สืบเกิดเห็นว่า ถ้าเราจะมีบทบัญญัติ
ออกมามั่งคั้นนี้ ดูเหมือนเราใช้เวลานานเหลือเกิน บางทีตั้ง ๕-๖
เดือนก็มี เรามีกำหนดภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันเกิดเพลิงไหม้แล้ว
ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ทางปฏิบัติการอาจจะทำให้พระราชบัญญัตินั้นเป็นโมฆะ
บ้อยขึ้น จึงขอแปรญัตติแก้ “๖๐ วัน” เป็น ๙๐ วัน

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าววว่า ไม่ขัดข้อง

นายเตียง ไชยกาต ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่
ในมาตรา ๕ นี้ในการที่มาบังคับว่า ถ้าประกาศใช้ภายใน ๖๐
วัน นับแต่วันเกิดเพลิงไหม้ ข้าพเจ้าเห็นว่ารุนแรงไป ความจริง
รัฐบาลก็พยายามทำให้บริบูรณ์ พอควรแก่การงานอยู่แล้วมอ ถ้า
เราจะไปกำหนดวันอะไร ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สมควร เพราะฉะนั้นขอ
ให้เป็นไปตามที่สมาชิกขอแปรญัตติ

ประธานสภาฯ กล่าวว่ รัฐบาลยอมให้แก้แล้ว

เดชาธิการสภาฯ อ่านต่อไป

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่ ตามในมาตรา ๖ และมาตรา ๓ นี้ มีข้อความขัดกันอยู่ คือ
ความในมาตรา ๓ ว่า “เมื่อเกิดเพลิงไหม้ในที่ใดและรัฐบาลเห็นสมควร
ให้ มีการควบคุมการก่อสร้างในบริเวณนั้น ก็ให้ ใช้พระราชบัญญัติ
ได้ทุกมาตรา โดยประกาศพระราชกฤษฎีกา พระราชกฤษฎีกานั้น
ให้ มีแผนที่ค่อท้ายแสดงเขตต์เพลิงไหม้ไว้ด้วย” ทนมาตุในมาตรา ๖
“ห้ามมิให้บุคคลใดทำการปลุกสร้างขึ้นภายในเขตต์เพลิงไหม้ เว้นได้
แต่จะไ้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากกรมโยธาเทศบาล” นี้หมาย ความ
ว่เมื่อเกิดเพลิงไหม้ ขึ้นไม่ว่าในที่ใด ๆ ใครจะปลุกสร้างต้งใด ขึ้น ไม่ได้
เว้นแต่จะรับอนุญาตเป็นหนังสือจากกรมโยธาเทศบาล ในมาตรา นี้ควร
จะเพิ่มบทบังคับว่าภายในเขตต์เพลิงไหม้ รัฐบาล เห็น สมควรให้ มีการ

ควบคุมการก่อสร้าง ขอแปรญัตติเป็นว่า “ห้ามมิให้บุคคลใดทำการ
ปลูกสร้างขึ้น ภายในเขตต์เพลิงไหม้ ซึ่งรัฐบาลเห็นสมควร ให้มี
การควบคุมการก่อสร้างเงินไว้แต่จะได้รับอนุญาตจากกรมโยธาเทศบาล”

หตวงประคิชฐมุนุชรรม กล่าวว่่า ในท้ายพระราชกฤษฎีกานั้น
ได้มีแผนกแสดงเขตต์ไว้แต่ถึงนั้น เป็นการควบคุมสมควรพอแล้ว

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่่า มาตรา ๖ นั้น ความไม่ได้กินไปถึงมาตรา ๓ เพราะว่่ามาตรา ๓
นั้นเมื่อรัฐบาลเห็นสมควรจะควบคุม จึงตราเป็น พระราชกฤษฎีกาแล้ว
พระราชกฤษฎีกานั้นจึงมีแผนกค่อท้ายแสดงเขตต์เพลิงไหม้ด้วย แต่ใน
มาตรา ๖ นั้น บุคคลใดทำการปลูกสร้างขึ้น ใน เขตต์เพลิงไหม้ใด ๆ
ไม่ได้

หตวงประคิชฐมุนุชรรม กล่าวว่่า ต้องอ่านตั้งแต่มาตรา ๒ ประ
กอบ มาตรา ๒ นอกว่่า “ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เฉพาะมาตรา
๓, ๒, ๓, ๔, และ ๕ ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป”
มาตรา ๖ กินความกั้กับมาตรา ๒

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่่า อีกประการหนึ่งในเรื่องใช้พระราชบัญญัตินี้ เราจะใช้ทั่ว
ไปทุก ๆ จังหวัดหรือจะใช้เฉพาะในเขตต์กรุงเทพฯ นี้ เพราะว่่าในพระ
ราชบัญญัติไม่ได้ มีมบบังคับไว้

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่่า ก็คือใช้ ในฉะเพาะที่มีพระราช
กฤษฎีกา อาจจะเป็่นในกรุงเทพ ฯ หรือหัวเมืองก็ได้ ถ้ามีพระราช
กฤษฎีกาออกแล้วก็ใช้ทั้งนั้น

ประธานสภา ฯ กล่าวว่่า พอใจหรือยัง

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่่า พอใจแล้ว

เดชาธิการสภา ฯ อ่านต่อไป

นายเตียง ไซยกาด ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่่า
มาตรา ๘ นั้น มีความว่่า “ถ้ามีการปลดถ่วงผิดต่อพระราชบัญญัติ
ท่านให้ สันนิษฐานได้ ก่อนว่่าเจ้าของที่ดินเป็่นผู้ปลดถ่วง” ข้าพเจ้า
ขอแปรญัตติเดิมท้่ายว่่า “เงินได้ แต่จะพิศุจน์ได้ว่่าเป็่นอย่างอื่น” เพราะ
เหตุว่่าเมื่อครั้งพระราชบัญญัติการพิมพ์ กรรมราชการหรือรัฐบาลร่าง
มาว่่าเงินได้แต่เป็่นอย่างอื่น ข้าพเจ้าได้ รับคำอธิบายว่่า คัดออกไม่
ได้ เพราะฉะนั้นในเหตุผลอันเดียวกันข้าพเจ้าขอแปร ญัตติว่่าเงินได้ แต่
จะได้มีเหตุผลเป็่นอย่างอื่น

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่่า ความนั้นตรงจุดประสงค์และ
สันนิษฐานว่่าเป็่นอย่างอื่น ก็เป็่นไปอย่างนั้น

นายเตียง ไซยกาด ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่่า
ข้าพเจ้าก็ได้อธิบายต่อรัฐบาลในครั้งนั้นเช่นเดียวกับท่านรัฐมนตรีอธิบาย

เมื่อ^๕ ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยบอกว่า ให้ตัดออกไม่ได้ ถ้าตัดออกเสียความ ข้าพเจ้าก็เลยไม่รู้ จะทำอย่างไรก็เลยตกความรู้สึกไว้ในร่างพระราชบัญญัติการพิมพ์

ประธานสภาฯ กล่าวว่า การที่แปรญัตติ ของผู้รับรองมา

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่าข้าพเจ้ารับรอง เรื่องนี้ข้าพเจ้าขออธิบายข้อที่เด็กน้อย ในเรื่อง^๕ เมื่อมีพระราชบัญญัติฉบับหนึ่งออกมา มีสมาชิกขอแปรญัตติเป็นรูป^๕ รัฐบาตและกรรมาธิการไม่ยอม ครั้นมาบัดนี้รูปบาตร่างมาเป็นแบบที่^๕ สมาชิกขอแปรญัตติ สมาชิกขอแปรญัตติเข้าไปรูปนั้นรัฐบาตก็กลบไม่^๕ ยอม จึงมีปัญหาว่าจะเอาอย่างไรในขณะเดียวกัน ซึ่งพระราชบัญญัติ^๕ การพิมพ์ออกไป ๒-๓ วัน^๕ และพระราชบัญญัติฉบับนั้นก็จมลง ไป^๕ อีก ๒-๓ วันก็มีสมาชิกขอแปรญัตติ และกรรมาธิการไม่ยอมให้สมาชิก^๕ ขอแปรญัตติ คือคงเอากลับไปตามรูปเดิม

ขุนชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าวว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าในมาตราไม่ควรแก้ไข ควรให้เป็นไปตามร่างที่รัฐบาตเสนอ^๕ มา

นายเตียง ไซยกาด ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่า เมื่อเป็นปัญหาเช่นนั้น ก็ควรที่ประชุมจะทำความเข้าใจกัน ข้าพเจ้าคนเดียว ขอให้นักเห็นว่า ๑๕๐ คน กับคน ๒ คน ให้โลกเขาเห็นว่า

เป็นความเห็น ถ้าแม้แต่ผิดจริง ๆ โดยที่เราผ่านไปร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ตามใจ

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า นั่นก็เหมือนกันเช่นอย่างว่า “ที่ ซึ่ง อัน เพื่อ” บางทีพระราชบัญญัตินั้นเราใช้คำว่า “ที่” บางทีเราใช้คำว่า “เพื่อ” แต่ใจความที่กล่าวนั้นก็ผิดกัน สำหรับฉันนั้นแต่ก็เห็นว่ามีค่าความเช่นกัน เปรียบเหมือน “ที่ ซึ่ง อัน เพื่อ” แต่ในที่นี้ไม่ใช่ว่าหลักสำคัญอะไร

นายสวัสดิ์ ยุวะเวต์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ กล่าวว่า ข้าพเจ้าคิดว่าสมาชิกขอแปรญัตติอันนี้เข้ามาเพื่อขอเปิดย่นถ้อยคำ เพราะว่ามีคราก่อน แปรญัตติได้แล้วแต่ญัตตินั้นก็ตกไป ก็เลยเอาญัตตินั้นมาแปรคราก่อนเพื่อประสงค์คราก่อน เรื่องนี้จะพิจารณาเป็นเรื่องไม่ได้ และที่จริงก็ไม่ใช่ว่าจะต้องใช้เช่นก่อนเสมอไป

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่า ในกรณีที่เราจะพิจารณาพระราชบัญญัติใดหรือมาตราใด เราต้องทำกันเป็นแบบอย่าง ไม่ใช่อย่างสมาชิกคนหนึ่ง เราต้องการแบบที่ดี เราไม่ต้องการแบบที่ไม่ดี เมื่อรัฐบาลต้องการแบบเช่นนี้แล้วสมาชิกปล่อยให้เช่นนั้นก็ไม่ตรงตามความประสงค์ของราษฎรที่ได้ตั้งผู้แทนมา สมาชิกทั้งหลายข้างใจร้อนเหตุอื่น อยากจะพิจารณาเป็นรถไฟด่วน ข้าพเจ้าเคยทราบเรียนมาแล้วว่า เราค่อย ๆ ไป แต่

เสียเปรียบกันเหลือเกิน ถ้ามีสมาชิกผู้ใดแปรญัตติ ก็คงจะนึกกันว่า
เป็นการถ่วงเวลา แต่เมื่อท่านทำกันด้วยเจตนาไม่ลำเอียง เรามี
งานมากแต่จะทำประการใด เรารีบก็จะทำให้ข้างไปอีก ขอให้
สมาชิกที่ถึงข้อนี้ให้คิด อย่าหาว่าเป็นการประชดหรือเป็นการถ่วง
เวลาเลย

นายเตียง ไชยกาต ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่า
ในนามของคดียุติธรรม ตามที่ท่านสมาชิกชื่อสวัสดิ์ กล่าวว่า ข้าพเจ้า
ขอแปรญัตติเพื่อเป็นการประชดเช่นนั้น บางทีสมาชิกผู้นั้นจะคิดน้อย
ไป การที่แปรก็เพื่อประโยชน์ทั่วไป

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ท่านผู้ใดเห็นมาตรานี้ควรแก้ไข โปรด
ยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรอง ๗ ท่าน

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่ควรแก้ไข โปรดยก
มือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรองมากกว่า ๗ ท่าน เป็นอันว่าไม่แก้ไข

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า มีสมาชิกคนหนึ่งกล่าวว่าพูดประชด ข้าพเจ้าขอให้สมาชิก
ผู้นั้นถอน

นายสวัสดิ์ ยุทธเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ กล่าววา
ข้าพเจ้าขอถอน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าววา อีกประการหนึ่งข้าพเจ้าขอตั้งข้อตั้งเกดว่า สมาชิกผู้หนึ่งขอ
ให้ตัดสินเป็นการคัดอภิปราย ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ชอบด้วยระเบียบ

ประธานสภาฯ กล่าววา เป็นหน้าที่ของสมาชิก เราจะพิจารณา
ว่าจะสมควรหรือไม่ เพราะฉะนั้นผู้ที่เสนอมาไม่น่าจะต้องหวงห้ามกันเลย
เดชาธิการสภาฯ อ่านต่อไป

นายเตียง ไชยกาต ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าววา
ในมาตรา ๓๐ แห่งความสำคัญอยู่ ๓ ข้อ คือ (๑) เพื่อความมั่นคง
แข็งแรงและปลอดภัย

(๒) เพื่อประโยชน์ อำนวย

(๓) เพื่อรักษาแนวถนนให้เป็นระเบียบ

ข้าพเจ้าเห็นว่ายังขาด อีกข้อหนึ่งคือเพื่อ ประโยชน์ของสาธารณชน
ในข้อนี้ยังไม่ มี ข้าพเจ้าจึงขอแปรญัตติเพิ่มเป็นเลข ๔ ว่า เพื่อประโยชน์
ของสาธารณชน ขออภิปรายในข้อบัญญัติว่าการแปรญัตติขออนุญาต
การก่อสร้าง ความจริงไม่เป็นประโยชน์ ส่วนตัวและเกี่ยวกับประโยชน์
สาธารณชน ในการที่จะปลูกสร้างเป็นประโยชน์แก่มหาชนด้วย เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าขอแปรญัตติเป็นเช่นนี้

นายพัก ณสงขลา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ กล่าวว่า ข้อ ๓ ในร่างพระราชบัญญัติ^๕ ก็เป็นประโยชน์ของสาธารณชนอยู่แล้ว และข้อ ๒-๓ ก็เช่นเดียวกัน นี้ก็รวมอยู่ในการที่เพื่อประโยชน์ของสาธารณชนอยู่แล้ว

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า ความตอน^๕ ที่จริง ก็อยู่ในความควบคุมของ กรมโยธาเทศบาลและต้องเสนอแผนผังก่อน ข้อนี้ก็ไม่ใช่เป็นนัก เพราะในมาตรา ๘ ก็มีบัญญัติไว้ว่า “ผู้ใดประสงค์จะปลูกสร้าง ให้เสนอแผนผังพร้อมทั้งรายการต่อกรมโยธาเทศบาลเพื่อขอรับอนุญาต” และในมาตรา ๓๐^๕ ข้าพเจ้าขอเสนอให้ตัด “ให้” ในบรรทัดที่ ๒ หน้าคำว่า “เสนอ” นั้นออกเสีย

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาฯ กล่าวว่า บัญญัติต่อไปเราควรจะมีอนุมาตรา ๕^๕ ขึ้นอีกหรือไม่ ตามที่สมาชิกเสนอ ผู้ใดเห็นว่าควรจะมีตามสมาชิกเสนอ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรอง ๕ ท่าน

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่ควรเพิ่ม โปรดยกมือ^๕ขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรองมากกว่า ๕ ท่าน เป็นอันว่าไม่เพิ่ม

เดชาธิการสภาฯ อ่านต่อไป

นายเตียง ไชยกาต ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่า
ดูเป็นการผูกมัดรัฐบาลเกินไป คือภายใน ๖๐ วัน ความจริงรัฐบาล
ก็พยายามจะทำงานตามหน้าที่มากพออยู่แล้ว ในการที่จะให้มีกฎหมาย
ที่ต้องให้เสร็จภายใน ๖๐ วันนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นการสมควร ข้าพเจ้า
ขอแปรญัตติว่า กรมโยธาเทศบาล ตั้งภายในเวลาอันสมควร

นายพัก ณสงขตา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ กล่าวว่า
พระราชบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องก่อสร้างถนน ๆ นั้นมีมาแต่ครั้ง
แต่รัฐบาลจะเห็นว่าเป็นการล่าช้าไป เราควรกำหนดไว้ว่า ๖๐ วัน ขอ
ให้คงไว้ตามร่างเดิม ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า คือว่าคนหนึ่งกำลังจะพูด และอีกคนเสนอให้ลงมติ ขอ
ให้ประธานและที่ประชุมพิจารณาว่า นี่เป็นปัญหาของการประชุมหรือเป็น
ปัญหาของการจะเอาชนะกัน ถ้าเป็นปัญหาของการชนะก็ไม่คิดใจ

นายพัก ณสงขตา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ กล่าวว่า
เรื่องนั้นความจริงไม่ใช่เป็นเรื่องใหม่อะไรเลย เป็นเรื่องที่เคยปฏิบัติกันเสมอ
มา การที่ข้าพเจ้าขอให้ลงมตินี้ก็เพื่อเห็นแก่ประโยชน์ส่วนใหญ่ และ
ที่ประชุมก็เห็นชอบอย่างนั้นแล้ว

นายเตียง ไชยกาต ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่า
ที่พูดอย่างนั้น ความจริงอาจจะคาดเคลื่อนได้ ในการเสนอแปรญัตติก็

เพื่อความหวังดี ความจริงทุกอย่าง คนมีความคิดต่างๆ กัน แต่ว่าใน
ที่คลาดจุดประสงค์คงใจจะให้เกิดผลดีแก่สภาฯ อย่างเดียวกัน บางที
จะคิดน้อยไปในเรื่องที่เราจะอ้างว่าแต่ก่อนเป็นอย่างไรอย่างนั้น อย่างข้าพเจ้า
อ้างเมื่อก่อนเป็นคน เราอาจจะเอามาอ้างไม่ได้ ก็ต้องตามแต่ภาวะที่
เมื่อเห็นว่าเขาทำเช่นนั้นไม่ได้ เราอาจจะทำให้ดีขึ้นใหม่ได้ เมื่อที่ประชุม
เห็นด้วยก็มี แต่ไม่เห็นด้วยก็มี หากว่าเขาจริงมีความคิดไปเช่นนั้นก็
ควรจะให้มีโอกาสทำความเข้าใจกัน

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ถ้าเราประชุมติดๆ กันเข้า ๒-๓ วัน
ดูเสียงไม่ค่อยจะลงรอยกันเลย ดูเสียงแข็งกัน ข้าพเจ้าก็ชักให้อภัย
เหมือนกัน เพราะต่างคนก็ต่างเห็นดีเห็นชอบตามกัน เพราะฉะนั้นขอ
คัดค้านไว้เล็กน้อยว่าอีกไม่กี่นาทีก็จะจะมีใหม่แล้ว ขอให้สังเกต
สังเกตใจไว้หน่อย แล้วเราก็จะต้องจากกันไป ฉะนั้นในเรื่องนี้สมควร
จะลงมติได้

นายเตียง ไชยกาต ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่า
ข้าพเจ้าขอถอนญัตติ

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ถอนแล้วผ่านไป

เลขาธิการสภาฯ อ่านต่อไป

นายเตียง ไชยกาต ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่า
ในวาระสุดท้ายของมาตรา ๓๕ คำว่า "ถ้ากรมโยธาเทศบาลร้องขอ ศาล

อาจทำคำสั่งให้ผู้กระทำผิดเปลี่ยนแปลง แกไขหรือรื้อสิ่งที่ปลูกสร้าง
นั้นเสียได้” คำว่า “เสียได้” นั้นข้าพเจ้าเคยเห็นในที่ต่างๆ มี “เสีย
ก็ได้” เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอแปรญัตติว่า “เสียก็ได้”

ห้วงประดิษฐานธรรม กล่าวคำ คำว่า “ก็ได้” นั้นเราจะ
ทำก็ได้ ไม่ทำก็ได้ ในที่นี้เราต้องทำตามนิตยเดยว ขอให้คงไว้ความกว้าง
เดิมดีกว่า จะถูกความมุ่งหมาย

นายเตียง ไชยกาล ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวคำ
ถ้าได้รับคำอธิบายอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ขอถอน

เดชาภิการสภาฯ อันต่อไป

ประธานสภาฯ กล่าวคำ การพิจารณาวาระที่ ๒ ได้เสร็จสิ้น
ลงแล้ว จะได้พิจารณาวาระที่ ๓ ต่อไป ท่านผู้ใดเห็นว่าร่างพระราช
บัญญัติสมควรเป็นกฎหมายบังคับได้ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรองพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ กล่าวคำ เป็นอันว่าออกเป็นกฎหมายได้

ห้วงวงรนิติปรีชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดสกลนคร กล่าวคำ
ข้าพเจ้าขอเสนอพระราชบัญญัติฉบับานาญ

นายเตียง ไชยกาล ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวคำ
ในการที่สมาชิกเสนอเอาญัตติของสมาชิกก่อนเช่นนี้ไม่ถูก ต้องเป็นญัตติ
ของรัฐบาลก่อน เพราะ ต้อง ถือว่า ญัตติ ของ รัฐบาล สำคัญ กว่า

เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรจะเอาขึ้นพิจารณาก่อนของรัฐบาล อะไร
เด่นอกก่อนก็ต้องพิจารณาก่อน เพราะยังมีญัตติที่เด่นอกก่อนอีกหลาย
ญัตติ

ประธานสภา ฯ กล่าววา ณะเพราะการพิจารณาในตอนหลังๆ
นี้เราไม่สู้จะถือระเบียบอะไรกันนัก ถือความว่าสำคัญ โดยมากตามที่
รัฐบาลขอรับรองเพราะเรื่องนั้นถ้าจะพิจารณาก็ได้ เพราะเหตุว่ามีผู้เสนอ
มาในระดับเดียวกันกับร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยราชบัณฑิตยสถานที่ตั้ง
มาจนนั้นพร้อมกับพระราชบัญญัติฉบับนาย พุทธศักราช ๒๔๗๖ เพราะ
ฉะนั้นเรายังมีเวลาอีกหลายชั่วโมง เชื่อว่าทันเวลานั้น เรากันในเรื่อง
ฉบับนายก่อน แล้วจึงถึงพระราชบัญญัติว่าด้วยราชบัณฑิตยสถาน

สุนทรภักดิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าววา ข้าพเจ้า
ยังไม่เคยทราบเรื่องถึงอะไรเลย ข้าพเจ้าขอทราบเรื่องนั้น เมื่อจวน
ได้มีสัมมาชิกวางระเบียบไว้ว่า ที่ ๓ เรื่องข้อบังคับว่าต้องกำหนดวัน
และกำหนดเวลาเมื่อปรึกษาวาระที่ ๒ แล้ว การปรึกษานตามธรรมดา
กรรมาธิการจะต้องเสนอล่วงหน้า ๓ วัน จึงให้พิจารณาต่อไปอีก เช่น
การพิจารณาเช่นนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าจะผิดข้อบังคับ

ประธานสภา ฯ กล่าววา เรื่องนี้ถ้าตามตัวหนังสือข้อบังคับ
แล้วมีคำพูดว่า โดยธรรมดาต้องส่งเรื่องไม่เกินกว่าเท่านั้นจนคงไม่
ใช่เป็นการบังคับ สุดแต่ใจแต่ความตกลง และเราก็ได้พิจารณาร่างพระ

บัญญัติต่าง ๆ มาหลายวันแล้วก็ตามนี้ เพราะฉะนั้นขอให้ถือว่า
เท่าที่ทำงานถูกต้องแล้ว

ขุนศึกชนวิฑิตศึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าวว่
สำหรับร่างพระราชบัญญัตินี้ ได้มอบให้คณะกรรมการไปพิจารณาแล้ว
นั้นมีผู้เสนอแปรญัตติรวมเป็น ๖ นาย หรือ ๖ คน แต่ก็ยังมีทั้งไม่ทัน
เวลาอีก ๒ คน ในข้อเสนอบัณฑิตของท่านสมาชิกทั้งหลายได้แปร
ญัตติตัดไปจากหลักการที่สภา ฯ นี้ได้ตกลงกันแล้วว่า เราจะลดสำหรับ
ครั้งน เพราะฉะนั้นคณะกรรมการนี้ จึงไม่เห็นพ้องด้วยในข้อเสนอบ
แปรญัตตินั้น ๆ ซึ่งไม่ใช่เป็นวิธีแปรถ้อยคำ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
แท้จริงแม้จะเป็นของซึ่งมีสมาชิกเสนอที่ดี แต่โดยประโยชน์แล้ว สมาชิก
ทั้งหลายน่าจะจะได้ระดม รัฐบาลเองก็ได้มุ่งถึงเหตุผลว่าฐานะการเงินของ
ประเทศอยู่ในการตกต่ำ ก็เป็นการจำเป็นอยู่เองที่เราจะต้องลด จึงได้
ตั้งคณะกรรมการชุดหนึ่งเพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับานาญ
ดังได้ปรากฏในการปรึกษาของ กรรมการคณะรัฐบาล แต่เดิม ๆ ก่อน
สมาชิกเสนอในสภา ฯ นี้ว่า การลดบำนาญจะลดจากตั้งแต่ร้อยละ
ตามในบันทึกหรือคำอธิบายของร่าง พระราชบัญญัติลดบำนาญ ซึ่งคร่าว
ซึ่งรัฐบาลเสนอกลับอีกครั้งหนึ่งนั้น อาศัยเหตุผลที่หาพบเจ้าได้เรียนมา
ให้สภา ฯ นี้ ประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งที่รัฐบาลได้รับและตั้ง

กรรมวิธีการพิจารณานี้ และส่งกลับมาโดยไม่มีข้อขัดข้องแล้ว ย่อมเห็นได้ว่า
 ว่า ฐานะของประเทศอยู่ในเวลาที่จำเป็นต้องแก้ไข ที่เราต้องพิจารณา
 ไปตามความประสงค์และเหตุผล เพราะฉะนั้นร่างพระราชบัญญัติใหม่ที่
 เสนอมาใช้เป็นร่างพระราชบัญญัติซึ่งสมาชิกเสนอ เป็นข้อเสนอของ
 รัฐบาลได้รับไว้ พิจารณาแล้วและไม่ขัดข้อง ขอให้สมาชิกทั้งหลาย
 ได้โปรดระลึกรถึงความสำคัญในพระราชบัญญัตินี้ ถ้าหากว่าจะไม่ได้
 ออกและไม่ใช้เป็นกฎหมายตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปแล้ว ประชาชนทั้งหลาย
 ย่อมจะเดือดร้อนอย่างที่สุด สมาชิกผู้เสนอได้เสนอมาแล้ว คือว่าในจำนวน
 ที่จะลดตามบัญชีที่คณะกรรมการของรัฐบาลได้เสนอ ๒ แบบ แบบ
 หนึ่งซึ่งแคบยวบาชั้นไป มีผู้ถูกกระทบกระเทือนประมาณ ๓,๐๖๗ คน
 ในแบบที่ ๒ ตั้งแต่ต้องร้อยยวบาชั้นไปมีผู้กระทบกระเทือน ๔๒๗ คน ในข้อนี้
 ย่อมมองเห็นได้ว่าในจำนวนพันกว่าคนกับจำนวนคน ๓๒ ล้านนั้น ถ้า
 เราจะคิดเทียบ ก็มีจำนวนคนเดือดร้อนมากกว่า เราต้องคิดถึงคน
 ส่วนมาก จำนวนนี้ถ้าลดแล้วจะต้องเดือดร้อน เป็นจำนวนนิดเดียว
 ก็ไม่น่าจะเดือดร้อนเท่าใดนัก เราควรเห็นใจถ้าเราได้แก้ไขอะไรให้ ค
 งามสำหรับชนหมู่มาแต่ ก็เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติเหมือนกัน
 เราควรคิดถึงประโยชน์ส่วนรวมดีกว่าที่เราจะคิดถึงประโยชน์ส่วนตัวเป็น
 ใหญ่ คณะกรรมการเห็นว่าควรแก้หลักการที่ให้ผิดไปจากที่รัฐบาล
 ได้เสนอมาทั้ง ๒ แบบนั้นไม่มีทางที่จะสมควร คณะกรรมการนี้ได้

เห็นว่าหลักการที่รัฐบาลได้เสนอมาแต่ทั้ง ๒ แบบนั้นเป็นแบบที่คิดแล้ว
 ข้าพเจ้าคิดว่าในจำนวนที่ตนถนัดเงินให้รัฐบาลได้มาก ๆ เท่าใดก็เป็น
 ที่พอใจ แต่ไม่ใช่ว่ากรรมวิธีการนั้นจะมีใจรวนเรและเจตนาต่อบุคคลหา
 มิได้ ในฐานะที่เป็นผู้แทนของประชาชนชาวสยาม และตลอดทั้ง
 ข้าราชการที่มิได้เห็นจำเป็นด้วย เพราะในการที่ท่านพยายามคัดค้าน
 ต่อการออกพระราชบัญญัติซึ่งเป็นการผิดหลักของรัฐบาลนี้ ก็ยอม
 ให้ไม่ได้ ถ้ากระทำให้เป็นผลตามรัฐบาลดังกล่าวแต่เพียงแก่ โดยคำ
 กรรมวิธีการก็ไม่ค่อยจะชัดของ สมาชิกทั้งหลายโปรดคิดว่าเป็นการที่
 ถึงความจำเป็นแล้วที่เราจะถดและเราควรจะถดแค่ใดเพียงใดนี้ กรรม
 วิธีการนี้ไม่มีความเห็น แต่เมื่อเราได้ตกลงหลักการแล้วเราต้องถดจาก
 ที่เดิมเราก็ต้องถด คณะกรรมการจึงทำความเข้าใจเป็นท่านองถด แต่
 ว่าการถดได้มากน้อยก็แล้วแต่ที่ประชุมกันทุกอย่าง จึงขอให้ โปรดพิจารณา
 นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
 กล่าววาทานกรรมการผู้มั่งเกียรติกได้อภิปรายถ้อยคำที่ประหนึ่งว่า
 ผู้ที่ขัดข้องนั้นเป็นผู้ที่ไม่ชอบในหลักการแห่งพระราชบัญญัตินี้ และไม่
 ใช้เป็นผู้ที่หวังดีเลย แต่อย่างไรก็ดีข้าพเจ้าเป็นอะไร กรรมวิธีการก็เป็น
 อะไร และสมาชิกทั้งหลายเป็นอะไร เราไม่ต้องพูดถึงข้อแรก ข้าพเจ้าขอ
 ขอขอบคุณกรรมการผู้คนที่เห็นที่ไว้ในรายงานของคณะกรรมการ
 นี้ไม่มีอะไรแก้ไขเสียเลย จึงเป็นปัญหาว่ากรรมการได้พิจารณา

หรือไม่พิจารณา ^๕ ทนญัตติข้าพเจ้าแปรไปคือคำว่าหลักการแห่งร่าง
 พระราชบัญญัติ^๕ คือเรารับ แต่เพียงว่า พระราชบัญญัติ^๕ นั้นจะเป็นพระราช
 บัญญัติฉบับนายชั่วคราว แต่คำว่าถนัดนั้นจะมีผลย้อนหลังหรือไม่
 เป็นนอกปัญหาหนึ่ง ไม่ใช่หลักการที่เป็นปัญหาที่ข้าพเจ้าขัดข้องไม่ยอม
 ให้พระราชบัญญัติ^๕ ออกนั้น ไม่ใช่ว่าข้าพเจ้าไม่หวังดีต่อประเทศชาติ
 และถ้าจะหาว่าข้าพเจ้าไม่หวังดีก็แล้วแต่ แต่เพียงจนอาณาของประเศ
 เราเดือดร้อนจนเหลือเกินเฉียวหรือ จึงถึงกับต้องมาเบียดบังเอาจำนวน
 เงินจากพวก^๕ เพราะฉะนั้น^๕ ข้าพเจ้าเสนอไปเช่นนั้น โปรดระมัดระวัง
 ให้ดี ข้าพเจ้าก็มีความหวังดีต่อประเทศชาติเหมือนกัน กรรมาธิการ
 ได้อภิปรายอะไรไปนอกเรื่องและอย่าพูดว่าข้าพเจ้านอกประเด็น ข้าพเจ้า
 เป็นผู้แปรญัตติมากที่สุดและทุก ๆ มาตรา^๕ ก็ได้ ก็จำเป็นอยู่เองที่จะ
 ต้อง อภิปราย เพราะฉะนั้น^๕ ก็ควรจะปรึกษาหารือที่ ๒

ประชาชนสภา ฯ กล่าวว่ กรรมาธิการไม่ยอมแก้ ^๕ เจ้าของ
 ญัตติจะว่าอะไร

นายพัก ณ สงขลา ^๕ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ กล่าวว่
 ให้ปรึกษาที่ประชุมก็ได้ กรรมาธิการไม่ขัดข้อง ถ้าเห็นสมควร
 ก็แก้ได้

ขุนอินทรภักดี ^๕ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวว่ ในคำ
 ปรารภที่ข้าพเจ้าได้ แปรญัตติไป ก็โดยเหตุว่มีความเห็นเป็นเช่นนั้น

ว่าการที่ของว่าง พระราชบัญญัติคนก็เพราะ จะลดรายจ่าย ของ ประเทศดัง
ข้าพเจ้าได้แปรญัตติให้เดิมค่าเช่าไปเพื่อให้เหมาะให้ใหม่เหตุผลพอควร คน
อ่านจะได้เข้าใจ

เดชาธิกรรณสภาฯ อ่านว่า ขุนอินทรภักดีขอเดิมค่าว่า “ประกอบ
กับรัฐบาลปลดข้าราชการออกที่บ้านนาญมากขึ้น” ในระหว่างคำว่า
“ตกค่า” กับคำว่า “ล้มครว” ในคำปรารภ

เจ้าพระยาศรีธรรมวิบาล กถาว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรจะ
เดิมข้อหนึ่ง เพราะเป็นการที่เปล่าประโยชน์ ทางฝ่ายรัฐบาลเห็น
ว่าไม่สมควรเดิมความข้อนี้

ขุนอินทรภักดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กถาว่า ขอถอน
ประธานสภาฯ กถาว่า เจ้าของญัตติถอนแล้ว ฟื้นฟูในมาตรา
๑ แปรญัตติของนายทองอินทร์ฯ

นายทองอินทร์ ภริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กถาว่า เมื่อข้าพเจ้าได้ขอแปรญัตติเช่นนี้ ตามรูปความหมายเมื่ออ่านดู
แต่ก่อนจะได้ความดีกว่าคำปรารภเดิม คำปรารภเดิมมีว่า “โดยที่
สภาผู้แทนราษฎรถวายคำปรึกษาว่า ในยามที่การเงินฝืดเคืองและเศรษฐกิจ
ตกต่ำ ล้มครวจะลดส่งรายจ่ายของประเทศสำหรับบ้านนาญข้าราชการ
การฝ่ายทหารและพลเรือนลง” ข้าพเจ้าขอให้แก้เป็นว่า “โดยที่สภา
ผู้แทนราษฎรถวายคำปรึกษาว่า ในยามที่การเงินของแผ่นดินฝืดเคือง

และเศรษฐกิจตกต่ำ ส้มคว่ำจะลดเงินเบี้ยบำนาญเบี้ยหวัดของข้าราชการ
 การฝ่ายทหารและพลเรือนลงชั่วคราว” เพราะฉะนั้นเราจะใช้ชั่วคราวเท่านั้น
 ที่ข้าพเจ้าขอแปรญัตติเช่นนั้น คำว่าในยามที่การเงินฝืดเคืองนั้น ก็ควร
 จะเต็มให้ ชัดว่า ในยามที่การเงินของแผ่นดินฝืดเคือง ที่เต็มลงไป
 ว่าส้มคว่ำจะลดนั้น เราก็ต้องพูดให้ชัดลงไปว่า ในพระราชบัญญัติ
 เราจะลดทั้งเบี้ยหวัด และเบี้ยบำนาญ จึงส้มคว่ำจะเต็มลงไปให้ชัดว่า
 ส้มคว่ำจะลดเงินเบี้ยบำนาญ เบี้ยหวัดของข้าราชการฝ่ายทหารและพล
 เรือนลงชั่วคราว

ขุนตุ้มคนตรีศึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าวว่า
 ความจริงญัตติของผู้เสนอ นั้นน่าเห็นใจว่าได้พยายามคำนึงด้วยความหวัง
 ดี แต่ในข้อเสนอมของผู้เสนอที่ว่า ในวรรค ๒ บรรทัดที่ ๓ ขอเติม
 คำว่า ของแผ่นดินลงระหว่างคำว่า ฝืดเคือง กับคำว่า การเงิน ใน
 ข้อนี้จะอ่านได้ความว่า การเงินของแผ่นดินฝืดเคืองและเศรษฐกิจตกต่ำ
 ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าภาษาไทยแล้วฟังชัดหุ้ชอบกตประการ ๓ จึงเห็นว่าเอา
 ได้ในที่ประชุมตัดสินว่าเราควรเต็มหรือไม่ ประการที่ ๒ เงินเบี้ย
 บำนาญนั้นไม่มีกฎหมายใดเขียนอย่างนั้น จึงรู้สึกดีคือใจอยู่ เห็น
 ว่ายังไม่ควรแก้ ในข้อที่ว่า ชั่วคราวนั้น เราได้มีข้อความข้างต้นอยู่
 ชัด ๆ แล้ว จึงเห็นว่าถ้าจะเต็มแต่ก็ได้อีกความเท่ากัน เพราะฉะนั้นจึง
 ขอให้ที่ประชุมพิจารณา

นายสวัสดิ์ ยวะเวส ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ กล่าวว่ายิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าจะไปเขียนว่า การเงินของแผ่นดินผู้เคื่องดูเป็นว่านำเอาของไม่ดีไปไม่ได้ อย่างที่ท่านรัฐมนตรีผู้หนึ่งได้เคยกล่าวแล้วว่าเราเอาผ้าสักปรกมาซัก ชาวต่างประเทศเขาจะเห็นว่าการเงินผู้เคื่องหมายความว่าเงินของชาวบ้านทั่วๆ ไป เพราะฉะนั้นไม่ควรจะใส่ว่าการเงินของแผ่นดินผู้เคื่อง และยังกว่านั้น สำหรับสภาที่ออกกฎหมายแล้ว ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าจะต้องใส่ข้อความอย่างนั้นลงไป

ประธานสภาฯ กล่าวว่าย ในคำปรารภวรรคที่ ๒ นั้น ท่านผู้ใดเห็นว่าควรแก้ไขอย่างที่สุดมาซักเสนอ หรือเห็นว่าควรคงไว้ตามความเดิม ขอให้ลงมติ

สมาชิกส่วนมากเห็นว่าควรคงไว้ตามความเดิม

ประธานสภาฯ กล่าวว่าเป็นอันตกไป

เดชาธิการสภาฯ อานว่า มาตรา ๓ นายเตียงฯ ขอแก้ คำว่า ๗๖ เป็น ๗๗

นายเตียง ไชยกาต ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่าย่าพเจ้าบัญญัติในร่างพระราชบัญญัตินี้หลายมาตรา แต่เพื่อสงวนเวลาของสภาฯ ข้าพเจ้าขอเพียง ๓๐ นาที ขออภิปรายทำความเข้าใจและจะขอถอนทั้งหมด คือความจริงในการออกพระราชบัญญัตินี้ การที่ข้าพเจ้าพยายามคัดค้าน.....

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า ว่ากันเป็นข้อ ๆ ที่เดียว อย่่าอม
ความเดย

นางเตียง ไชยกาต ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่่า
ข้าพเจ้าขอทำความเข้าใจเดยก่อน ไม่เช่นนั้นนี้สมาชิก็จะไม่เข้าใจ

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า มีข้อบังคับว่่า การถอนญัตติไม่ตอง
อภิปรายก็ได้

นายเตียง ไชยกาต ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่่า
เพราะข้อนี้ข้าพเจ้าอภิปราย คือ เป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าพระราช
บัญญัติรูปการจะเป็นครั้งแรก เป็นประวัติการณ์ ในการที่ตัดสินที่
ยื่นหลัง ข้าพเจ้าไม่มีส่วนได้เสียจากใครเดยที่มีเบยว่านาย บุษ่าตายาย
หรือพวกพ้องข้าพเจ้าไม่มีเดย ถ้าจะหาว่าข้าพเจ้าโกงคนเดียว ก็มี
ผู้ใหญ่หลายคนเห็นพ้องด้วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นว่ากฎหมายนั้นออก
โดยไม่มีศีลธรรม แต่ว่ามีสมาชิบางคนบอกว่า ศีลธรรมคืออะไร
การออกกฎหมายอย่างใด จึงจะผิดศีลธรรม ข้อนี้ข้าพเจ้าไม่เดย
เพราะข้อเท็จจริงข้อนี้เป็นอย่างไรไม่ทราบ ในการที่ข้าพเจ้าแปรญัตติ
ในคราวนี้ไม่มีอะไร นอกจากข้าพเจ้าเห็นว่าเพื่อช่วยราษฎรส่วนหนึ่ง
เราไม่ควรจะบังคับรักษาทานั้นราษฎร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้แปร
ญัตติทั้งหลายที่ได้แปรมานี้ แต่ว่าเมื่อมาพิเคราะห์ดูโดยทั่ว ๆ ไป ขอ
แต่ตั้งความชอบคุณกรรมมาพิจารณาอย่างยิ่งว่่าไม่มีแก่อะไรเดยในนี้ คงจะ

เป็นว่า เพราะเวลากระทันหัน แต่ข้าพเจ้าจะพยายามจะแต่งตั้งคนว่า
เป็นคนทำอะไรทำจริงเท่านั้นเอง แต่ที่ต่อไปเห็นว่าจะเป็นการทำตาย
เวลาของสภาฯ เปตา ๆ ขอถอนญัตติทั้งหมดที่ข้าพเจ้าแปรมานี้ ตั้งแต่
มาตรา ๖ จนมาตราสุดท้าย

นายมงคล รัตนวิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช
กล่าวว่า การถอนญัตติไม่ควรอภิปราย การอภิปรายนี้อาจจะเสียถึง
อะไรก็ได้ ไม่ควรที่จะอภิปรายกันอย่างยิ่ง

นายเตียง ไชยกาต ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่า
หรือจะไม่ให้ถอนก็ได้

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ถอนแล้วก็ได้

นายทองอิน ภิรมย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่า
ถ้าเราแก้ไขพระราชบัญญัติแล้ว เราจะตัดมาตรา ๕ ออกได้ทั้งมาตรา
เพราะความประสงค์เราจะลดเบียดเบียดบ้านนาญเท่านั้น เมื่อเราประสงค์
จะลดเบียดเบียดบ้านนาญ พุทธศักราช ๒๕๑๖ แล้ว ก็คงจะตัดมาตรา
๕ ออกได้ทั้งมาตรา

นายสวัสดิ์ ชูระเวส ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ กล่าวว่า
ข้าพเจ้าเห็นว่าตามร่างนี้แล้ว ก็อย่าไม่ควรจะให้ชื่อพระราชบัญญัติ
เป็นการรุนแรง ถ้าได้คำว่า พระราชบัญญัติเบียดเบียดบ้านนาญ ก็จะไม่

เป็นการคอกอกจิตใจ เพราะเขาหรือกักใจอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นไม่ควรได้คำว่า พระราชบัญญัติตัดเบี้ยหวัดเบี้ยบำนาญ

ขุนศึกนริศศึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าวว่าการที่ได้ออกแปรญัตติขอพระราชบัญญัติ ความจริงย่อมได้ผลดังที่สมาชิกเสนอ แต่โดยที่คณะกรรมการนี้ได้พิจารณา โดยรอบคอบแล้ว เห็นว่าร่างพระราชบัญญัติ ฝ่ายรัฐบาลควรจะได้ตรึงโดยรอบคอบว่าชอบด้วยประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง ในเรื่องเบี้ยบำนาญ ไม่มีพระราชบัญญัติบัญญัติว่าเบี้ยบำนาญในที่ใด จึงส่งจนได้ เช่นที่ได้อภิปรายมาแล้ว ในเรื่องค่าปรารภ และในเรื่องเบี้ยหวัดนั้นเราไม่มีพระราชบัญญัตินักับว่าพระราชบัญญัติเบี้ยหวัด เพราะฉะนั้นในการที่จะออกพระราชบัญญัติตัดเบี้ยหวัดจึงเป็นการขัดกับหลักกฎหมาย จึงขอส่งจนได้ เพื่อขอมติที่ประชุม

ประธานสภาฯ กล่าวต่อว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะได้ตามร่างเดิมนี้ หรือเห็นว่าควรจะได้แก่อย่างทีสมาชิกเสนอขอให้ลงมติ

สมาชิกส่วนมากเห็นว่าควรจะได้ตามร่างเดิม

เดชาธิการสภาฯ อ่านมาตรา ๒

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวต่อว่า เมื่อเราจะประกาศพระราชบัญญัติฉบับใดออกไป เป็นปัญหาว่าราษฎรหรือผู้มีส่วนได้เสียแห่งพระราชบัญญัตินั้น จะต้องทราบพระราชบัญญัตินั้นเสียก่อนแล้ว ตามปกติพระราชบัญญัตินั้นถ้าประกาศในวัน

ที่ ๕ เมษายน แล้วจะย้อนมาบังคับในวันที่ ๓ เมษายนนี้ ข้าพเจ้า
ถ้าไม่ผันไปก็ไม่เคยได้ยินเคย โดยมากเขากำหนดวันข้างหน้า ไม่ใช่
ว่ากำหนดวันย้อนหลัง ถ้าเราประกาศพระราชบัญญัติในวันที่ ๕
เมษายนอย่างนี้ แล้วให้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓ เมษายนอย่างนี้ ถ้าข้าพเจ้า
ไม่ผันไป ก็ข้าพเจ้าไม่เคยเห็น จึงขอแปรญัตติเช่นที่วานนี้

หตวงวรนิติปรีชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดสงขลา กล่าว ว่า ใน
เรื่องนี้เคยมีกฎหมายที่ออกไปแล้ว แล้วให้ใช้ตั้งแต่วันนั้นจนเป็นต้นไป
เพราะเหตุว่าไม่สามารถที่จะออกได้ตามนั้น เพราะฉะนั้นขอให้คงไว้
ตามเดิม

ขุนสุคนธ์วิศศึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าว ว่า
ความจริงในเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ว่า เจตนาของคณะกรรมการ
เดิมจะมีความมุ่งหมายไปถึงเพียงไหน แต่คณะกรรมการนั้นมีความ
เห็นว่า การที่เราจะส่งวนถ้อยคำได้ตามร่างของคณะกรรมการเดิม
นั้นจะดีกว่า เพราะเหตุว่าโดยหลักสัญญาทั่วไปแล้ว เราจะให้ใช้
บังคับเมื่อใดก็ได้ แม้พระราชบัญญัติทั้งหลายก็อาจบังคับได้ โดยนัย
เช่นเดียวกัน ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าไม่ทราบซึ่งว่า เพราะเหตุใดรัฐบาลจึง
ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้กำหนดไว้ โดยชัดเจน จึงขอเสนอไว้ ไม่แก้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า การที่เราจะประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับใด เราควรจะ

ให้ โอกาสเขาทราบล่วงหน้าเสียก่อน โดยเฉพาะ ในพระราชบัญญัติ
 ทุกๆฉบับที่เราจะประกาศใช้ คือที่เราจะต้องการบังคับโดยเร็วที่สุด เรา
 มักจะบังคับในวันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเท่านั้น การที่มีสมาชิก
 ว่าเคยมีกฎหมายที่ออกไปแล้วบังคับให้ ตั้งแต่เวลานั้นจนนั้น ข้าพเจ้าก็
 ได้กล่าวมาแล้วว่าไม่ได้ ย้อนหลังลงไป แต่เขากำหนดวันล่วงหน้าไป
 เช่นประกาศวันที่ ๕ ใช้วันที่ ๓๐ เป็นต้น การที่เราออกพระราชบัญญัติ
 โดยไม่ให้เขารับรู้ล่วงหน้า แล้วเราไปประกาศให้เขารับถึงวันที่ ๕
 หรือ ๓๐ แล้วเราจะบังคับย้อนหลังมาตั้งวันที่ ๓ นั้นย่อมเสียผล และ
 อีกประการหนึ่ง พระราชบัญญัตินี้ ก็คงจะประกาศอย่างช้าในราววันที่
 ๕, ๖, หรือ ๗ การรวมการรอกจะได้อะไรมาช่วยประเทศชาติ คงจะ
 ดดแต่เพียงอย่างมากที่สุด ๓๐๐ บาทเท่านั้นเอง ที่ข้าพเจ้าพูดนี้ตาม
 หลักกฎหมายของข้าพเจ้า

นายทองม้วน อัครถาวร ผู้แทนราษฎรจังหวัดมหาสารคาม กล่าว
 ว่า ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วยนายทองอินทร์เสนอ เพราะเหตุว่า ถ้าหากว่า
 พระราชบัญญัตินี้ประกาศใช้ตั้งแต่วันที่ ๓ ไป บุคคลที่จะได้รับบำนาญ
 ในวันที่พรุ่งนี้จะต้องถูกตัด และจะต้องลดตามมาตรา ๓

พระยานิติศาสตร์ ไพศาล กล่าว ว่า ข้าพเจ้ามีส่วนในร่าง
 พระราชบัญญัตินี้มาแต่ครั้งเดิม และทำให้ใช้ตั้งแต่วันที่ ๓ เมษายน
 ก็เพราะเหตุว่า เพื่อให้สะดวกแก่การคำนวณเท่านั้นเอง เบี้ยบำนาญ
 ที่จะต้องเสียนั้น คับเบี้ยบำนาญเดือนเมษายน แต่ในเดือนเมษายนเป็น

เบียบ้านาญที่ขายสำหรับเดือนมีนาคม เพราะฉะนั้นไม่เข้าในพระราชบัญญัติคน เบียบ้านาญเดือนเมษายนจะไปคิดเขาในเดือนพฤษภาคมวันที่ ๑ เพราะฉะนั้นไม่ใช่ย้อนหลัง จะเค็ดรอนก็แต่สิทธิ์ที่จะได้รบเงินเพียงเล็กน้อยเท่านั้น สิทธิใหญ่ยิ่งคือพระราชบัญญัติราชการพลเรือน สิทธิที่จะเข้าทำราชการ เรายังกำหนดลงไปว่าต้องสอบได้อย่างน้อยอย่างใดด้วย ซึ่งแต่ก่อนเราไม่ต้องมีดกวีเราเข้าทำงานได้ นี้ก็ด้วยเกณฑ์อันเดียวกันที่ได้ลงไป แต่ทั้งนี้แล้วแต่ประชุม

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าววา ตามที่ท่านรัฐมนตรีวาเราจะเอาเหตุผลในเรื่อง การคำนวณ คือเอาเหตุผลมาพิจารณา ขอให้สมาชิกคิดดูว่ายุติธรรมหรือไม่ และขอให้ลงมติทีเดียว ขอให้พิจารณาเหตุผลและความยุติธรรม

ประธานสภาฯ กล่าววา ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะเปลี่ยนเป็นคำว่า "ตั้งแต่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป" ผู้ใดเห็นว่าเช่นนั้นโปรดยกมือขึ้น

สมาชิกที่เห็นว่าควรแก้ตามที่สมาชิกเสนอ มี ๓๓

ประธานสภาฯ กล่าววา ผู้ใดเห็นว่าควรคงไว้ตามรูปเดิมโปรดยกมือขึ้น

สมาชิกที่เห็นว่าควรคงตามเดิม มี ๒๐ เป็นอันว่าให้แก้อย่างที่สมาชิกเสนอ

เดชาธิการสภาฯ อานมาตรา

นายสนธิ เจริญรัฐ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าววา
เมื่อวันก่อนที่เราอภิปรายรับหลักการกันนั้น ข้าพเจ้ายังมีความ สงสัย
ข้องใจในวัตถุประสงค์ของกฎหมายนี้อยู่เป็นอันมาก ข้าพเจ้าถูกขืนพูด
ท่านประธานได้รับบีตอภิปราย เพราะเหตุว่าได้อภิปราย กัน มากแล้ว
เดี๋ยวนี้มาถึงวัตถุประสงค์อันสำคัญของกฎหมายนี้ จึงอยากจะขอโอกาส
เพื่อถามข้อสงสัยต่อรัฐบาลในข้อนี้สักหน่อยได้หรือไม่ ปัญหาที่จำจะ
ให้ลดอำนาจข้าราชการตามที่เป็นวัตถุประสงค์อันสำคัญของกฎหมาย
นี้ ข้าพเจ้าเองในฐานะที่เป็นราษฎร เป็นผู้ซึ่งมีหน้าที่ควบคุมการใช้จ่าย
การเงินของประเทศ ข้าพเจ้าย่อมมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะได้เห็นการ
ประหยัดเงินของแผ่นดิน คือเงินของชาติ ให้ได้ ใช้จ่ายเพียงจำนวน
น้อยที่สุด และให้ ได้ผลดีที่สุด ฉะนั้นอย่างนี้เรื่องเบียบำนาญนี้
โดยน้ำใสใจจริงแล้ว ข้าพเจ้าอยากจะให้เด็กเล็กที่เดียว ไม่อยาก
จะให้ มี เพราะเหตุว่ามีเรื่องซุกซนดกบ่่อยๆ ทั้งในระบอบเก่าและระบอบ
ใหม่ แต่ในปัญหาการเมือง ข้าพเจ้าเข้าใจว่า เราจะทำอะไรถูกทั้งนั้น
ทั้งนั้นปัญหาว่าจะทำเมื่อไร ข้าพเจ้าเข้าใจว่าปัญหาการเมืองเป็นปัญหา
เรื่องเวลา เพราะฉะนั้นในขั้นตอนนี้ถ้าเราจะลดเบียบำนาญ
ที่ได้ให้หยุดแล้ว หมายความว่ากฎหมายเรื่องนี้จะมีผลย้อนหลัง นั้น
ข้าพเจ้าสงสัยเป็นอันมากทีเดียว เมื่อตระหนักทานกรรมวิธีการได้ว่าพึง

ว่าพรณถึงว่า ขณะประเทศเราอยู่ในฐานะคับขันในเรื่องการเงิน
 ข้าพเจ้าก็ทราบในความเป็นจริงเช่นนั้น แต่ที่ข้าพเจ้างงงงวยหรือข้าพเจ้า
 เข้าใจว่าเราน่าจะพิจารณาถึงปัญหาการเมืองปัจจุบันนี้ ในวันนี้ก่อน
 ข้าพเจ้าก็ได้พูดหนึ่งแล้ว แต่บางทีจะมีท่านสมาชิกสนใจน้อยไป
 ในขณะนี้ ตามลักษณะการเมืองต่างๆไปเรื่อยๆ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเรา
 ต้องคำนึงถึงปัญหาการเมืองไม่น้อยไปกว่าปัญหาการเงิน นั่นเป็นข้อที่
 ข้าพเจ้างงงงวยเกี่ยวกับพระราชบัญญัติที่จริงในการที่ข้าพเจ้าจะพูดต่อ
 ไปนั้นเป็นไปของท่านเอง ข้าพเจ้าทราบเหมือนกัน แต่ในการที่ข้าพเจ้า
 พูดในท่านเองนั้น ถึงอย่างไร ข้าพเจ้าก็ต้องแพ้ โหวตในที่ประชุม
 แต่ด้วยเหตุที่ข้าพเจ้าของใจและสงสัยเป็นอย่างนั้นมาก ข้าพเจ้าจึงขอโอกาส
 พูดในปัญหาที่ว่า ในเรื่องนี้ทางฝ่ายผู้เสนอที่ดี ก็ได้ข้างว่าเพื่อ
 ประโยชน์แก่ราษฎร ในการที่จะตัดเงินรายจ่ายลงมา ข้าพเจ้าเอง
 ก็เห็นชอบด้วยในการที่จะทำเช่นนั้น แต่ในการที่ข้าพเจ้าค้าน ข้าพเจ้า
 ก็ถือว่าข้าพเจ้าค้านเพื่อประโยชน์ราษฎร เพราะถ้าหากว่าทำการอะไร
 แก่ราษฎรลงไป ผลที่แรกจะเป็นผลดี แต่ที่หลังจะเป็นผลร้ายแล้ว
 ข้าพเจ้าถือว่าราษฎรเป็นผู้ได้รับผลนั้น ข้าพเจ้างงงงวยว่า ในเวลานี้
 ข้าพเจ้าอยากจะทำตรงไปตรงมา ตามหลักแล้ว ประชาธิปไตยย่อมมี
 ปฏิบัติกัน คือฝ่ายที่เห็นตรงกันข้าม อยู่ ๒ ประเภท ประเภทหนึ่ง
 คือบุคคลซึ่งไม่ชอบความเสื่อมภาคในทางโลกกิจ และทางสังคม

ข้าพเจ้าพูดเท่านั้นเข้าใจว่าสมาชิกทั้งหลายย่อมจะซึ้งทราบตั้งแต่ คือ
 ไม่อยากจะได้ภาพเทากับคนอื่น หรืออะไรทำนองนั้น นั่นเป็นประเภท ๑
 ประเภทนี้เป็นปฏิบัติของประชาธิปไตยโดยตามหลักทั่วไป อีกประเภท ๑ คือ
 บุคคลที่อยากจะจูงจุมกเราในทางโลกก็จูงไป เขาจูงจะดึงเราในทาง
 โลกก็จูง เขาทำอะไรก็มาขายให้แก่เรา ประชาธิปไตยนั้นหมายความว่า
 ช่วยตัวเอง เพราะฉะนั้นบุคคลประเภทที่ ๒ นั้นหมายความว่า เป็นปฏิบัติ
 ของประชาธิปไตยโดยตามหลัก ข้าพเจ้าเข้าใจว่าประชาธิปไตยแรกที่ประเทศ
 สยามเราสร้างขึ้นมาปฏิบัติ จน ๒ ประเภทแล้ว บุคคลเป็นการคุ้มครอง
 หรือไม่ว่าเราจะรับสร้างปฏิบัติ จนอีก ๓ นั้นเป็นปัญหาการเมืองที่ข้าพเจ้า
 ขอบใจอยู่เป็นอันมาก ปัญหาที่เราจะลดลดอุปสรรคข้อขัดข้องของชนหมู่ใด
 หมู่หนึ่งลง แม้ว่าอุปสรรคข้อขัดข้องนั้นจะทำไปเพื่อประโยชน์ของปวงชนชาว
 สยามก็ดี แต่ก็จะต้องคำนึงถึงประโยชน์ของชนทั่วไปและเงาอีกเหมือนกัน
 ปัญหาการเมืองที่ข้าพเจ้าคิดว่าอยู่ที่เงา ปัญหาว่าเงาไหนจะทำ
 จังจะได้ผลดี เพราะฉะนั้นในการที่จะลดอุปสรรคข้อขัดข้องให้ได้ผลยิ่งขึ้น
 ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเป็นการสร้างผู้ เห็นตรงกันข้ามกับประชาธิปไตยขึ้น
 อีก เมื่อเรารู้ว่า ในพ.ศ. ๒๔๗๖ นี้เราได้มีการปลดข้าราชการออก
 อยู่ส่วนหนึ่งแล้ว แต่ตามที่ฝ่ายรัฐบาลแถลงนั้นว่าในปี ๒๔๗๗ เรายัง
 จะปรับปรุงราชการอีก คือมีการปลดข้าราชการออกอีก บัดนี้ในการปลด
 ข้าราชการนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเขาย่อมจะได้รับเบี้ยบำนาญไปตามอัตราใน

พระราชบัญญัติเดิม ครั้นเมื่อพระราชบัญญัติเกิดขึ้น เขาย่อมจะถกต
 เบี้ยนำนาญจากพระราชบัญญัติเดิมลงไปอีก นั้นเป็นปัญหาที่ข้าพเจ้าข้อง
 ใจว่าในหลักการอันสำคัญตามมาตรา ๓ ของพระราชบัญญัตินี้ จะกระทบ
 กระทั่งปัญหาการเมืองตั้งข้าพเจ้าสงสัยหรือหาไม่ ตามที่ท่าน
 กรรมาธิการว่าเมื่อตระก ก็ว่ารัฐบาลได้สังเกตเห็นในเรื่องการเงิน จึงไม่
 เอออวยในเรื่องนี้เต็มที่ แต่ก็เห็นใจอยู่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นในฐานะที่
 รัฐบาลเป็นผู้ซึ่งถือความมั่นคงของราษฎรอยู่ในมือ หมายความว่าความ
 มั่นคงของรัฐบาลเป็นประกันความสงบสุขของประชาชน ข้าพเจ้าอยาก
 จะเรียนถามรัฐบาลด้วยความจริงใจว่า รัฐบาลมั่นใจแล้วหรือว่าการที่
 เราจะออกพระราชบัญญัตินี้ไป จะไม่เป็นการกระทบกระทั่งถึงประชา
 ชินไทยของสยามเลย

ประธานสภา ฯ กล่าวหาว่า มาตราที่เราจะพิจารณากันถึงนี้
 ความในเรื่องนี้ คำถามที่ข้าพเจ้าอนุญาตให้ถามนั้น นี้ก็ว่าท่านจะขอ
 เปรียบเทียบ และท่านได้เสนอไว้บ้างแล้ว ความจริงไม่ได้เสนอได้เลย

นายสนธิ เจริญรัฐ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าวหาว่า
 ข้าพเจ้าไม่ได้เสนอ และเมื่อตระกข้าพเจ้าได้กราบเรียนให้ทราบแล้วว่า
 ข้าพเจ้าได้สงสัย จึงได้เรียนถาม แต่รัฐบาลไม่ตอบก็ขอให้หายไป

ประธานสภา ฯ กล่าวหาว่า ขอร้องว่ารัฐบาลอย่าตอบ

นายพัก ณ สงขลา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ กล่าววา
ข้าพเจ้าใคร่จะขอเตือนสมาชิกว่า เรื่องนี้เป็นหลักการอันสำคัญ ถ้า
เผื่อว่าแก้ตามที่สมาชิกเสนอมาแล้ว พระราชบัญญัตินั้นจะมีประ โยชน์
อะไรเลย

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ในเรื่องหลักการนี้ ข้าพเจ้ารู้สึก ทว่ารู้สึกเพราะว่าเมื่ออ่าน
พระราชบัญญัตินี้ เรียกว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้เห็นจำนวนอายุชั่วคราว
พระราชบัญญัตินี้ไม่ได้เรียกว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้เห็นจำนวนอายุที่ได้ ให้
แล้วชั่วคราว ก็หมายความว่า พระราชบัญญัตินี้จะลดจำนวนอายุ
ที่ได้แล้ว หรือที่จะลดต่อไป แต่ข้าพเจ้าใคร่จะแปรญัตติว่าให้ต่อไป
จึงได้แปรญัตติเป็นว่า ให้ลดจำนวนและเบียดัดที่ให้แก่ข้าราชการ
ทหารและพลเรือนภายหลังวันประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ ตามอัตรา
คำนวณที่ประกาศไว้ใน พระราชบัญญัติฉบับนี้จำนวนอายุข้าราชการพล
เรือน และพระราชบัญญัตินี้จำนวนอายุทหารนั้นลง ในจำนวนเงิน
สูงกว่า ๒๐๐ บาททุกชั้น ที่แปรเช่นนั้นโดยความประสงค์ไม่อยากจะ
กฎหมายนั้นยอนหลัง ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวแล้วว่า เมื่อลดให้ลดทั่วๆ
กัน จึงอยากให้คืนหน้า อย่าให้ถอยหลังเลย ส่วนที่ขอแปรญัตติให้
ลดลงร้อยละ ๓๐ ทุกๆชั้นนั้น เพื่อให้เสมอภาคกัน การที่ให้ลดตั้งแต่
๓๐% จนกระทั่งถึง คนหนึ่งลด ๕๐% อย่างนี้ ข้าพเจ้าขอถาม

กรรมวิธีการและรัฐบาลว่า ถ้าข้าพเจ้าจะออกเงินทำบุญตั้งค่าหนึ่ง
แต่รัฐบาลจะออกสักพันบาทอย่างนี้ รัฐบาลหรือกรรมวิธีการจะว่า
อย่างไร ที่กันว่าข้าพเจ้าออกพันบาท แต่รัฐบาลหรือกรรมวิธีการ
ออกหนึ่งบาทอย่างนี้เรียกว่ายุติธรรม และข้าพเจ้าขอให้ลงมติ

พระยานิติศาสตร์ไพศาล กล่าวว่า ที่วางหลักเกณฑ์เป็นชั้น ๆ
มากก็อนุโลมตามภาษีเงินได้ ไม่ได้เก็บเท่ากัน เพราะเหตุว่า คนมีเงิน
มากก็เก็บมากหน่อยไม่เต็มร้อย คนมีเงินน้อยเก็บมากก็เต็มร้อย
ประการหนึ่งถ้าลดบำเหน็จบำนาญ เราจะปรับอัตราเบี้ยบำนาญใหม่ใน
เดือนถึงหกมกราคม เพราะฉะนั้นตั้งแต่เดือนเมษายนถึงเดือนถึงหกมกราคม ก็คง
ไม่ได้ถึง ๒-๓ พันบาท ความพระราชบัญญัตินี้ ถ้าจะทำอย่างเดิมมาอีก
ขอแก้ เพราะฉะนั้นถ้าจะออกพระราชบัญญัติแล้วอย่าแก้ดีกว่า

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดชุมพรราชธานี
กล่าวว่า ข้าราชการบำนาญก็จะต้องเสียภาษีเงินได้เป็นอัตราสูง มีหนึ่ง
ได้พันบาทก็เสียอยู่แล้ว เขาต้องเสีย ๒ ต่อ อย่างเขาเหลือ ๘๐๐
อย่างนี้ เขาต้องเสียภาษีเงินได้มาก ถ้าจะเอาอย่างนี้ก็อย่าออกเสียเฉย
นั้นเป็นความประสงค์ของข้าพเจ้าทีเดียว

นายสวัสดิ์ ยะเวศ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ กล่าวว่า
ในเรื่องที่จะให้ผลย้อนหลัง แต่ไม่ย้อนหลังน้อยอย่างหนึ่ง แต่อีกอย่าง
หนึ่งจะทำเมื่อเวลาไหน ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า ผู้ที่ได้รับเบี้ยบำนาญ

ที่ตองเดี่ยวภาษเปรียบเหมือนอย่างคนเราได้บวรถูกตงเต็มทีแล้ว ผู้ที่
เดี่ยวภาษได้แก่ราชอุร เขาตองบวรถูกอยู่เต็มทีแล้ว แต่เราจะยอนไปให้
ตายหรือนั้นเป็นอุทาหรณ์ที่ข้าพเจ้ายกมาให้ฟัง อีกประการหนึ่งพูดถึง
ว่าการที่เราได้เป็นประชาธิปไตยมานานแล้ว เราก็ได้ผ่านอันตราย และเรา
ไม่ได้กลัว เดียวนี้เราหวาดกลัวแต่บุคคลที่ถูกลดเมียบำนาญเท่านั้นหรือ
ขอให้ทรงดู

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ พอดี ได้อภิปรายกันมากแล้ว
ข้าพเจ้าจำได้ ว่ให้เวลาอภิปรายกันตั้ง ๓ ชั่วโมงแล้ว ท่านผู้ใดเห็น
ว่าควรจะแปรญัตติอย่างที่ท่านสมาชิกผู้หนึ่งเสนอ ไปรคยกันขึ้น

สมาชิกที่เห็นว่ควรแก้อย่างที่สมาชิกผู้หนึ่งเสนอ มี ๓๔ เสียง

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ผู้ใดเห็นว่ควรจะคงไว้ตามร่างเดิม
ไปรคยกันขึ้น

สมาชิกที่เห็นว่ควรคงไว้ตามร่างเดิม มี ๒๖ เสียง เป็นอัน
ว่คงไว้ตามร่างเดิม

หลวงศักดิ์รัตนการ ผู้แทนราชอุรจังหวัดบุรีรัมย์ กล่าวว่ ใน
การที่ข้าพเจ้าให้ชื่คว่ “ได้ยู่แล้ว” ออกนั้น เพราะเห็นว่เพื่อจะ
ไม่ให้คตผู้ใดรับเมียบำนาญอยู่แล้ว เพราะว่ที่ได้ให้ยู่แล้วนั้นได้
ให้โดยคว่ความดีความชอบ แต่เราจะมาคตเขาโดยเขาไม่มีคว่ความดีคณ
คว่ไรอยู่ แล้วออกอย่างหนึ่งคนที่ได้เมียบหวัดหรือเมียบำนาญมาก ๆ นั้น

โดยมากเป็นคนแก่ อายุมากหงอนออกหน่อยก็จะตายแล้ว ไม่ควรจะ
อดเลย

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ เดียว, ขอโทษ, เราควรจะเทียบ
ดูความในมาตรา ๓ ที่เกี่ยวกับมาตรา ๕ ที่ประชุมได้ตกลงไปอย่าง
มาตรา ๓ แล้วก็น่าจะถอนได้ละกรรมัง เพื่อตัดความให้สั้นเข้า หรือ
ความต่างกัน

หตวงศักดิ์ศรีถนการ ผู้แทนราษฎรจังหวัดบุรีรัมย์ กล่าวว่ ความ
ต่างกัน คือข้าพเจ้าจะให้ตัดคำว่า “ได้ให้อยู่แล้วหรือจะให้ต่อไป
ในภายหลัง” ออก แก่เป็น “ให้คนบำนาญที่รัฐบาลจะให้ต่อไป”
คือตัดคำว่าให้อยู่แล้วออก

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ขอให้อ่านดู คำที่ข้าพเจ้าเข้าใจว่
ความอย่างเดียวกัน

หตวงศักดิ์ศรีถนการ ผู้แทนราษฎรจังหวัดบุรีรัมย์ กล่าวว่ ถ้า
อย่างนั้นข้าพเจ้าขอถอน

เดชาธิการสภา ฯ อ่าน มาตรา ๕

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่ ในมาตรา ๓ ถ้าอ่านดูให้ดี เราจะเห็นว่า ถดบำนาญที่
รัฐบาลได้ให้อยู่แล้วหรือจะให้ต่อไป เพราะฉะนั้นความในมาตรา ๕ น

ทำไมเราจึงมาพูดถึง บำนาญพิเศษที่ได้ให้แล้วหรือจะได้อีกเพิ่มชน กับ
บำนาญธรรมดา ถ้าเราไม่ต้องการให้มูลค่าเพิ่มเพื่อย เราก็คงออกเสีย
ถ้าต้องการให้มูลค่าเพิ่มเพื่อยก็ผ่านไป

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ณะเพาะมาตรา ๓ ระหว่างที่ข้าพเจ้า
ตั้งปัญหาขึ้นนั้นน่าจะควรจะได้ ตามร่างเดิม หรือควร อย่างที่ สมาชิกกล่าว
มติของที่ประชุมว่าควรจะได้ตามร่างเดิม เพราะฉะนั้นผู้ ขอเด้นอกก็ถก
ไปหมด

ขุนอินทรภักดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวว่ มิได้
จะพูดขึ้นในขณะนั้นก็เกรงจะถูกว่าจะมิได้รับคำสั่ง

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ เคยไปแล้ว นี้เราพูดกันถึงมาตรา ๕

นายพัก วัฒนธนา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ กล่าวว่
ความหมายที่ทำงานเองเดียวกัน แล้วแต่ที่ประชุม

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ กรรมวิธีการไม่ชัดของเหมือนกันใน
การที่จะแก้เช่นนั้น โดยบอกว่ามีความหมายเช่นเดียวกัน แต่ขอให้ที่
ประชุมลงมติ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะขอให้ลงมติว่าจะคงความได้ตาม
เดิมหรือจะเอาอย่างที่ดีมาอีกแก้ไข

ขุนอินทรภักดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวว่ หมาย
ความว่ ข้าพเจ้าตบปัญหากรรมวิธีการถือปัญหาขึ้นระบบเดียว ดคนดะ
ประเภท คนดะอย่าง

ประธานสภา ฯ กล่าววา ว่าอย่างไร

ขุนอินทรภักดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าววา คือ
หมายความว่าประเภทที่บุคคลได้รับเบี้ยบำนาญอยู่แล้ว ตลอดจนอย่าง
หนึ่ง ที่จะต้องออกไปภายหลังเมื่อไรพระราชบัญญัติฉบับนี้จะต้องออกอย่างหนึ่ง
โดยอัตราต่างกัน

ประธานสภา ฯ กล่าววาของอานคุณ

ขุนอินทรภักดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าววา มาตรา ๓

ประธานสภา ฯ กล่าววา มาตรา ๓ เคยมาแล้ว

ขุนอินทรภักดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าววา ทั้ง ๓

และ ๕ รวมกัน

ประธานสภา ฯ กล่าววา มาตรา ๓, ๔, เคยมาแล้ว

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าววา คือเมื่อกรรมาธิการไม่ขัดของเราที่ควรจะรักษาความที่ไม่เพิ่ม
เพื่อยัดักว่า ขอให้ลงมติ

ประธานสภา ฯ กล่าววา ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะแก้ตามที่
สมาชิกเสนอ คือนายทองอินทร์ ฯ ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกผู้เห็นว่าควรแก้ มี ๑๔ เสียง

ประธานสภา ฯ กล่าววา ผู้ใดเห็นว่าควรคงไว้ตามร่างเดิม
ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกผู้เห็นว่าควรคงไว้ตามร่างเดิมมี ๑๘ เสียง เป็นอันว่า
ให้คงไว้ตามร่างเดิม

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ที่จริงกรรมวิธีการไม่ควรไวคตเลย เพราะว่าเป็นคนกลางแล้ว

ขุนอินทรภักดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวว่า เพราะ
เหตุที่ท่านเดชาธิการอ่านข้ามไป ข้ามชื่อของข้าพเจ้าไปจริง ๆ ที่เดียว
ในหน้า ๒ ข้ามจริง ๆ ที่เดียว

หลวงวรนิติปรีชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดสกลนคร กล่าวว่า ลงมติ
เด็ดขาดแล้ว เพราะฉะนั้นไม่ควรให้มีเสียง

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ต้องคอยฟังเวลาที่ข้าพเจ้ากล่าวด้วยบัญญัติ
พูดว่าอะไร ถ้าท่านไม่พอใจ ท่านกล่าวแย้งขึ้นได้ แล้วท่านตั้งปัญหา
ใหม่ได้ ตกชั้นทีเดียว ในเรื่องที่ว่ากรรมวิธีการที่เบ็ดเสร็จจะ ออกเสียง
โหวตได้หรือไม่นั้น แม้แต่รัฐบาลเองก็ยังออกเสียง โหวตอย่างสมาชิก
ธรรมดาได้ ไม่มีข้อห้ามประการใด ต่อไป

เดชาธิการสภาฯ อ่านมาตรา ๖ มาตรา ๗

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่า
ปัญหาในเรื่องขอให้ตกลงเสียงก่อนที่จะอภิปราย ว่าเรามีบัญชี ๒ ฉบับ
เราจะเอาฉบับไหนแน่ ถ้าเราเอาฉบับท้าย แปลญัติของข้าพเจ้าก็จะ

ขึ้นไป เราจะดุดแค่ว้อย หรือสองว้อย เราจะดุดการดีแล่น หรือ
ดุดแล่น

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ขอผู้รับรอง จะได้พิจารณาปัญหา
ตามอัตรานั้นก่อน

หลวงจวนศิริปรีชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดสกลนคร กล่าวว่
ข้าพเจ้าขอให้สภา ฯ วินิจฉัยว่จะเอาแบบไหน เพราะส่งให้กรรมาธิการ
๒ แบบ เพราะฉนั้นขอให้ วินิจฉัยว่จะเอาแบบไหนแน

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ไม่ใช่ คือส่งมาชิกเขาคิดว่พาดพิงถึง
ในอัตรที่เสนอมานี้ ๒ อัตราด้วย ขอให้ลงมติใน ๒ อัตรานั้นด้วยว่
จะเอาว้อยหรือสองว้อย

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่ มาตรา ๖. ๗. เรามานไปแล้ว เพราะว่เดชาธิการอ่านข้อ ๗.
ซึ่งพูดถึงอัตรว

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ที่นในเรื่องอัตรว กรรมาธิการไม่มี
ความเห็นที่ระอภิปรายแล้ว ที่นประชุมเท่านั้นแหละ จะเอาอย่างไร

หลวงโกวิทอภัยวงศ์ กล่าวว่ ข้าพเจ้าอยากจจะใคร่เสนอเท่าที่ได
ฟังอภิปรายของสมาชิกทุกท่านแล้ว ข้าพเจ้าเองรู้สึกว่มีปัญหา ตกว่
เราจำเป็นจจะดุดแล้ว ข้าพเจ้าอยากจจะใคร่เสนอว่เราควรจจะดุด

๒๕๕๕ ๓๐๐ ถึง ๕๐๐ บาท เป็นต้นไป เพราะว่าถ้าจะพูดเหมือนอย่าง
 ผู้แทนนครราชสีมาพูดแล้ว รู้สึกว่าน่าฟังอยู่มาก ถ้าเราจะลดตั้งแต่ชั้น
 ๓๐๐ ถึง ๕๐๐ บาท ไปแล้ว เราจะมีจำนวนคน มีมากมายนัก แล้วเรา
 จะเสียเงินที่ควรจะได้ ถ้าเราจะลดตั้งแต่ ๓๐๐ ถึง ๒๐๐ บาทแล้ว จะ
 เสียเงินไม่ถึงแสน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเข้าใจว่า ในเงินจำนวนดังกล่าว
 ๘๖,๐๐๐ บาท รัฐบาลก็พอจะให้ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเสนอว่า
 เมื่อเราจำเป็นต้องลดแล้ว ขอให้ลดตั้งแต่ ๓๐๐ ถึง ๕๐๐ บาทลด
 ๓๐๐ ถึง ๔๐๐ บาทลด ๑๕% ๔๐๐ ถึง ๕๐๐ บาทลด ๒๐% แล้ว
 ต่อๆไป ผู้ที่จะได้รับตั้งแต่ ๓๐๐ ถึง ๕๐๐ บาทแล้ว มีอยู่ ๘๖ คน
 ตั้งแต่ ๕๐๐ ถึง ๕๐๐ บาท มี ๓๘ คน เพราะฉะนั้นจำนวนกันน้อยลงไป
 มีไม่เท่าไร ถึงเราจะมีผู้ตกจะน้อยลงไป แล้วส่วนเงิน ๒ จำนวน
 ตั้งแต่ ๓๐๐ ถึง ๒๐๐ บาท ๒๐๐ ถึง ๓๐๐ บาท มีจำนวนเกือบ ๓,๐๐๐ คน
 ๘๐๐ กว่าคน เพราะฉะนั้นเราไม่ควรลดเบี้ยบ้านนาญ จริงอยู่ความเห็น
 ข้าพเจ้าว่าข้าราชการทั้งหลายควรจะได้รับเบี้ยบ้านนาญ เพราะข้าราชการ
 ทั้งหลายควรจะได้มีฐานะแก่ผู้ได้ทำประโยชน์แก่ชาติ แต่การ
 ด้มนาคนั้น ไม่ควรจะเป็นการฟุ่มเฟือย ควรจะเป็นการพอควร
 เพราะฉะนั้นการที่จะลดก็ดี เมื่อเราตกลงแล้ว เราควรจะต้องให้
 ควรขอพดด้วงนั้นเท่าไร ตามความเห็นของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่า
 อยู่ในราว ๓๐๐ ถึง ๒๐๐ บาท เมื่อเราลดอย่างสูงที่สุด ๓๕๐๐ บาท

อย่าง^๕ ถึงอย่างไรก็ดี ท่านเหล่านั้นคงจะไม่เสียอกเสียใจอะไรมากนัก
 เพราะว่ถึง^๕ชนอริบค้อยู่แล้ว อริบคั้น^๕ต้องรับผิดชอบ ในการที่เรา
 ให้^๕เบี้ยบำนาญแก่บางท่านสูงเกินไปนั้น อาจทำให้รัฐบาลเสียผลประโยชน์ได้
 เมื่อท่านได้^๕รับเบี้ยบำนาญมากแล้ว ท่านจะไม่กลับมาดูหน้าในราชการ
 เลย คือคิดว่าฉันพ้นท่าแล้วฉันไปนอนบ้านได้ ไม่ต้องทำอะไร ไม่ต้อง
 เคียดกร้อน อย่าง^๕รัฐบาลที่ถูกลดมาชิกกรมกันแอกแตกอยู่ในเวลานี้
 ๓๕๐๐ บาท น้อยไปเสียอีก ถ้าพูดถึง^๕เบี้ยบำนาญแล้วเราควรจะให้เขา
 แค่เราไม่ควรจะให้^๕อย่างฟุ่มเฟือย ถ้าเราให้^๕อย่างฟุ่มเฟือยแล้ว คนที่
 อยู่ข้าง^๕นอกๆ ขอ^๕ประทานโทษเขาจะว่าเราบ้าก็ได้ ถ้าเราตัด^๕ตั้งแต่
 ๓๐๐ ถึง ๔๐๐ บาทแล้ว คงจะไม่กระทบกระเทือนมากนัก เพราะฉะนั้น
 ใน ๔-๕ บาทของจำนวน ๓๐๐ ถึง ๔๐๐ บาท นั้นเขาคงพอจะให้^๕ได้
 เข้าใจว่าดังนั้น แต่ถ้าไม่มีใครรับรองก็ตกไป

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
 กล่าวว่า ตามที่^๕สมาชิกอภิปราย ข้าราชการ^๕ตั้งเห็นดี แต่ขอยกตัวอย่าง
 ดังนี้ ถ้าเราตัด^๕ตั้งแต่ ๒๐๐ บาท เราจะกระทบถึงคน ๔๒๘ คน แต่ถ้า
 เราตัด^๕ตั้งแต่ ๓๐๐ บาท จะกระทบแค่เพียง ๓๘๘ คน แล้วเราจะเสียเงิน
 ไป^๕หนึ่ง ๔๘,๐๐๐ บาท แต่^๕ถนรัฐบาลบอกว่าจะได้ ๒๔๐,๐๐๐ บาท
 เราเสียเงินไป ๔๘,๐๐๐ บาท รัฐบาลคงจะได้ ๒๔๐,๐๐๐ บาท นี้ถ้าพูด
 ถึงอัตราข้าง^๕หน้า เราจะกระทบถึง ๓๘๘ คน แต่^๕ข้าราชการเสียใจเหลือเกิน

ที่ไม่ได้แปรรูปคดีในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าของใจเหลือเกิน แต่ข้าพเจ้ารับรอง
ว่าแปรรูปคดีในเรื่องนี้ไม่ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้กรรมการพิจารณาว่าก่อน
ข้าพเจ้าจะตอบ

ขุนศึกคนชวีกักชากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าวว่
ความจริงคณะกรรมการนี้ไม่อยากจะมีความเห็นเป็นอย่างไร แต่ก่อน
ที่จะได้ตกลง คำคำแปรรูปคดีของ สมาชิก ที่เสนอ โดยผิด ข้อข้อบังคับ กัด
ข้าพเจ้าเห็นว่าสมาชิกทั้งหลายควรจะโต้แย้งว่า ก่อนอื่น ควรจะได้
ใช้แบบใด ก็จะเป็นแบบที่ทางหลวงตำรวจ ได้คิดคำนวณส่งมา หรือ
ทางคณะรัฐมนตรีร้องขอ ก็จาก ๓๐๐ บาทขึ้นไป หรือ ๕๐๐ บาท
ขึ้นไป นั่นเป็นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง ถ้าหากว่าเราจะได้ ใช้
ในอัตราสูงแล้ว เราจะคิดจาก ๕ % หรือ ๓๕ % หรือ ๕๐ %
ถ้าหากว่าเราคิดจากอัตรา ๓๐๐ ถึง ๕๐๐ บาท ซึ่งเป็น ๓๕ % แล้ว เงิน
จะต้องลดลงเป็นลำดับ เพราะฉะนั้นในชั้นจึงขอฝากความดังเกิดไว้
ถ้าหากว่าจะลดแล้วมีความจำเป็นที่ย่อมจะกระทบกระเทือนอยู่เสมอ แต่
เมื่อเราถ้าทำพระราชบัญญัติมา ๗ มาตราได้ถึงที่สุด โดยพันผู้
อุปสรรคมาด้วยประการทั้งปวงแล้ว เพราะฉะนั้นข้ออื่น ๆ ข้าพเจ้า
ขอให้พิจารณาโดยรอบคอบ ว่าถ้าเราทำเงินได้เพียงพันสองพัน หรือ
เพียงหมื่นเดียว เราก็ไม่ควรจะทำเสียเลย แต่เราได้รับกระทำการมา

จนบ้านนแด้ว ก่อนที่จะได้ตกลงว่าจะควรเอาอย่างไรนั้น ได้ดำริถึง
ทางใต้ทางเดียว เมื่อเราดำใจได้ ก็ต้องยอมกล้าเสียด้วย

นายทองอินทร์ ภุทธิพนธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ข้าพเจ้าขอฝากไว้ว่าข้าพเจ้าจะยอมมา คือถ้าเราลดตั้งแต่
๓๐๐ ตามที่แบบของหลวงดำริ ๆ ดังมา เราจะกระทบกระเทือนถึงบุคคล
๓๐๖๗ คน แต่ถ้าเราลดตั้งแต่ ๒๐๐ ขึ้นไป เราจะกระทบกระเทือนถึง
คน ๔๒๗ คน ถ้าเราจะลดตั้งแต่ ๓๐๐ อย่างที่สมาชิกเสนอ แต่คงไป
แล้ว เราจะกระทบถึงคน ๑๘๘ คน ข้าพเจ้าสมัครที่จะเอาตั้งแต่ ๒๐๐
ขึ้นไป ส่วนเกินที่ขอไว้พูดที่หลัง ถ้าเราลดตั้งแต่ ๒๐๐ ขึ้นไป
เราจะกระทบถึงบุคคล ๔๒๗ คน ถ้าเราลดตั้งแต่ ๓๐๐ จะกระทบถึงคน
๓๐๖๗ คน เราควรเอาชน ๔๒๗ เราไม่ควรเอาชน ๓๐๖๗

หลวงโกวิทอภัยวงศ์ กล่าวว่า ข้าพเจ้าขอประทานโทษต่อท่าน
ประธานและท่านสมาชิกทั้งหลายว่า ความเข้าใจของข้าพเจ้าคือว่าญัตติ
ของข้าพเจ้าที่แปรในที่นี้ เข้าใจว่ายังไม่ตก คือว่าตามที่เข้าใจ คณะ
กรรมมาชิกาก็ไม่ได้ชี้แจงว่าจะเอาอย่างไร อย่างหลวงดำริฯ หรืออย่าง
ใหม่ เข้าใจว่าคณะกรรมมาชิกาขอให้ท่านเลือก เพราะฉะนั้นเมื่อ
เลือกแล้วก็จะแปรใหม่ได้

ประธานสภาฯ กล่าวว่า เรามีแบบอยู่แน่นอนแล้วที่ว่า เราจะ
ตั้งตนร้อยหรือสองร้อย ถ้าหากว่าเราไม่เห็นด้วยในที่นี้ เราจะคง

มีการแปรรูปคดีเข้าไปก่อน ซึ่งกรรมการก็ยังไม่ได้พิจารณาว่าจะ
ถือแบบใด เพราะฉะนั้นท่านเสนอเปลี่ยนแปลงในครั้งหลัง จึงไม่ต้องขอ
กับแม่

ขุนชำนาญ ทิศศักดิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าวว่า
เท่าที่มีสมาชิกผู้หนึ่ง ขอเสนอกำหนดจำนวนเงิน แต่ที่จริงใช้คำถูกแล้ว
อันที่จริงในเรื่องกำหนดจำนวนเงินเท่าไร คณะกรรมการไม่ได้กำหนด
ขอให้ที่ประชุมกำหนด ข้าพเจ้าจำได้ว่า เช่นประมวลกฎหมาย
แพ่ง ๆ ว่าด้วยเรื่องฉ้อโกง กรรมการไม่ได้กำหนด ขอให้ที่ประชุม
กำหนดหลัก ที่ประชุมกำหนดให้ เมื่อกลางวันข้าพเจ้าจะได้ในเรื่อง
มนตรีเทศบาล ที่ประชุมก็จัดการไปได้ เพราะฉะนั้นเรื่องเหมือนกัน
แต่ผู้เสนอใช้คำผิดว่า แปรรูปคดีนี้ไม่ถูก

ประธานสภาฯ กล่าวว่า คณะเรื่องกบฏกตถาเมอกัน เรื่อง
กตถาเมอกัน กรรมการถามความประสงค์มาว่า นั้นเป็นหลัก
เกณฑ์หรือไม่ จะถามจำนวนเท่าไร ถามว่าเป็นหลักเกณฑ์หรือไม่
อันนั้นคณะอื่น เขาอาจแบบว่า ถึง กรรมการเดิมก็ไม่ได้ตัดสินว่าจะ
เอาแบบไหน เพราะฉะนั้นต้องเอาแบบเสียก่อนว่าจะเอาแบบไหน

หลวงโกวิทอภัยวงศ์ กล่าวว่า ในเรื่องภาษา ข้าพเจ้าขอรับ
ว่าไม่เก่ง อาจจะมีพลาดได้บ้าง แต่ขอรับว่าเป็นการที่แปรไม่ได้ แต่
เมื่อเรามาคิดดูให้แน่นอนแล้ว คิดว่า ถ้าสภาฯ จะอนุญาตให้ข้าพเจ้า

แปรได้แล้ว จะขอพระคุณอย่างยิ่ง เพราะว่ากะทบกระเทือนถึงคน
หม่มาก เข้าใจว่าผู้แทนราษฎรที่อยู่ในนั้นก็ไม่อยากจะให้กะทบกระเทือน
ร้ายแรงเกินไป

ประธานสภา ฯ กล่าววา ขอโทษ เข้าใจแล้ว เพราะเกี่ยวข้องกับ
ข้อบังคับ หักถอนนาชนต้นด้วย ๓๐๐ บาท หรือ ๒๐๐ บาท
ท่านไม่ได้แปรญัตติว่าจะเอากรวย เมื่อเรารับว่าจะเอาแบบไหนแล้ว
เช่นจะเสนอเปลี่ยนเปอรเซ็นต์ ให้น้อยลงไปก็ได้ เพราะเจตนากรรมาธิการ
ยังไม่ได้จำกัดว่าจะเอาแบบไหน อะไรอย่างนั้น

นายมีง เตาทเรณู ผู้แทนราษฎรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กล่าว
ว่า การที่จะมีพระราชบัญญัติฉบับานาญน เนื่องจากเศรษฐกิจ
ตกต่ำที่พูดกันมาแล้ว ฝ่ายพตเมือง ก็ยอมจะเสียสละเพื่อประเทศของเขา
การที่จะมาดตเบบบานาญน เข้าใจว่าผู้ที่ถูกดตคงยินดีเท่ากับฝ่ายพตเมือง
เหมือนกัน ไม่น่าจะเดือดร้อนอย่างทตมาชิกพูดเลย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
ขอเสนอว่าควรจะดตตามบัญญัติที่เสนอมาน

ประธานสภา ฯ กล่าววา คือต้องให้ชัดเจนไปว่า ร้อยหรือ
ต้องร้อย

นายมีง เตาทเรณู ผู้แทนราษฎรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กล่าว
ว่า ๓๐๐ บาท ตามบัญญัติของหลวงดำริ ฯ

พระยานิคาคำศัพท์ไพศาล กล่าวถึง เรื่องข้าพเจ้าจับเรือมา
 เดิม คิดว่าเอาให้พังเสียให้ละเอียดเดียดดีกว่า คือว่ารัฐบาลตั้งกรมมา
 วิชาการชุดข้าพเจ้าไปแล้ว กรมมาธิการนั้นวินิจฉัยให้ยกเงิน ๓๐๐ บาท
 เพราะฉะนั้นจึงทำบัญชีขึ้นอันหนึ่ง เสนอมายังคณะรัฐมนตรี คณะ
 รัฐมนตรีเห็นว่าควรลด ๒๐๐ บาท วิจารณ์จะมากคิดในทันทีไม่ได้ ต้องให้
 พวกเทคนิคเขาคิดกัน เมื่อคิดมาแล้วจึงเสนอสภาฯ ให้สภาฯ เด็ก
 ว่าจะเอา ๓๐๐ บาท หรือจะเอา ๒๐๐ บาท อย่างที่คณะรัฐมนตรีเสนอ
 เท่านั้น ให้เด็กใน ๒ อย่างนี้เท่านั้น อีกอย่างหนึ่งมีสมาชิกบอกว่า
 ถ้าคิดตั้งแต่ ๓๐๐ ถึง ๕๐๐ บาทจะได้ ๘๕,๐๐๐ บาทไม่จริง ข้าพเจ้า
 คิดว่าจะได้สัก ๓๐๐,๐๐๐ บาท หากได้นักไปบ้างว่าถ้าเมื่อหักออก ๓๐๐
 ทุกๆอัน คนอื่นๆก็ต้องหักออก ๓๐๐ เหมือนกัน จะเห็นได้ว่าใน
 ที่สุดจะได้เงินสัก ๓๐๐,๐๐๐ บาท

นายทองอยู่ พุ่มพุ่มนี้ ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี กล่าวถึง
 ตามที่ท่านประธานตอบสมาชิกผู้หนึ่งเมื่อสักครู่ที่ว่า ไม่ได้แปรญัตตินั้น
 ข้าพเจ้ายังสงสัยอยู่ คือว่าใน ๒ แบบ ประธานกรรมาธิการบอกว่า
 ให้เด็กเอาแบบหนึ่งแล้วจะเปลี่ยนแปลง ๓๐ % ๓๕ % ก็ได้ ก็เมื่อตอน
 แรกนี้เราไม่ได้เปลี่ยนแปลงแล้วในนั้นก็สมควรจะให้เปลี่ยนแปลงได้ แล้ว
 ทำไมท่านประธานจึงว่า เปลี่ยนแปลง ๓๐ % ๓๕ % ๒๐ % ได้ เมื่อ
 ตอนแรกเปลี่ยนแปลงได้ตอนหลังก็เปลี่ยนแปลงได้ ไม่เช่นนั้นก็ผิด
 ข้อนึงครับ

ชนธมาหารหิตะคดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าว
 ในเรื่องที่มีสมาชิกหนึ่งขอกำหนดจำนวนหนึ่ง ซึ่งได้ขอถอนแล้ว
 ข้าพเจ้ามีเหตุผลขอหนึ่งขอให้ ที่ประชุมฟังดูให้ ดีว่า เรายังอำนาจจะ
 กำหนดได้หรือไม่ แท้จริงเจ้าของญัตติเดิม คือสมาชิกหนึ่งกำหนดจำนวน
 หนึ่ง รัฐบาลไปกำหนดมาอีกจำนวนหนึ่ง เพิ่มขึ้น ๒ จำนวน
 เพราะฉะนั้นปัญหาอยู่ที่ว่า ใครเป็นเจ้าของญัตติ ไม่ใช่รัฐบาล แต่
 สมาชิกเป็นเจ้าของญัตติ ส่งไปให้กรรมาธิการ ทั้งต้องอันสมาชิกผู้
 เจ้าของญัตติก็ได้คัดค้านความเห็นนั้น แทนที่กรรมาธิการจะบอกว่า
 จะเอาทำไร กลับบอกว่าแล้วแต่ที่ประชุม ให้ที่ประชุมตัดสินเอาเอง
 ถ้าเช่นนั้นเราจะไม่มีผู้ทำอะไรกันเลย

ประธานสภาฯ กล่าว ว่า ในเรื่องข้าพเจ้าขอตัดสินว่า ต้อง
 เลื่อนเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง ที่เสนอมากรรมาธิการไม่กล้าเลือกทั้งนั้น
 ว่าจะเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง ที่จะเอาอย่างใดอย่างหนึ่งนั้น ขอให้ที่
 ประชุมเลือกไม่ใช่หมายความว่า จะเอาออกไปจากนี้ เว้นแต่สมาชิกผู้
 โต้แปรญัตติไว้ ในเรื่องนี้มีสมาชิกแปรญัตติคนเดียว คือนายทองอินทร์ฯ
 ว่าให้เลือกเอาเดี่ยวอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วก็จะได้ดัดในอัตรานั้น ก็เมื่อ
 ท่านทั้งหลายไม่ได้ทำอย่างนั้นแล้ว จะทำอย่างนายทองอินทร์ฯ ไม่ได้
 เพราะฉะนั้นในที่นี้ข้าพเจ้าจะขอให้ลงมติว่า จะถือแบบหนึ่งอย่างของ
 รัฐบาล หรือจะเอาอย่างแบบสองของ ทอดวงคำริฯ ท่านผู้ใดเห็นว่า

ควรจรถ้อเกณฑ์ ๒๐๐ บาท หรือเห็นว่าควรจรถ้อเกณฑ์ ๓๐๐ บาท ขอ
ให้ลงมติ

ซึ่งมาชิกตั้งจนมากเห็นว่าควรจรถ้อเกณฑ์ ๒๐๐ บาท เป็นอันทำให้
จรถ้อเขาแบบ ๒๐๐ บาท

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ข้าพเจ้าขอแปรญัตติ ๒๐๐ บาท เราย่าปลดปล่อยให้ดิบนัก
คือตั้งกันด้วย ๓๐ เปอร์เซ็นต์ เป็นอย่างต่ำ ๒๕ เปอร์เซ็นต์ เป็น
อย่างสูง แต่ถ้ก็ คือควรตั้งเกิดขึ้นอย่างหนึ่ง ถ้าเราตั้งกันด้วย
๒๐๐ บาทแล้ว รัฐบาลรู้อยู่เด้อว่า บ้านาญอย่างสูง ๕๐๐ บาท ทน
การลดคน เราลดจากเกณฑ์ ๒๐๐ บาท เศษของ ๒๐๐ เราจึงจะลด
เพราะฉะนั้นในข้อสุดท้ายนั้น คือบัญญัติตั้งแต่ ๒๐๐ นั้น คือมี ๔ คน คือ
๓๐๐๐ นั้นเรามีแคบอยู่เด้อ เพราะว่าเราลดตั้งแต่ ๒๐๐ ขึ้นไปจนถึงอย่าง
สูง ก็เพียง ๓๕๐๐ เท่านั้น เพราะฉะนั้น ๕ เปอร์เซ็นต์ จึงมีไม่ได้
เมื่อมีไม่ได้เช่นนั้น ขอทราบทางรัฐบาล และกรรมมาธิการเสียก่อนว่า
ตอนท้ายของบัญญัติ คือมี ๔ คน ที่ได้รับเกินกว่า ๓๐๐ ขึ้นไป ลด ๕
เปอร์เซ็นต์ เงินที่จะได้ก็ ๔๕๐ บาท นี้คิดอย่างไรกัน

นายพัก วัฒนสงดา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ กล่าวว่า
ถามกรรมมาธิการเดิม

พระยานิติศาสตร์ไพศาล กล่าววา น้เห็นจะหมายถึงบัญชีที่ยก
เว้น ๒๐๐ บาท ที่บอกวา ๓๓๐๐ ขึ้นไป ดด ๕๐ เปอร์เซ็นต์ อย่าง
นี้คิดได้ ๘๕๐ บาท ก็คิดจาก ๓๕๐๐ บาท เอา ๒๐๐ ดบออกเฉย
เหลือ ๓๓๐๐ บาท คิด ๕๐ เปอร์เซ็นต์ เหลือ ๖๕๐ บาท แล้วเอา
๒๐๐ ที่ยกเว้น มาบวกเข้า ก็คงได้ ๘๕๐ ที่ควรจะได้

หลวงโกวิทอภัยวงศ์ กล่าววา ข้าพเจ้าอยากจะขอแปรญัตติว่า
เพราะเงา^๕เงาเราแปรกัน อยากจะขอแปรญัตติตั้งแต่ ๒๐๐ ขึ้นไป แทน
ที่จะเป็น ๓๐ เปอร์เซ็นต์ ขอแปรเป็นเปอร์เซ็นต์เดียว เดะ ๓๐๐ ขึ้นไป
ถึง ๕๐๐ เป็น ๓๐ เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ ถ้าไม่เป็นการผิดระเบียบแล้ว
ข้าพเจ้าขอแปรญัตติอย่าง^๕

นายทองอินทร์ ภูวิพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดชุมพรราชธานี
กล่าววา ขอให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม คูในบัญชีค่อท้าย
นี้ อัตรารดค่านาญค่อท้ายพระราชบัญญัติให้ขอดด ในจำนวนเงิน
สูงกว่า ๒๐๐ บาท ^๕ในข้อ ๘ ๓๓๐๐ ขึ้นไปไม่มี ที่ทราบเรียนนน
เพราะฉะนั้น เราต้องตัดข้อ ๘ ทั้ง ที่ข้าพเจ้าไปคณบัญชีผิดไป ก็คือบัญชี
ของกรมมาธิการที่ส่งมา ที่หลังเราต้องคณบัญชีค่อนท้ายพระราชบัญญัติ
ในข้อ ๘ ข้อ ๘ สูงกว่า คือตั้งแต่ ๓๓๐๐ บาทขึ้นไป ให้ดด ๕๐
เปอร์เซ็นต์^๕

พระยานิติศาสตร์ไพศาล กล่าวหา ถ้าเป็นเงิน ๓๓๐๐ แล้ว เรา
 ดดเสีย ๒๐๐ ก็เหลือ ๓๑๐๐ หักเสีย ๕๐ เปอร์เซนต์ เหลือ ๕๕๐ เอา ๒๐๐
 บวก เป็น ๗๕๐ เพราะฉะนั้นถ้าเป็นเงินเบี้ยบำนาญ ๓๕๐๐ ก็ได้ ๗๕๐ บาท
 พอดี คือแปลว่าอะไรที่คิดต่ำกว่า ๗๕๐ ก็ให้ ได้ต่ำกว่า ๗๕๐

นายทองอินทร์ ภูพิพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
 กล่าวหา คืออัตราดบบำนาญค่อนข้างพระราชบัญญัติ ให้ คิดลดใน
 จำนวนที่สูงกว่า ๒๐๐ บาทขึ้นไปทุกชั้น ที่สูงเกินกว่าเดือนละ ๒๐๐ บาท ถึง
 ๓๐๐ บาท ลด ๓๐ เปอร์เซนต์ คือตามเกณฑ์ที่คิดภาษีเงินได้ก็ได้ภาษี
 การค้าก็ได้ ยกภาษีเงินได้เสีย เป็นตัวอย่าง เดือนละ ๒๐๐ บาท เราไม่ลด
 เราไม่เสียภาษี ถ้ามากกว่าเดือนละ ๒๐๐ บาทขึ้นไป เราคิด ๔ เปอร์เซนต์
 เช่นได้เงินเดือน ๒๕๐ บาท เราเอา ๕๐ นั้น มาคิด ๔ เปอร์เซนต์ เป็นอันว่า
 เดือนหนึ่ง ๒๐๐ บาท ถึง ๓๐๐ บาท เช่นนี้เราถึงจะคิด ๓๐ เปอร์เซนต์
 เพราะฉะนั้นในกรณีนี้ ๓๐๐ บาท นั้น จึงมีไม่ได้

นายศิริเวท ชัยนาม กล่าวหา เมื่อกันหลวง โกวินฯ สมาชิกผู้หนึ่ง
 ได้เสนอข้อแก่ ข้าพเจ้าเห็นด้วย ขอให้แก้เมื่อกัน ๓๐๐ เหมือนกัน
 ถึง ๕๐๐ เป็น ๓๐ เปอร์เซนต์ คิดเงินน้อยกว่า ๓๐๐๐ บาทลงมา เราหัก
 เปอร์เซนต์น้อยหน่อย และตั้งแต่ ๓๐๐๐ บาทขึ้นไปเราคิดมาก อีก
 ประการหนึ่ง ข้าพเจ้าอยากจะข้อม ความเข้าใจจากกรมการและ
 รัฐบาล คือเข้าใจว่า ในการสนับสนุนภาษีเงินดบบำนาญที่เปอร์เซนต์นั้น

ข้าพเจ้าเข้าใจว่าคงเป็นอย่างภาษีเงินได้ซึ่งคิด คือว่า ๒๐๐ บาท ถึง ๓๐๐ บาท เราคิด ๓๐ เปอรเซ็นต์ เพราะเราเอา ๒๐๐ ลบออก แล้วเหลือ ๓๐๐ บาท เราก็คิดเพียง ๓๐ เปอรเซ็นต์เท่านั้น คือเราหัก ๓๐ เปอรเซ็นต์ ฉะนั้น เบี้ยบำนาญ ๒๐๐ ถึง ๓๐๐ จึงต้องถูกหัก ๓๐ บาท นี่คิดตามพระราชบัญญัติ ภาษีเงินได้ อย่างนี้จะถูกหรือไม่

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ข้าพเจ้าขอแปรญัตติว่า ตั้งต้นด้วย ๓๐ เปอรเซ็นต์ เป็นอย่างต่ำ แล้ว ๒๕ เปอรเซ็นต์เป็นอย่างสูง คือให้พิจารณาเสียก่อนว่าเราควร จะเอาเท่าไรเป็นอย่างต่ำ และเท่าไรเป็นอย่างสูง แต่รัฐบาลให้เอา อย่างต่ำ ๓๐ เปอรเซ็นต์ อย่างสูง ๕๐ เปอรเซ็นต์ แต่ของข้าพเจ้าอย่างต่ำ ๓๐ เปอรเซ็นต์ อย่างสูง ๒๕ เปอรเซ็นต์

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ของหลวงโกวิทฯ จากไหนถึงไหน

หลวงโกวิทชัยวงศ์ กล่าวว่า อย่างต่ำ ๓ เปอรเซ็นต์ อย่าง สูง ๕๐ เปอรเซ็นต์

หลวงจวนศิริปรีชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดสงขลา กล่าวว่า ขอให้พิจารณาเสียก่อนว่าจะแก้ไขหรือไม่

นายมงคล รัตนวิจิตร รับรอง

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ขอข้อมความเข้าใจ คือว่า ถ้าเราไม่แก้ไข เราเอากันขั้นต่ำ

๓๐ เปอร์เซ็นต์ ขึ้นถึง ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ถ้าแก้ไขคือเอาค่า ๓๐ เปอร์เซ็นต์
สูง ๒๕ เปอร์เซ็นต์ ตามข้าพเจ้า คือเราจะลดกันร้อยละ ๓๐ ถึงร้อยละ ๒๕
ขอให้สมาชิกวินิจฉัยว่า เราควรตั้งปัญหาทั้ง ๒ อันนี้ทีเดียวง่ายกว่า

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า มีญัตติว่าควรแก้หรือไม่ควรแก้ กับ
มีญัตติว่าควรจะต้องตั้งต้นด้วย ๓๐ เปอร์เซ็นต์ ถึง ๒๕ เปอร์เซ็นต์ หรือถึง
๕๐ เปอร์เซ็นต์ แต่ในปัญหาเหล่านี้ ข้าพเจ้าจะต้องลงมติที่หลังก่อน คือ
ญัตติของหอดวงวรมติปรีชา เพราะฉะนั้นท่านผู้ใดเห็นว่าไม่ควรแก้ตรา
แห่งพระราชบัญญัตินี้ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรองพร้อมเพรียงกัน เป็นอันทำให้คงไว้ตาม
ร่างเดิม

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า ต่อไปนี้เราจะลงมติก้นในวาระที่ ๓

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่่า ก่อนที่เราจะลงมติว่าเราจะใช้เป็นพระราชบัญญัติได้หรือไม่
ถึงหากว่าเราจะปรึกษากันเห็นอัยแทบตาย ข้าพเจ้าก็ไม่อยากจะให้พลาด
ออกไป ข้าพเจ้าขอฝากข้อตั้งเถิดได้

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า ท่านผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้
ควรเป็นกฎหมายบังคับได้ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรองพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ กล่าวว่า เป็นอันว่าให้ออกเป็นกฎหมายใช้บังคับ
ได้ เราจะว่ากันต่อไปถึงพระราชบัญญัติราชบัณฑิตยสถาน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า มีเวลาอีก ๕๕ นาที นี้กว่าอย่างไรก็คงไม่เสร็จแน่ ถ้าจะพิจารณา
พระราชบัญญัติชิ้นนี้ถือว่า ควรรอไว้สมัยวิสามัญคดีกว่า

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ว่ากันไปแล้วกัน ถ้าไม่เสร็จก็ไม่เสร็จ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า คือเมื่อจะว่ากันไป ถ้าไม่เสร็จแล้วก็ควรจะปล่อยให้
พรุ่งนี้จะได้ ไปต่อกับพรุ่งนี้

ประธานสภาฯ กล่าวว่า เห็นว่าควรจะพิจารณาคือไป หรือ
ว่าควรจะพัก

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า เห็นว่า
ควรจะพิจารณาพระราชบัญญัติกฎหมายลักษณะอาชญา

นายสนิท เจริญรัฐ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าวว่า
ข้าพเจ้าขอเสนอให้ปิดประชุม

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า พระราชบัญญัติราชบัณฑิตย
สถานนั้นมีการแปรญัตติกันบ้างเล็กน้อยเท่านั้น เพื่อที่จะได้ สำเร็จไปได้
ในสมัยนี้ก็จะได้เสร็จไป นอกจากนั้นยังได้ทำความตกลงกับผู้แปรญัตติ
ไปแล้ว เป็นส่วนมาก

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ถ้าเราจะเอาไว้มันแท้ๆ ต้องพูดว่าในข้อนี้จะมีใครแก้ไขบ้าง
ถ้าไม่แก้ไขก็ผ่านไปได้ ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าก็จะไม่พูดอะไรเลย

หัตถวงวนิติปรีชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดสกลนคร กล่าวว่า
ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับที่ดัดยัดสถานต่อไป

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ถ้าไม่มีผู้ใดขัดข้อง ข้าพเจ้าจะขอ
ให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติราชบัณฑิตยสถาน เดชาธิการฯ อ่าน
เฉพาะที่มีกรมแก้ไข

เดชาธิการสภาฯ อ่าน มาตรา ๕ ให้จัดตั้งราชบัณฑิตยสถานขึ้น
ฐานะเป็นนิติบุคคล และอยู่ในอุปการะของรัฐบาล

หม่อมเจ้าวรรณไวทยากร วรกรรม ทรงกล่าวว่า ตามที่ร่าง
ไว้เดิมนั้นคือ มาตรา ๒๗ ที่ร่างเดิมราชบัณฑิตมีสิทธิที่จะได้รับเงินอุด
หนุนจากรัฐบาล ฝ่ายรัฐบาลพร้อมที่จะให้เงินแก่ราชบัณฑิต จึงได้
นำเอาความนั้นมาลงไว้ในมาตรา ๕ และขอให้ท่านว่า "ให้จัดตั้ง
ราชบัณฑิตยสถานขึ้นมีฐานะเป็นนิติบุคคล อยู่ในอุปการะของรัฐบาล"
คำว่า "และ" นั้น เขาออกแล้วเต็มข้อความดังนี้ "และจะได้รับเงิน
อุดหนุนจากรัฐบาลตามสมควร"

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ไม่มีผู้ใดคัดค้าน ผ่านไป

เดชาธิการสภา ฯ อ่านมาตรา ๗

ประธานสภา ฯ กล่าววา ข้าพเจ้าจะอ่านมาตรา ๗ เมื่อตัด
ภาษาอังกฤษออกแล้ว ในมาตรา ๗ ในข้อ ๕ ตัด "คำสอน" ที่พิมพ์
เกินออก และเพิ่ม ๗ กับ ๘ ว่า รัฐศาสตร์และการทูตตามลำดับ และ
กรรมาธิการขอลำดับข้อใหม่คือ ๑. การทูต ๒. นิติศาสตร์ ๓. โบ
ราณคดี ๔. ประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ ๕. ปรัชญา ๖. รัฐ
ศาสตร์ ๗. คำสอน ๘. เศรษฐศาสตร์

นายทองอยู่ พุ่มพุ่ม ผู้แทนราษฎรจังหวัดธนบุรี กล่าววา
ในมาตรา ๕ ข้าพเจ้าอยากให้คงไว้ตามรูปเดิม ขอให้มีภาษาอังกฤษ
ด้วย เพื่อประสงค์จะให้ดูและรู้ได้ทั้ง ๒ ภาษา และเพื่อจะได้เทียบ
กันทุกทั้ง ๒ ภาษา

หม่อมเจ้าวรรณโทยากร วรวรรณ ทรงกล่าววา การที่กรรมา
ธิการเอาออกนั้น ได้ตกลงกันว่าในร่างพระราชบัญญัติของเราไม่ควร
จะมีภาษาต่างประเทศเช่นนั้น ถ้าว่ามีแล้ว ควรจะเอาไปไว้ในบันทึก
ชี้แจงเหตุผล หรือในคำอธิบายก็ได้

นายทองอยู่ พุ่มพุ่ม ผู้แทนราษฎรจังหวัดธนบุรี กล่าววา
พอใจแล้ว

ประธานสภา ฯ กล่าววา ผ่านไปได้

พระราชดำริฯ อ่านมาตรา ๘ ต่อไป

หม่อมเจ้าวรรณไวทยากรวรจรณ ทรงกล่าวถึง ในมาตรา ๘ นั้น ขอให้ตัดเมคเน็กซ์ ออก ก็เพราะเป็นวิชาที่แคบไป แต่ขอให้เติมความรู้วิชาธรรมศาสตร์ และถ้าจะเติมแล้วก็ขอให้เติมเป็นเลข ๘ คือ เลข ๘

ประธานสภาฯ กล่าวถึง ไม่มีผู้ใดคัดค้าน ผ่านไป สำหรับ มาตรา ๓๐ มีแต่ตัดคำภาษาอังกฤษออก มาตรา ๓๖ อนุมาตรา ๕ ก. กรรมการขอเปลี่ยนแปลงনীติศาสตร์เป็นการทุก

หม่อมเจ้าวรรณไวทยากร วรจรณ ทรงกล่าวถึง การดำทับ ข้อ "การทุกเป็น ๓ แล้วข้อ ๒ ก็เป็นনীติศาสตร์ และเอา "รัฐศาสตร์" ไว้เหนือ "ศาสตร์"

ประธานสภาฯ กล่าวถึง ไม่มีผู้ใดคัดค้าน ผ่านไปได้ และ มาตรา ๓๖ อนุมาตรา ๕ ข. ข้อ "เมคเน็กซ์" ออก แล้วเติม "วิชาธรรมศาสตร์" ได้ "ภูมิวิทยา" จำนวน ๓ คน ไม่มีใครคัดค้าน ผ่านไปได้ มาตรา ๒๗ มีตัดคำว่า "ทุกประเภท" ออกเมื่อ ไม่มีผู้ใดคัดค้านผ่านไป มาตรา ๒๘ มีเพิ่มความ คือ "ถ้ามีเสียงเท่ากันให้ประธานมีเสียงเพิ่มได้ ออกเสียงหนึ่งเสียงชขาด" ไม่มีผู้ใดคัดค้านผ่านไปได้ มาตรา ๓๓ กรรมการเพิ่ม "ได้บัญญัติ" ให้ตั้งคำ

หตวงจิตติรอาทการ กล่าววา จวรรคที่ ๒ แห่งมาตรา ๓๘ ก็
เปลี่ยนเป็น ๓๐ เช่นกัน และขอให้เลขาธิการเพิ่ม วันที่ประกาศมา
ณวันที่เท่าไรให้เสียด้วย

ประธานสภาฯ กล่าววา เลขาธิการจะได้เขียนให้ทุกแบบ ต่อ
ไปจะได้ โฉดเป็นวาระที่ ๓ ต่อไป มีอยู่ว่าจะรับร่างพระราชบัญญัติให้
ออกเป็นกฎหมายใช้บังคับได้หรือไม่ ผู้ใดเห็นว่าควรออกเป็น กฎหมาย
ใช้บังคับได้ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือรับรองพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ กล่าววา เป็นอันทำให้ประกาศใช้เป็นกฎหมาย
ได้ และข้าพเจ้ายังเป็นห่วงอยู่หน่อยหนึ่ง ในเรื่องพระราชบัญญัติที่ค้างที่
ได้ตั้งกรรมาธิการไปแล้วก็มี ^๕ที่ยังไม่ได้ตั้งกรรมาธิการก็มีจึงอยากใคร
จะหารือต่อที่ประชุม^๕ว่า ควรจะตั้ง กรรมาธิการพิจารณากันต่อไปหรือ
จะรับไว้เมื่อถึงคราวประชุมวิสามัญเราจึงเสนอขึ้นมาใหม่

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัด อุบลราชธานี
กล่าววา กรรมาธิการที่ตั้งไว้โดยมากดูเหมือนจะเป็นสมาชิกประเภทที่ ๓
ซึ่งจะต้องไปหัวเมืองแล้ว สมาชิกก็ไม่ค่อยจะมีโอกาสในการแปรญัตติ
ส่งมาด้วย เพราะถ้าเมื่อกลับไปหัวเมืองแล้ว จะหาผู้รับรองถึง ๔ คน
ได้ยาก

ประธานสภาฯ กล่าวว่ เราควรตั้งกรรมาธิการไว้ชุดหนึ่ง เป็นพิเศษสำหรับพิจารณาต่อไป แต่ถ้ามี่อะไรซักของก็เชิญผู้ที่มีความรู้มาออกความเห็น ตามที่ข้าพเจ้าแนะนำเช่นนั้น จะเห็นอย่างไร

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรราชธานี กล่าวว่ ถ้าเราตั้งใหม่เช่นนั้น ด่งสัยว่สมาชิกจะมีหน้าที่อะไรบ้าง ถ้าเราตั้งไว้แล้วสมาชิกจะมีหน้าที่อะไร ก็อย่างข้าพเจ้า จะกลับไปหัวเมืองก็ไม่มีหน้าที่จะทำอะไรในส่วนทางนี้ ข้าพเจ้าด่งสัย

ประธานสภาฯ กล่าวว่ หมายความว่าให้พิจารณาไว้ให้เสร็จ เมื่อเราเปิดประชุมใหม่เราจะได้เสนอขึ้นทันที สมาชิกไปด่งก็ด่งไปไม่ต้องเกี่ยวข้องอะไรอีก มอบหน้าที่ให้แก่เขาแล้ว

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรราชธานี กล่าวว่ มีปัญหาในเรื่องแปรญัตติ

ประธานสภาฯ กล่าวว่ สำหรับแปรญัตตินั้น ก็กำหนดเวลา และด่งไปพ้นเขตที่กำหนดแล้ว

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรราชธานี กล่าวว่ จริง แต่บางพระราชบัญญัติก็ยังไม่ได้รับหลักการ

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ซึ่เมื่อเราเข้ามาใหม่เราก็มาพิจารณา รับหลักการกัน ส่วนยังไม่ได้รับหลักการก็มี และที่เรารับด่งก็มี และ

ยังเด่นอยู่ภาฯ ไม่ทนก็มี เช่นนี้เป็นตน กรรมวิธีการที่คงชนใหม่ก็จะต้อง
ไปทำค่อให้เสร็จไป ถ้าเห็นชอบเช่นนั้นก็จะได้ตั้งไว้ ถ้าไม่ชอบก็ไม่เป็นไร
แต่ถ้าถ่วงใจได้ผลดีกว่า

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ข้าพเจ้าใครจะเสนอให้ตั้งไว้สัก ๗ ท่าน
จะพอหรือไม่

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ๗ ท่านก็พอแล้ว

ประธานสภาฯ กล่าวว่า จะเสนอใคร

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ถ้าเราจะเสนอกันเช่นนั้น เราเอาอย่างนี้ ใครถูกเสนอขึ้นก่อน
และเมื่อครบแล้วก็เอาเท่านั้น เพราะยังอยู่อีก ๒๕ คนที่ เพราะถ้ามี
ฉะนั้นเราคงมานับกันอีก บางครั้งเราก็นับกันตั้งชั่วโมง

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ข้าพเจ้าจะเอาอย่างนี้ เอาหรือไม่ ขอ
ให้ทดลองประคิษฐฯ กำหนดเอาเองว่าจะเอาใคร

ทดลองประคิษฐมนุชรรม กล่าวว่า ถ้าเช่นนั้นที่ท่านประธานเป็น
ประธานกรรมการ รองประธาน หม่อมเจ้าจรรณฯ และส่วนนอกนั้น
ก็ควรเป็นพวกที่ท่านไม่ค่อยจะมีงาน ตามใจสมัคร ท่านผู้ใดจะสมัคร

ช่วยทำการงานบ้าง ขอถามท่านสมาชิกที่อยู่ในกรุงเทพฯ มีนายเนตร
นายไค้ ชุนด์มาทาร์ฯ และผู้ทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ ขอเสนอที่ท่านทำงาน
ที่คณะกรรมการกฤษฎีกาอีกผู้หนึ่งคือ หลวงประพนธ์นิติธรรมคดี เดชา
ฉัตรคณะกรรมการกฤษฎีกา เป็นผู้ชำนาญในทางตรวจร่างกฎหมาย
ด้วย

ชุนด์มาทาร์ ทิศคดี ผู้แทนราษฎร จังหวัดพระนคร กล่าววา
ตามที่คุณหลวงประคิษฐมนุธรรมได้เสนอข้าพเจ้านั้น ที่จริงข้าพเจ้า
อยากจะทำงานร่วม แต่ข้าพเจ้าขอเรียนต่อที่ประชุมว่า ข้าพเจ้าไม่ค่อย
จะมีเวลา อยากจะขอพักรักษาตัวเดี๋ยวบ้าง รู้ดีว่าไม่ค่อยจะสบาย
เพราะฉะนั้นขอความกรุณา ให้อ่านจะหนึ่งงาน เป็นแต่ขอจะให้มีโอกาส
พักผ่อนบ้าง

ประธานสภาฯ กล่าววา ยังขาดอีกท่านหนึ่ง ฉะนั้นขอเสนอท่าน
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

หลวงประคิษฐมนุธรรม กล่าววา ข้าพเจ้าขอถอนตัว เพราะ
งานข้าพเจ้ามาก

ร.ต. เนตร พูนวิวัฒน์ กล่าววา ขอเสนอชุนด์คนจ ฯ
ชุนด์คนจวิศศึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าววา
ข้าพเจ้าถ้าบวก พอเสร็จงานก็ต้องกลับบ้าน

๒๖๒๕

พระราชกฤษฎีกา
ปิดประชุมสมัยสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎร

พุทธศักราช ๒๔๗๖

(พระนาม) นริศรานุวัตติวงศ์

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามพระราชกฤษฎีกาตั้งวันที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๗๖)

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้า
อยู่หัว มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นว่า สมัยประชุมสามัญแห่งสภาผู้แทน
ราษฎร ซึ่งได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกา
ตั้งวันที่ ๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๖ ขยายเวลาไปจนถึงวันที่ ๓๑
มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๖ นั้น จะเสร็จสิ้นลงในวันที่ ๓๑ มีนาคม
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ปิดประชุมสมัยสามัญแห่งสภา
ผู้แทนราษฎร ในวันที่ ๓๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๖ ตามความใน

มาตรา ๓๐ แห่งรัฐธรรมนูญ

ประกาศณวันที่ ๓๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๖ เป็นปีที่ ๘

ในรัชกาลปัจจุบัน

ได้กล่าวต่อไปว่า โดยเหตุที่เจ้าคุณนายกรัชมงคลไม่ได้อยู่ในที่
ประชุม ข้าพเจ้าขอถือโอกาสกล่าวแทนในนามของคณะรัฐมนตรี

เพื่อขอใบสั่งสมาชิกผู้แทนราษฎรทั้งหลาย ที่ได้ตราครุฑร่วมงานมา
ตลอดสมัยประชุม นับได้ว่าท่านทั้งหลายได้ทำหน้าที่ผู้แทนเพื่อประโยชน์
แก่ประเทศชาติเป็นอย่างดี ท่านได้ทำการช่วยเหลือในการออกพระราช
บัญญัติที่สำคัญ ๆ ไปหลายฉบับ ฉะเพาะอย่างยิ่ง คือ พระราชบัญญัติ
งบประมาณ พระราชบัญญัติระเบียบการเทศบาล และพระราชบัญญัติ
ข้าราชการพลเรือนเป็นอาทิ ในการประชุมทุกครั้ง ได้มีข้อโต้เถียง
อภิปรายเข้มแข็งสมกับหน้าที่ หากว่าจะรุนแรงหรือดองกินกันไปบ้าง
ยอมให้อภัยกันแต่มีความสามัคคีประสานงานกันเป็นอย่างดี ซึ่งเป็นที่หวัง
ได้ว่า ถ้าได้ดำเนินอย่างนี้ต่อไปแล้ว กิจกรรมงานของสภาฯ จักดำเนิน
ผลสัมฤทธิ์ความมุ่งหมายที่ได้ตั้งสภาฯ นั้นขึ้น ในโอกาสที่ท่านจะได้เดินทาง
กลับคืนสู่จังหวัดของท่าน ขอให้ท่านได้กลับไปโดยสวัสดิ์ และขอให้
มีความสุขและความเจริญโดยทั่วกัน

สมาชิกปรบมือแสดงความยินดี

ประธานสภาฯ กล่าวหาว่า ข้าพเจ้าขอถือโอกาสแสดงให้ทางฝ่าย
รัฐบาลทราบอีกครั้งหนึ่ง ในเรื่องกระทู้ถามต่าง ๆ เมื่อจะมีประชุม
ที่แล้ว ๆ มา มีมติใจ และมีสมาชิกได้ถามถึงกระทู้ถามที่ตั้ง ๆ มาแล้วว่า
ควรจะดำเนินการต่อไปอย่างไร ข้าพเจ้าได้รับรองแก่สมาชิกว่าจะขอ
ให้รัฐบาลพิจารณาว่ากระทู้ถามใดบ้างที่ควรจะตอบทางกองการโฆษณา
ได้ ก็ขอให้ตอบทางนั้น ถ้าที่เป็นนโยบายที่ตอบไม่ได้ สมาชิกยินดีรับ

ตอบโดยทางหนังสือ มีไปโดยตรงยังสมาชิก เรื่องนี้สมาชิกขอกำชับ
ว่าได้ โปรดตอบเร็ว ๆ หน่อย ถ้ามีอยู่แต่ก็ควรรีบตอบด้วย

ขุนวรดิษฐ์ รัตนเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าว
ขอให้ท่านประธานสภาฯ กล่าวตอบเจ้าคุณนายก

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า ที่จริงก็จะมีการแถลงกันออก เขาได้ให้
ข้าพเจ้าไปตอบที่นั่นคิดว่า

ร.อ. หาดวงษ์ รัตนวาณิช ร.น. กล่าวว่่า ข้าพเจ้าได้รับคำขอ
ร้องจากนายพันตรีหาดวงรัตนพิชัย ซึ่งเป็นผู้ช่วยหัวหน้าสำนักงาน
โฆษณาการ ให้เรียนให้ท่านสมาชิกโดยเฉพาะ คือสมาชิกประเภทที่ ๓
ทราบว่า ตามที่สำนักงานโฆษณา หวังจะขอความช่วยเหลือจากท่าน
ในอันที่จะช่วยเผยแพร่การปกครองระบอบรัฐธรรมนูญ และได้นัดประชุม
ในวันที่ ๒ เวลา ๑๖ นาฬิกา คือก่อนเวลาที่รับประทานเลี้ยงเพื่อไม่ให้เสีย
เวลา และเท่าที่ทราบก่อนได้พูดว่าได้เชิญสมาชิกบางท่านที่ไม่ได้ไปใน
วันประชุมคราวก่อน หาดวงรัตนพิชัย ขอเรียนใหม่ว่าไม่ใช่บางท่านคือ
ขอเชิญทุก ๆ ท่าน ซึ่งสมัครจะช่วยเหลือ และเพื่อจะได้คัดง้างกันก่อน
ในการที่จะทำงานการต่อไป และขอให้มาพร้อม ๆ กันด้วย

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า ในเรื่อง การแถลงนั้นเป็นอันตกลงว่่า
จะแถลงกันในวันที่ ๕ แต่ท่านผู้ใดขัดข้องไม่สามารรถจะมาได้ ก็บอก
ความประสงค์เสียที

พระดำรัสดำเนิรประพันธ์ ถัดจากว่า ข้าพเจ้าขอไต่ถามพูดกับท่าน
 ต่อมาอีกสัก ๒-๓ คำ ก่อนที่ท่านจะจากกัน กระทรวงธรรมการขอ
 ขอบใจท่านสมาชิกทุกท่าน ที่ได้มีความหวังดีต่อการศึกษาของกุลบุตร
 กุลธิดาและต่อการทำงานของกระทรวงนี้ เมื่อท่านกลับไปจังหวัดของท่าน
 ในสารทิศต่าง ๆ ทั่วประเทศ หรือไปประกอบกิจการงานในหน้าที่ของท่าน
 ก็จะไปรุดช่วยส่งเสริมกิจการการศึกษาโดยทั่ว ๆ ไป แล้วแจ้งให้ทราบด้วย
 แนะนำบ้างจะขอบพระคุณอย่างดีน่ะขอ

เลิกประชุมเวลา ๒๓.๕๐ นาฬิกา

ร.ต. เนตร์ พูนวิวัฒน์	นายปพาฬ บุญ-หลง
หลวงพิพัฒน์พลกาย	ประเสริฐ บัณฑิตคุณ
นายจิ่ง จริงจิตร	สนั่น ประวาหะนาวิน
ร.ต. ถัด รัตนพันธ์	ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
บุญแถม ปิตยวณนัท	บุญช่วย สุกนธมัต
ทองกระจาย รัชตะวรรณ	นายศิริ อินทร
ไฉว อินทรประชา	
เลมียด หงสประภาส	ผู้ตรวจงานการประชุม
มงคล รัตนวิจิตร	

๒๖๒๕

นายมณูญ บริสุทธิ
พระพิไลสุนทรการ
ตรวจแก้ ๒/๖/๗๗
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

หลวงคหกรรมบดี
เจ้าพนักงานช่างเขียน

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร